

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chưa thấy lộ nguyên hình, lòai cả mặt hay sao ???

Khi sang Trung Quốc ngày 25-06-2011, Thứ trưởng ngoại giao Việt Cộng Hồ Xuân Sơn đã gặp không chỉ Trương Chí Quân, người tương nhiệm, mà cả Đới Bình Quốc, Trưởng ban Đối ngoại Tàu cộng, một trong 5 ủy viên Quốc vụ viện nước này, nhân vật có quyền lực cao nhất trong ngành ngoại giao Bắc Kinh, vì đứng trên cả Ngoại trưởng Dương Khiết Trì nữa. Hành động trái với thủ tục như thế tất nhiên không phải để bàn bạc tay đôi, mà là để bài yết, để nghe chỉ thị, y như bao cuộc triều kiến Bắc phương của hàng lãnh đạo Việt từ vụ khẩu đầu tái phục tại Thành Đô, Tứ Xuyên tháng 09-1990.

Thành ra chẳng lạ gì mà sau đó nội dung “đàm phán song phương” -do phát ngôn nhân bộ ngoại giao Tàu cộng công bố- đã gây thắc mắc phần nộ cho toàn thể dân Việt, vì gồm ba chữ “đồng”: 1- Đồng thỏa thuận về những nguyên tắc cơ bản giữa VN và TQ để giải quyết những tranh chấp trên Biển giữa hai quốc gia, không cho nước ngoài (hiểu ngầm là Hoa Kỳ) can thiệp; b- Đồng tuyên bố Hoàng Sa-Trường Sa và các vùng biển vây quanh thuộc chủ quyền TQ, như TQ đã luôn khẳng định và Công hàm 1958 của VN từng thừa nhận; c- Đồng hướng dẫn công luận và ngăn chặn những bình phẩm hoặc hành động làm tổn hại tới tình hữu nghị và mối tin cậy giữa nhân dân hai nước. Nội dung “đàm phán” lạ đời này một lần nữa làm lộ bộ mặt thật của cộng đảng Việt, và người ta đã thấy ngay tất cả sự áp dụng của cam kết khiếm nhục, đồng lõa đó.

Trước tiên, ngày 02-07-2011, 18 nhà trí thức trong nước đã yêu cầu bộ Ngoại giao cho biết thông tin do Hồng Lỗi đưa ra có đúng sự thật chăng, trình bày rõ quan điểm của VN về bức công hàm Phạm Văn Đồng, và thông báo toàn văn thỏa thuận đã đạt được giữa đại diện hai nước trong cuộc “đàm phán”. Thế nhưng Bộ Ngoại giao Việt cộng đã tìm mọi cách làm cho cuộc gặp gỡ với nhóm trí thức ấy sáng ngày 13-07-2011 bất thành để khỏi giải thích hay tranh biện. Đây là gáo nước lạnh dội trên đầu nhân dân, cú búa môi khinh thường ném vào mặt kẻ sĩ. Rõ ràng nó che giấu một hành vi ám muội và tùy tiện (như đăng tuyền tùy tiện và ám muội trong vụ 2 hiệp định lãnh thổ và lãnh hải năm 1999 và 2000), nó tránh né những vấn đề quan trọng liên hệ đến Đất nước Dân tộc đang làm cho Quốc dân thất thối, nhất là vấn đề mang tính thời sự: ý nghĩa công hàm Phạm Văn Đồng, vốn luôn được Tàu cộng dùng để bắt bí Việt cộng, dù rất nhiều chuyên gia luật và sử cho rằng nó vô cùng phi pháp và phi lý. Để lấp liếm, đảng bày trò khác. Một tuần sau, ngày 20-07-2011, lần đầu tiên dân Việt được đọc một bài báo “chính thống” bàn về văn kiện lịch sử này. Đó là bài “Công hàm 1958 với chủ quyền Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam” của “Nhóm Phóng viên Biển Đông” đăng trên tờ Đại Đoàn Kết thuộc Mặt trận Tổ quốc, cơ quan ngoại vi của đảng. Nhưng với hình thức một bình luận (thay vì tuyên bố), với tư cách bất chính thức của một tờ báo Mặt trận (thay vì thủ tướng, ngoại trưởng...), với những luận điệu loanh quanh (như Nguyễn Mạnh Cẩm hồi 1992), nào “vừa là đồng chí vừa là anh em”... nào “tranh thủ sự ủng hộ và giúp đỡ”, nào “chỉ là một cử chỉ ngoại giao tốt đẹp”..., bài viết không che giấu nổi quan điểm cố hữu của đảng: “đồng tuyên bố Hoàng Sa-Trường Sa và các vùng biển vây quanh thuộc chủ quyền TQ, như TQ đã luôn khẳng định và Công hàm 1958 của VN từng thừa nhận” (tựa lần đăng im lặng khi Tàu cộng chiếm Hoàng Sa năm 1974 và lần đăng bất động khi Tàu cộng chiếm Trường Sa năm 1988).

Đến lượt nhân dân phản ứng thì không trình bày ý kiến cách văn vẻ như hàng kẻ sĩ. Các chủ nhật tiếp sau cuộc gặp Trung-Việt (03-07, 10-07, 17-07 rồi 24-07), ở hai thành phố lớn là Hà Nội và Sài Gòn, hàng trăm hàng ngàn công dân đủ giai tầng (có lẽ ngoại trừ các lãnh đạo tinh thần - không muốn vướng vào thế sự chăng? và các lãnh đạo chính trị - không dám hành động khi chưa được phép đảng!) đã xuống đường, giương cao biểu ngữ, hô to khẩu hiệu, khoác áo in chữ phản đối Đại Hán gây hấn xâm lược. Nhưng vì lời hứa với Tàu cộng: “đồng hướng dẫn công luận và ngăn chặn những bình phẩm hoặc hành động làm tổn hại tới tình hữu nghị và mối tin cậy” Trung-Việt, nên cử chỉ yêu nước hết sức chính đáng và quý báu đó (mà bất cứ nhà cầm quyền nào trên thế giới và trong lịch sử đều trân trọng và vui mừng đón nhận) đã bị ngăn chặn cách quyết liệt thô bạo (ở Sài Gòn và nhiều tỉnh) hay đàn áp cách hung tợn dã man (ở Hà Nội) bởi công an, dân quân, thanh niên tự quản, đoàn thanh niên CS, côn đồ lưu manh thuê mướn, những công cụ tàn ác và tay sai mù quáng của cái thế lực luôn coi nhân dân hoặc như kẻ thù (để triệt hạ) hoặc như nô lệ (để bóc lột). Hành vi thường xuyên chửi rủa, đánh đập, bỏ tù những người ái quốc (đặc biệt kể từ các cuộc biểu tình chống Tàu cộng năm 2007-2008) lần này gia tăng cường độ bằng cách đập thẳng vào mặt công dân yêu nước, (dù công dân này cũng đang yêu đảng, tin đảng), không hề là chuyện tình cờ, không hề là chuyện “trên đúng dưới sai”, không hề là chuyện “bản chất khác với hiện tượng”. Tay công an cho anh Trí Đức ăn “bánh giày” trong cuộc biểu tình ngày 17-07-2011 chỉ là một tên côn đồ làm theo lệnh của những kẻ chỉ đạo và từ trụ sở công an quận Hoàn Kiếm và xa hơn từ trụ sở Ba Đình của Bộ Chính trị. Việc này tiếp nối cả một truyền thống dài, bắt đầu từ cuộc Cải cách ruộng đất, khi Hồ Chí Minh cho những tên đầu trộm đuôi cướp, dốt nát thấp kém, đầy tớ bất mãn ngồi làm chủ tọa các tòa án nhân dân, với quyền sinh sát tuyệt đối, để vừa giết các nhân sĩ uy tín, vừa giết các nông dân tài giỏi, vừa giết những ai có tiềm năng làm tổn hại đảng. Tất cả đều là dấu chứng cho thấy đảng Việt cộng là phường phân nước hại dân như nhiều công dân đã nêu trong bản cáo trạng đanh thép và chi tiết công bố ngày 21-12-2010.

Cũng để “hướng dẫn công luận và ngăn chặn những bình phẩm hoặc hành động làm tổn hại tới tình hữu nghị và mối tin cậy giữa hai nước”, đảng đã ra lệnh cho tân Quốc hội khóa 13 thoát thai từ cuộc “đảng cử dân bầu” phải hoàn toàn im lặng. Thành thử qua 8 cuộc biểu tình, chưa bao giờ thấy một thành viên Quốc hội nào xuống đường bày tỏ tấm lòng yêu nước chống giặc với nhân dân, ngay cả khi họ đã tụ tập tại Hà Nội để bắt đầu nhóm họp (từ 21-07-2011). Rồi họp chỉ để được nghe (chứ không được chất vấn) đảng trình bày vấn đề Biển Đông. Lời của nhân dân và trí thức đề nghị Quốc hội ra

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Chưa thấy lộ nguyên hình, lời cả mặt hay sao ???**
- Trg 03 ► **Kiến nghị về bảo vệ và phát triển đất nước trong tình hình...**
-Người Việt trong ngoài nước.
- Trg 06 ► **Tuyên bố về hiện tình đất nước.**
-Khối 8406.
- Trg 08 ► **Cộng sản Việt Nam triệt hạ cơ sở đạo Cao Đài.**
-Nhất Tân-Nguyễn Thanh Liêm
- Trg 09 ► **Thượng tọa Viên Định báo động: Tổ quốc bị Trung Cộng...**
-Phòng Thông tin PGQT.
- Trg 11 ► **Kháng thư phản đối CSVN đàn áp các Linh mục Công giáo**
-Nhóm LM Nguyễn Kim Điền...
- Trg 12 ► **Nghề luật sư tại Việt Nam.**
-Huỳnh Văn Đông.
- Trg 13 ► **Quân đội NDVN, Công an NDVN. Ôi nhục quá! Hèn quá!**
-Nguyễn Hùng-Lê Quang Long.
- Trg 14 ► **Biểu tình trước Quốc hội.**
-Trần Khải.
- Trg 16 ► **Nhật ký biểu tình chống Tàu cộng lần thứ 7.**
-Nguyễn Tường Thụy.
- Trg 18 ► **Chúc mừng đoàn biểu tình chiến thắng.**
-Lê Nguyễn Hồng.
- Trg 18 ► **Chúng ta cần tiếp tục biểu tình**
-Nguyễn Trung Linh.
- Trg 20 ► **Trả lời bạn (thơ).**
-Nguyễn Ngọc Quang.
- Trg 21 ► **Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước. (Song Chi).**
- Trg 22 ► **Mục ruồng từ bên trong.**
Ngô Nhân Dụng.
- Trg 24 ► **Thời kỳ "Bắc thuộc mới".**
-Bùi Tín.
- Trg 25 ► **Lời ai điếu cho một nền báo chí nô bộc.**
-Lê Phú Khải.
- Trg 27 ► **Sự ô nhục của việc cầm bút "lề phải".**
-Lê Duy Nhân.
- Trg 28 ► **Kêu gọi đề cử ứng viên giải Nhân quyền Việt Nam 2011**
-Mạng lưới Nhân quyền VN.
- Trg 29 ► **Những gói thầu bán nước.**
-Đại Nghĩa.
- Trg 31 ► **Hầm Thủ Thiêm, dự án đáng nguyên rủa.**
-Đào Hữu Nghĩa Nhân.

ngợi quyết về vấn đề này chưa tỏ ra có dấu hiệu gì để hy vọng. Không khéo lại đi ngược lòng dân, y như "cơ quan bắt lức" ấy đã mau mắn thông qua hai hiệp định lãnh thổ và lãnh hải dâng đất và nhượng biển năm nào. Cuộc bầu chọn 3 chức vụ quan trọng nhất của Quốc gia: thủ tướng, chủ tịch nước, chủ tịch Quốc hội vẫn chỉ thể hiện ý muốn của 2 đảng đang liên kết sinh mệnh cùng nhau, đưa lên những kẻ vô tài bất tướng, chỉ giỏi thần phục Tàu cộng. Cả một dàn báo chí cũng được lệnh im lặng trước các cuộc biểu tình. Cả những tấm bia vạch tội quân Tàu như tại đầu cầu Khánh Khê (Lạng Sơn), tại đền thờ vua Quang Trung trên núi Dũng Quyết ở thành phố Vinh (Nghệ An), cũng phải bị đục bỏ.

Vấn nằm trong đường hướng này là việc đảng tiếp tục trừng phạt những ai từng lên tiếng đòi hỏi chủ quyền đất nước trên các quần đảo Hoàng Trường Sa, cảnh báo về hiểm họa Tàu cộng xâm lược: như ký giả Nguyễn Văn Hải (Điều Cày) tiếp tục bị giam giữ sau khi đã mãn án và nay thì hoàn toàn biệt vô âm tín (có tin bị tàn hại thân thể); như linh mục Nguyễn Văn Lý, sau thời gian được tập ngoại chữa bệnh, đã bị đưa vào tù trở lại dù sức khỏe chưa hồi phục; như luật gia Cù Huy Hà Vũ sẽ bị phúc thẩm ngày 02-08 với không chút hy vọng được hoàn trả công lý; như giáo sư Phạm Minh Hoàng sẽ ra tòa ngày 10-08 tới với những tội danh mơ hồ và áp đặt. Đảng Việt cộng, tên đầy tớ của đảng Tàu cộng, quyết coi tất cả những người yêu nước ấy (và nhiều công dân khác đang bị cầm tù, như Phạm Thanh Nghị, Vũ Hùng, Nguyễn Xuân Nghĩa...) đều là những kẻ thù nguy hiểm cần phải triệt hạ và trừng trị.

Trong khi đó, kẻ thù truyền kiếp của Đất nước được ủng hộ tiếp tục đẩy nguy cơ diệt vong của Dân tộc đến gần (để đảng được trường tồn) qua vô số hành động ngang ngược khắp đất Việt. Nào là vào Tây Nguyên khai thác bauxite, gây nguy hiểm cho an ninh quốc phòng, văn hóa và cuộc sống đồng bào thiểu số, sinh mệnh dân chúng bình nguyên Nam bộ. Nào là thiết lập nhiều làng mạc, phố thị, bãi biển Tàu từ Nam chí Bắc, tạo ra vô số tô giới, lãnh địa, khu ém quân bất khả xâm nhập giữa lòng đất Việt; nào là thặng thâu 90 % các dự án trọng điểm quốc gia, để sau đó thực hiện cách gian dối, khiến nền kinh tế và công nghiệp Đất nước bị thao túng lũng đoạn, công ăn việc làm của dân lao động bị chiếm đoạt; nào là tung vào thị trường VN vô số sản phẩm văn hóa, ẩm thực, gia dụng giả dỏm và độc hại (kể cả sách giáo khoa giới thiệu Đường lười bò), giết chết bao ngành sản xuất của Dân chúng và hủy hoại dần sinh khí lẫn tinh thần Dân tộc; nào là sách nhiễu hành hung dân lành, thậm chí lường gạt cưỡng hiếp thiếu nữ VN sống gần các khu vực các công nhân hay công dân Tàu (để gieo giống Chệt); nào là thuê được hàng trăm ngàn hecta rừng đầu nguồn hay rừng quốc phòng với giá rẻ mạt trong nửa thế kỷ, khiến an ninh đất nước và an sinh quốc dân bị đe dọa; nào là tự tiện vạch đường lười bò ở Biển Đông, cho đủ loại tàu quân sự trá hình ngang dọc để chiếm cứ nguồn khoáng sản và hải sản đất nước, khiến sinh kế và sinh mạng ngư dân lâm nguy, nguồn dinh dưỡng và nguồn nguyên liệu của đất nước cạn kiệt.

Thế nhưng, đang khi các nước lân bang phản ứng mạnh mẽ trước cuộc xâm lăng nhiều mặt của Tàu cộng như thế, đảng và nhà cầm quyền Việt cộng vẫn khư khư và mù quáng ôm lấy "16 chữ vàng", "4 chữ tốt", chỉ phản ứng một cách chiếu lệ, khiếp nhược, đầu võ mồm, lừa mỵ nhân dân, đồng lõa với kẻ thù, phục vụ ý đồ xâm lược của Tàu cộng.

Tất cả các sự kiện ấy không cho thấy cộng đảng Việt đã lộ nguyên hình, lời cả mặt ư? Có sao vẫn chỉ phản kháng giặc ngoài mà chẳng cảnh giác thù trong? Có sao vẫn chỉ chống đối Trọng Thủy ngoại thù và chẳng thanh toán Mỹ Châu nội gián? Hay tệ hơn, cứ sao vẫn bình chân như vại, chỉ biết đến sự yên ổn của bản thân, gia đình hay cộng đoàn mình? Đợi khi thắng Việt cộng leo lên gần ngôi sao vàng vào lá cờ 5 sao của thắng Tàu cộng thì mới phản ứng chẳng??? **BAN BIÊN TẬP**

CSCĐ - Chó săn của Đảng (Babui-DCVOnline)

KIẾN NGHỊ

về bảo vệ và phát triển đất nước trong tình hình hiện nay

.....*Người Việt trong và ngoài nước 10-07-2011*.....

Kính gửi:

- Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam và

- Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản VN

Chúng tôi, ký tên dưới đây, xin trân trọng gửi đến quý vị bản kiến nghị của chúng tôi trước tình hình hiện nay của Tổ quốc.

I- Độc lập, tự chủ và toàn vẹn lãnh thổ của nước ta đang bị uy hiếp, xâm phạm nghiêm trọng

1. Từ khát vọng trở thành siêu cường, với vai trò là “công xưởng thế giới” và chủ nợ lớn nhất của thế giới, dưới chiêu bài “trỗi dậy hòa bình”, Trung Quốc đang ra sức phát huy quyền lực dưới mọi hình thức, nhằm thâm nhập và lũng đoạn nhiều quốc gia trên khắp các châu lục. Một số nhà nghiên cứu trên thế giới cho rằng đến nay Trung Quốc đã vượt tất cả những gì chủ nghĩa thực dân mới làm được sau Chiến tranh thế giới II.

Thời gian gần đây, Trung Quốc đã có những bước leo thang nghiêm trọng trong việc thực hiện âm mưu độc chiếm Biển Đông với nhiều hành động bất chấp luật pháp quốc tế, ngang nhiên xâm phạm chủ quyền quốc gia và toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải của các quốc gia giáp Biển Đông. Trung Quốc tự ý vạch ra cái gọi là “đường chữ U 9 đoạn”, thường được gọi là “đường lưỡi bò”, chiếm hơn 80% diện tích Biển Đông, nhiều lần tuyên bố trước thế giới toàn bộ vùng “lưỡi bò” này thuộc chủ quyền không thể tranh cãi của Trung Quốc và đã liên tục tiến hành nhiều hoạt động bất hợp pháp trên Biển Đông để khẳng định yêu sách trái luật quốc tế này.

Hiện nay Trung Quốc đang ráo riết tăng cường lực lượng hải quân, chuẩn bị giàn khoan lớn, tiến hành nhiều hoạt động quân sự hoặc phi quân sự ngày càng sâu vào vùng biển các quốc gia trong vùng này, gần liền với những hoạt động chia rẽ các nước ASEAN trong quan hệ với TQ.

2. Trên vùng Biển Đông thuộc lãnh hải và vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam, năm 1974 Trung Quốc đã tấn công chiếm nốt các đảo ở Hoàng Sa, năm 1988 đánh chiếm thêm 7 đảo và bãi đá thuộc quần đảo Trường Sa của ta; từ đó đến nay thường xuyên tiến hành các hoạt

động uy hiếp và xâm phạm vùng biển thuộc chủ quyền của nước ta, như tự ý ra lệnh cấm đánh bắt cá trên Biển Đông, xua đuổi, bắt giữ, cướp tài sản của các tàu đánh cá trên vùng này, gây sức ép để ngăn chặn hoặc đòi hủy bỏ các hợp đồng mà các tập đoàn kinh doanh dầu khí của nước ngoài đang hợp tác với Việt Nam, liên tục cho các tàu chiến hải giám đi tuần tra như đi trên biển riêng của nước mình. Gần đây nhất, tàu Trung Quốc cất cấp quang và thực hiện nhiều hành động phá hoại khác đối với tàu Bình Minh 02 và tàu Viking II của ta đang hoạt động trong vùng thuộc đặc quyền kinh tế của Việt Nam; đó là những bước leo thang nghiêm trọng trong các chuỗi hoạt động uy hiếp, lấn chiếm vùng biển của nước ta.

Vị trí địa lý tự nhiên, vị thế địa chính trị và địa kinh tế trong bối cảnh quốc tế hiện nay khiến cho Việt Nam bị Trung Quốc coi là chướng ngại vật trên con đường tiến ra biển phía Nam để vươn lên thành siêu cường. Bằng mọi phương tiện và nhiều thủ đoạn từ tinh vi đến trắng trợn, Trung Quốc tìm mọi cách dụ dỗ, thâm nhập, lũng đoạn, uy hiếp, can thiệp nội bộ, lấn chiếm, và đã từng dùng hành động quân sự - tất cả đều trong mưu đồ lâu dài nhằm khiến cho Việt Nam suy yếu, chịu khuất phục hay lệ thuộc vào Trung Quốc.

Về phía ta, mặc dù đã có nhiều cố gắng và nhân nhượng để bình thường hóa và phát triển quan hệ hợp tác giữa hai nước, song cho đến nay cục diện cơ bản diễn ra trong quan hệ hai nước là: **Việt Nam càng nhân nhượng, TQ càng lấn tới.**

3. Xem xét cục diện quan hệ hai nước, **phải nhìn nhận thẳng thắn rằng TQ đã đi được những bước quan trọng trong việc thực hiện ý đồ chiến lược của họ.**

Dưới đây xin điểm các nét chính:

Về kinh tế, nhập siêu của ta từ Trung Quốc mấy năm qua tăng rất nhanh (năm 2010 gấp 2,8 lần năm 2006) và từ năm 2009 xấp xỉ bằng kim ngạch xuất siêu của nước ta với toàn thế giới. Hiện nay, nước ta phải nhập khẩu từ Trung Quốc khoảng 80-90% nguyên vật liệu cho công nghiệp gia công của ta, một khối lượng khá lớn xăng dầu, điện, nguyên liệu và

thiết bị cho những ngành kinh tế khác; khoảng 1/5 kim ngạch nhập khẩu từ Trung Quốc là hàng tiêu dùng, chưa kể một khối lượng tương đương như thế vào nước ta theo đường nhập lậu. Đặc biệt nghiêm trọng là trong những năm gần đây, 90% các công trình kinh tế quan trọng như các nhà máy điện, luyện kim, hóa chất, khai thác bô-xít, khai thác titan... được xây dựng theo kiểu chìa khóa trao tay (EPC) rơi vào tay các nhà thầu Trung Quốc với nhiều hệ quả khôn lường. Trong khi đó Trung Quốc nhập khẩu từ nước ta chủ yếu dưới dạng vơ vét nguyên liệu, nông sản và khoáng sản, với nhiều hệ quả tàn phá môi trường. Ngoài ra còn nạn cho Trung Quốc thuê đất, thuê rừng ở vùng giáp biên giới, nạn tiền giả từ Trung Quốc tung vào. Sự yếu kém của nền kinh tế trong nước chính là mảnh đất màu mỡ cho sự xâm nhập, thậm chí có mặt chi phối, lũng đoạn về kinh tế của Trung Quốc. Chưa nói tới hệ quả khôn lường của việc Trung Quốc xây nhiều đập trên thượng nguồn hai con sông lớn chảy qua nước ta. Cũng không thể xem thường sự xâm nhập của Trung Quốc vào các nước xung quanh ta. Nếu Trung Quốc thực hiện được mưu đồ độc chiếm Biển Đông, Việt Nam coi như bị bịt đường đi ra thế giới bên ngoài.

Về chính trị, những hiện tượng thâm nhập của Trung Quốc về kinh tế kéo dài nhiều năm, có nhiều sự việc nghiêm trọng và còn đang tiếp diễn, đặt ra câu hỏi: Phía Trung Quốc đã làm gì, bàn tay của quyền lực mềm của họ đã thọc sâu đến đâu? Nạn tham nhũng tràn lan và nhiều tha hóa khác ở nước ta hiện nay có sự tham gia như thế nào của bàn tay TQ?

Lãnh đạo nước ta đã quá dè dặt, không công khai minh bạch thực trạng nghiêm trọng trong quan hệ Việt - Trung để nhân dân ta biết và có thái độ ứng phó cần thiết. Thực trạng hiện nay làm cho dân bất bình, khó hiểu lãnh đạo nước mình trong quan hệ với Trung Quốc; về phía Đảng và Nhà nước thì lúng túng, không dựa vào sức mạnh của dân; còn bè bạn quốc tế thì lo lắng, thậm chí ngại ngừng ủng hộ chính nghĩa của Việt Nam.

Về quan hệ đối ngoại Việt - Trung, cách ứng xử của phía ta gần đây nhất được thể hiện trong **Thông tin báo chí chung (TTBCC) Việt Nam và Trung Quốc** về cuộc gặp giữa hai thứ trưởng ngoại giao Việt Nam và Trung Quốc do Bộ Ngoại giao ta công bố ngày 26-06-2011. Thông tin này có những nội dung mập mờ, khó hiểu, gây ra nhiều điều băn khoăn, lo lắng cho dư luận trong

nước và thế giới; ví dụ:

- TTBCC hoàn toàn bỏ qua không nói gì tới những hành động gây hấn của Trung Quốc, xâm phạm chủ quyền của nước ta trên Biển Đông, lại nêu “Hai bên cho rằng, quan hệ Việt - Trung phát triển lành mạnh, ổn định, đáp ứng nguyện vọng chung và lợi ích căn bản của nhân dân hai nước Việt - Trung, có lợi cho hòa bình, ổn định và phát triển của khu vực”. Nếu câu này là nhận định thực trạng quan hệ hai nước hiện nay thì nguy hiểm và không đúng với sự thực đang diễn ra ngược lại. Phương châm “16 chữ” và tinh thần “bốn tốt” do chính lãnh đạo TQ đề ra; vì vậy ta đòi lãnh đạo Trung Quốc thực hiện đúng, chứ không thể xuê xoa bằng câu “hai bên nhấn mạnh cần kiên trì đưa quan hệ đối tác theo đúng phương châm 16 chữ và tinh thần bốn tốt”

- TTBCC viết: “Hai bên khẳng định, cần tích cực thực hiện nhận thức chung của Lãnh đạo hai nước, giải quyết hòa bình các bất đồng trên biển giữa hai nước thông qua đàm phán và hiệp thương hữu nghị”. Nội dung của “nhận thức chung” này giữa lãnh đạo hai nước là gì, phía ta chưa nói rõ mà chỉ có những giải thích một chiều của phía Trung Quốc theo cách có lợi cho Trung Quốc, như người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc ngày 29-06-2011 nhấn mạnh “phía Việt Nam cần thực hiện thỏa thuận chung của lãnh đạo hai nước về giải quyết những vấn đề Biển Đông” và nói rằng “Cả hai nước chống lại sự can thiệp của các lực lượng bên ngoài vào các vấn đề Biển Đông”. Trung Quốc liên tục có những phát ngôn từ chính khách và báo chí, coi nguyên nhân những căng thẳng mới trên Biển Đông hiện nay là do ta và các nước trong khu vực khiêu khích. Trong những phát ngôn đó, không ít ý kiến cho rằng về cơ bản đã chuẩn bị xong dư luận trong nhân dân Trung Quốc cho việc đánh Việt Nam và giành lại chuỗi ngọc “liên châu” (chỉ quần đảo Trường Sa)... Cách viết mập mờ, khó hiểu của TTBCC rất bất lợi và nguy hiểm cho nước ta, kể cả trên phương diện quan hệ quốc tế có liên quan đến những nước thứ ba.

- TTBCC nêu “(Hai bên...) tăng cường định hướng đúng đắn dư luận, tránh lời nói và hành động làm tổn hại đến tình hữu nghị và lòng tin của nhân dân hai nước...”. Phía Trung Quốc dựa vào điều này để gây thêm sức ép kiểm chế dư luận nước ta trong khi báo chí Trung Quốc vẫn tiếp tục đăng những bài vu cáo, miệt thị nhân dân ta. Trước các hành vi trái

luật pháp quốc tế do phía Trung Quốc gây ra trên Biển Đông, cần khẳng định việc dư luận nhân dân ta vạch ra và có những hoạt động biểu thị thái độ lên án các hành động đó, làm hậu thuẫn cho các hoạt động chính trị, ngoại giao của Nhà nước ta, không thể coi là những “lời nói và hành động làm tổn hại đến tình hữu nghị và lòng tin của nhân dân hai nước...”. Nhân dân ta có truyền thống lịch sử và bản lĩnh kiên cường, thời nào cũng không tiếc sức mình chủ động tìm mọi cách xây dựng, gìn giữ, bảo vệ mối quan hệ hữu nghị với nước láng giềng này; cho đến nay không bao giờ tự mình gây hấn với Trung Quốc, mà chỉ có đứng lên chống Trung Quốc khi Tổ quốc bị xâm lược.

II- Trong khi đó tình hình đất nước lại có nhiều khó khăn và mối nguy lớn

1. Nền kinh tế nước ta đang ở trong tình trạng phát triển kém chất lượng, kém hiệu quả, và lâm vào khủng hoảng kéo dài.

Tất cả những cố gắng từ vài năm nay là tập trung “chữa cháy”, cố cứu vãn nền kinh tế ra khỏi khó khăn trước mắt, trước hết là chống lạm phát. Từ 2007 đến nay (trừ năm 2009) lạm phát liên tục ở mức 2 con số; dự báo năm 2011 vẫn là hai con số ở mức cao. Nguồn lực huy động được trong nước và từ bên ngoài cho nền kinh tế nước ta trong mấy năm qua chưa từng có, song hiệu quả kinh tế lại thấp kém với chỉ số ICOR (tỷ lệ nghịch với hiệu quả đầu tư) tăng nhanh, lên mức cao nhất từ trước đến nay và cũng là cao nhất trong khu vực. Nhập siêu đang ở mức cao. Thâm hụt ngân sách vượt quá ngưỡng báo động (5% GDP theo kinh nghiệm thế giới). Nền kinh tế vẫn trong tình trạng cơ cấu lạc hậu, hiệu quả kinh tế và sức cạnh tranh đều thấp, tăng trưởng chủ yếu nhờ vào vốn đầu tư, lao động trình độ thấp và khai thác đất đai, tài nguyên đến cạn kiệt. Môi trường tự nhiên bị tàn phá nghiêm trọng. Khoảng cách giàu nghèo bị nới rộng, phân phối thu nhập ngày càng trở nên bất công. Các vấn đề kinh tế lớn như: sự tích tụ / phân bổ của cải; tình hình chiếm hữu và sử dụng đất đai; trạng thái thực thi pháp luật; sự hình thành các nhóm đặc quyền, đặc lợi và các nhóm quyền lực mới, sự xuất hiện các giai tầng mới đi liền với những bất công mới..., đang diễn biến ngược lại với mục tiêu “dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh”. Kết quả cuối cùng là thu nhập danh nghĩa bình quân đầu người có tăng lên nhưng chất lượng cuộc sống xuống

cấp trên nhiều mặt; sự bất an của người dân tăng lên; mức sống thực tế của phần lớn nông dân, của số đông công nhân và những người làm công ăn lương hiện nay giảm sút nhiều so với mấy năm trước.

2. Thực trạng văn hóa - xã hội của đất nước có quá nhiều mặt xuống cấp, cái mới và tiến bộ không đi kịp yêu cầu phát triển của đất nước và không đủ sức lấn át những cái hủ bại và tiêu cực; công bằng xã hội bị vi phạm nghiêm trọng, nguồn lực quý báu nhất của đất nước là con người chưa thực sự được giải phóng.

Trong nhiều vấn đề hàng đầu là nền giáo dục của nước ta cho đến nay có nhiều mặt lạc hậu so với phần đông các nước trong khu vực, mặc dù nước ta thuộc số nước có tỷ lệ chi tiêu cho giáo dục so với thu nhập (của cả nhà nước và nhân dân) ở mức cao nhất khu vực. Nội dung, cách dạy và học, cách quản lý trong nền giáo dục của nước ta quá lạc hậu, thậm chí có nhiều sai trái. Nguồn nhân lực nước ta có trình độ giáo dục phổ cập ở mức khá cao, tỷ lệ bằng cấp các loại trên số dân và số người lao động đều ở mức cao hay rất cao so với nhiều nước có mức thu nhập tương đương. Song trên thực tế chất lượng nguồn lực con người và năng suất lao động của nước ta vẫn thua kém nhiều nước, thấp xa so với yêu cầu đưa đất nước đi lên phát triển hiện đại. Nguyên nhân cơ bản là nền giáo dục trong môi trường chính trị - xã hội hiện nay của nước ta không nhằm đào tạo ra con người tự do và sáng tạo, con người làm chủ đất nước, mà là 1 nền giáo dục phát triển chạy theo thành tích và số lượng.

Trong đời sống văn hóa - tinh thần của đất nước, nhân dân thấy rõ và lên án hiện tượng giả dối và tình trạng tha hóa trong lối sống và trong đạo đức xã hội. Những cái xấu này, cùng với nạn tham nhũng tạo ra những bất công mới, đồng thời làm băng hoại nhiều giá trị truyền thống của dân tộc ta. Tình trạng thiếu vắng sự công khai minh bạch trong mọi mặt của đời sống xã hội đang làm cho mảnh đất nuôi dưỡng tham nhũng và tiêu cực ngày càng màu mỡ. Thực tế này cần trở nghiêm trọng việc xây dựng một xã hội lành mạnh, văn minh, đồng thời tạo ra một môi trường xói mòn luật pháp, rất thuận lợi cho việc dung dưỡng những yếu kém của chế độ chính trị.

3. Chế độ chính trị còn nhiều bất cập, cản trở sự phát triển của đất nước:

Thực trạng kinh tế - văn hóa - xã

hội hiện nay của đất nước phản ánh rõ nét sự bất cập và xuống cấp ngày càng gia tăng của hệ thống chính trị - xã hội và bộ máy nhà nước ta. Nền kinh tế nước ta đứng trước yêu cầu bức thiết phải chuyển đổi cơ cấu và mô hình phát triển (chuyển từ phát triển chủ yếu theo chiều rộng sang phát triển dựa nhiều vào các yếu tố chiều sâu) để đi vào thời kỳ phát triển bền vững với chất lượng cao hơn. Giai đoạn mới hiện nay đòi hỏi phải cải cách hệ thống chính trị để xóa bỏ mọi trở ngại, phát huy và sử dụng tốt mọi nguồn lực nhằm đổi mới và phát triển nền kinh tế. Nhiệm vụ đổi mới chính trị tuy đã được đặt ra nhưng chưa có mục tiêu, biện pháp và hành động thiết thực.

Đặc biệt nghiêm trọng là tệ quan liêu tham nhũng, tình trạng tha hóa phẩm chất, đạo đức đang tiếp tục gia tăng trong bộ máy và đội ngũ cán bộ công chức và viên chức của hệ thống chính trị và nhà nước. Bộ máy này ngày càng phình to, tình trạng bất cập và nạn tham nhũng nặng nề hơn, gây tổn thất ngày càng lớn hơn cho đất nước. Thực trạng này cùng với những sai lầm trong cơ cấu tổ chức và trong cơ cấu đội ngũ cán bộ khiến cho các nỗ lực đổi mới hệ thống chính trị không đem lại kết quả thực tế, mặc dù tốn kém nhiều tiền của, công sức. Trong những việc đã làm có quá nhiều cái phô diễn, mang tính hình thức, giả dối. Trong đời sống thực tế, nhiều quyền dân chủ của dân tiếp tục bị vi phạm nghiêm trọng. Việc ứng cử, bầu cử các cơ quan quyền lực chưa bảo đảm dân chủ thực chất. Nhiều quyền công dân đã được Hiến pháp quy định nhưng vẫn chưa trở thành hiện thực trong cuộc sống, đặc biệt là quyền tự do ngôn luận, quyền được thông tin, quyền lập hội, quyền biểu tình...

Có thể đánh giá tổng quát rằng đất nước ta đang đứng trước mâu thuẫn giữa một bên là khát vọng của dân tộc ta muốn sống trong một quốc gia "hòa bình, thống nhất, độc lập, dân chủ và giàu mạnh", cùng đi với trào lưu tiến bộ của cả nhân loại, và một bên là sự tha hóa và bất cập ngày càng trầm trọng của hệ thống chính trị. Mâu thuẫn nguy hiểm này đang ngày càng trở nên gay gắt do sự uy hiếp của Trung Quốc đối với nước ta và kích thích thêm khát vọng bành trướng của Trung Quốc.

Vị trí địa lý nước ta không thể chuyển dịch đi nơi khác, nên toàn bộ thực tế hiện nay buộc dân tộc ta phải tạo được **biước ngoặt có ý nghĩa quyết định đối với vận mệnh của đất nước**: Là nước láng giềng bên

cạnh Trung Quốc đầy tham vọng đang trên đường trở thành siêu cường, Việt Nam phải bảo vệ vững chắc độc lập, chủ quyền quốc gia, trở thành một đối tác được Trung Quốc tôn trọng, tạo ra một mối quan hệ song phương thật sự vì hòa bình, hữu nghị, hợp tác và phát triển.

Mặt trận gìn giữ lãnh hải, vùng đặc quyền kinh tế, biển đảo, vùng trời của nước ta trong Biển Đông đang rất nóng do các bước leo thang lấn chiếm ngày càng nghiêm trọng của Trung Quốc, thậm chí những cuộc tấn công quân sự trực tiếp đang được đề ngỏ. Tuy nhiên, mặt trận nguy hiểm nhất đối với nước ta mà Trung Quốc muốn dồn quyền lực và ảnh hưởng để thực hiện, đó là: thâm nhập, lũng đoạn mọi mặt đời sống kinh tế, chính trị, văn hóa của nước ta. Đó là mặt trận vừa uy hiếp vừa dụ dỗ nước ta nhân danh cùng nhau gìn giữ ý thức hệ xã hội chủ nghĩa, gây chia rẽ giữa nhân dân ta và chế độ chính trị của đất nước, vừa lũng đoạn nội bộ lãnh đạo nước ta, làm suy yếu khối đoàn kết thống nhất của dân tộc ta, làm giảm sút khả năng gìn giữ an ninh và quốc phòng của nước ta. Đánh thắng nước ta trên mặt trận nguy hiểm nhất này, TQ sẽ đánh thắng tất cả!

Sự xuất hiện một Trung Quốc đang cố trở thành siêu cường với nhiều mưu đồ và hành động trái luật pháp quốc tế, bất chấp đạo lý, gây nhiều tác động xấu rộng thế giới, tạo ra một cục diện mới đối với nước ta trong quan hệ quốc tế: Hầu hết mọi quốc gia trên thế giới, có lẽ ngoại trừ Trung Quốc, đều mong muốn có một VN độc lập tự chủ, giàu mạnh, phát triển, có khả năng góp phần xứng đáng vào gìn giữ hòa bình và ổn định trong khu vực, thúc đẩy những mối quan hệ hữu nghị, hợp tác vì sự bình yên và phồn vinh của tất cả các nước hữu quan trong khu vực và trên thế giới. Có thể nói cục diện thế giới mới này là cơ hội lớn, mở ra cho đất nước ta khả năng chưa từng có trong công cuộc phát triển và bảo vệ Tổ quốc, qua đó giành được cho nước ta vị thế quốc tế xứng đáng trong thế giới văn minh ngày nay. Để vươn lên giành thời cơ, thoát hiểm họa, cả dân tộc ta, từ người lãnh đạo, cầm quyền đến người dân thường phải dẫn thân cùng với cả nhân loại tiến bộ đấu tranh cho những giá trị đang là nền tảng cho một thế giới tiến bộ, đó là hòa bình, tự do dân chủ, quyền con người, bảo vệ môi trường

III- Kiến nghị của chúng tôi

Trước tình hình đó, chúng tôi khẩn thiết kiến nghị với Quốc hội và Bộ Chính trị:

1. Công bố trước toàn thể nhân dân ta và nhân dân toàn thế giới thực trạng quan hệ Việt - Trung; nêu rõ những căn cứ phù hợp với luật pháp quốc tế, có sức thuyết phục về chủ quyền của Việt Nam đối với biển đảo ở vùng Biển Đông để làm sáng tỏ chính nghĩa của nước ta; khẳng định thiện chí trước sau như một của nước ta xây dựng, gìn giữ quan hệ hữu nghị, hợp tác láng giềng tốt với Trung Quốc, nhưng quyết tâm bảo vệ độc lập, chủ quyền và sự toàn vẹn lãnh thổ quốc gia của mình. Nhân dịp này, Nhà nước ta cần chủ động giải thích trước toàn dân và dư luận thế giới bối cảnh ra đời, nội dung thực chất và giá trị pháp lý của công hàm mà Thủ tướng Phạm Văn Đồng gửi Thủ tướng Chu Ân Lai năm 1958 về Biển Đông, để bác bỏ dứt khoát mọi xuyên tạc từ phía Trung Quốc. Chúng ta luôn phân biệt những mưu đồ và hành động phi đạo lý và trái luật pháp quốc tế của một bộ phận giới lãnh đạo Trung Quốc, khác với tình cảm và thái độ thân thiện của đông đảo nhân dân Trung Quốc đối với nhân dân Việt Nam. Chúng ta sẵn sàng là bạn và đối tác tin cậy của tất cả các nước, đặc biệt coi trọng quan hệ hữu nghị, hợp tác với các nước Đông Nam Á và các nước lớn, cùng với các nước có liên quan giải quyết hoà bình các vấn đề tranh chấp ở Biển Đông.

2. Trình bày rõ với toàn dân thực trạng đất nước hiện nay, thức tỉnh mọi người về những nguy cơ đang đe dọa vận mệnh của Tổ quốc, dấy lên sự đồng lòng và quyết tâm của toàn dân đem hết sức mạnh vật chất, tinh thần, trí tuệ để bảo vệ và phát triển đất nước. Cải cách sâu sắc, toàn diện về giáo dục và kinh tế ngày càng trở thành yêu cầu cấp thiết, là kế sâu rễ bền gốc để nâng cao dân trí, dân tâm, dân sinh làm cơ sở cho quá trình tự cường dân tộc và nền tảng cho sự nghiệp bảo vệ và xây dựng đất nước. Muốn vậy, trước hết phải khắc phục tình trạng nền giáo dục và kinh tế của đất nước bị chi phối bởi ý thức hệ giáo điều. Cải cách chính trị, vì vậy, là tiền đề không thể thiếu cho những cải cách sâu rộng khác.

3. Tìm mọi cách thực hiện đầy đủ các quyền tự do, dân chủ của nhân dân đã được Hiến pháp quy định, nhằm giải phóng và phát huy ý chí và năng lực của nhân dân cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, tận dụng được cơ hội mới, đáp ứng được những đòi hỏi và thách thức mới của tình hình khu vực và thế giới hiện nay. Trong thực hiện những quyền tự do dân chủ của nhân dân đã ghi trong Hiến pháp, cần đặc biệt

thực hiện nghiêm túc quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí, quyền được tự do bày tỏ thái độ chính trị thông qua các cuộc biểu tình ôn hòa, quyền lập hội, quyền đòi hỏi công khai minh bạch trong mọi lĩnh vực của cuộc sống đất nước.

4. Ra lời kêu gọi toàn thể quốc dân đồng bào, mọi người Việt Nam ở trong nước và ở nước ngoài, không phân biệt chính kiến, tôn giáo, dân tộc, địa vị xã hội, hãy cùng nhau thực hiện hòa hợp, hòa giải, đoàn kết dân tộc với lòng yêu nước, tinh thần vị tha và khoan dung. Tất cả hãy cùng nhau khép lại quá khứ, đặt lợi ích quốc gia lên trên hết, để từ nay tất cả mọi người đều một lòng một dạ cùng nắm tay nhau đứng chung trên một trận tuyến vì sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, cùng nhau dốc lòng đem hết trí tuệ, nghị lực sáng tạo và nhiệt tình yêu nước xây dựng và bảo vệ Tổ quốc của chúng ta.

5. Lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam với tính cách là đảng cầm quyền duy nhất và cũng là người chịu trách nhiệm toàn diện về tình hình đất nước hiện nay, hãy đặt lợi ích quốc gia lên trên hết, giương cao ngọn cờ dân tộc và dân chủ đầy mạnh mẽ cuộc cải cách chính trị, giải phóng mọi tiềm năng của nhân dân cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, đẩy lùi mọi tệ nạn tham nhũng và tha hóa, đưa đất nước thoát ra khỏi tình trạng yếu kém và lệ thuộc hiện nay, chuyển sang thời kỳ phát triển bền vững, đưa dân tộc ta đồng hành với cả nhân loại tiến bộ vì hòa bình, tự do dân chủ, quyền con người, bảo vệ môi trường.

Cuối cùng, chúng tôi thiết tha mong đồng bào sống trong nước và ở nước ngoài hưởng ứng và ký tên vào bản kiến nghị này. Bằng việc đó và bằng những hành động thiết thực, mọi người Việt Nam biểu thị ý chí sắt đá của dân tộc ta, quyết ngăn chặn, đẩy lùi mọi âm mưu và hành động xâm phạm độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ nước ta, xóa bỏ bất công, nghèo nàn, lạc hậu trong nước mình, xây dựng và gìn giữ non sông đất nước xứng đáng với truyền thống vẻ vang của dân tộc, không hổ thẹn với các thế hệ mai sau và với các dân tộc khác trên thế giới.

Giành thời cơ, đưa Tổ quốc chúng ta thoát khỏi hiểm họa, phát triển bền vững trong hòa bình là trách nhiệm thiêng liêng của mọi người Việt Nam ta.

Làm tại Hà Nội, 10-07-2011

Hồ Uy Liêm, Nguyễn Trọng Vinh, Trần Việt Phương, Hoàng Tụy, Trần Đức Nguyên, Nguyễn Huệ Chi, Nguyễn Trung, Phạm Chi Lan, Chu

Hào, Nguyễn Xuân Diện, Nguyễn Đình Đầu, Lm Huỳnh Công Minh, Lê Hiếu Đằng, Trương Lai, Trần Quốc Thuận, Vũ Thành Tự Anh, Lê Mạnh Thát, Nguyễn Ngọc, Nguyễn Hữu Châu Phan, Nguyễn Đình An.

1219 chữ ký tính đến 31-07-2011
<http://anhbasam.wordpress.com>

KHỐI 8406 TUYÊN BỐ

VỀ HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC

.....**Việt Nam 30-07-2011**.....

Kính gửi:

- Toàn thể đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.*
- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tự do.*

Ngày 25-06-2011, Thứ trưởng ngoại giao Cộng sản Việt Nam (CSVN) Hồ Xuân Sơn sang Trung Quốc (TQ) không những để gặp người tương nhiệm là Thứ trưởng ngoại giao Trương Chí Quân, mà còn để gặp Đới Bình Quốc, Trưởng ban Đối ngoại đảng CSTQ, nhân vật có quyền lực cao nhất trong ngành ngoại giao của Bắc Kinh. Tân Hoa Xã sau đó cho biết nội dung “đàm phán song phương” ấy gồm các điểm: a- Đồng thuận về những nguyên tắc cơ bản giữa VN và TQ để giải quyết những tranh chấp trên Biên giới hai quốc gia, không cho nước ngoài can thiệp; b- Đồng tuyên bố Hoàng Sa-Trường Sa và các vùng biển vây quanh thuộc chủ quyền TQ, như TQ đã luôn khẳng định và Công hàm 1958 của VN từng thừa nhận; c- Đồng hướng dẫn công luận và ngăn ngừa những lời bình phẩm hoặc hành động làm tổn hại tới tình hữu nghị và sự tin cậy giữa nhân dân hai nước.

Sự kiện ngoại giao này đã gây nhiều phản ứng mạnh mẽ từ phía Đồng bào quốc nội lẫn hải ngoại và đã kéo theo nhiều động thái tiêu cực từ phía đảng và nhà cầm quyền CSVN. Khối 8406 chúng

tôi xin trình bày các phản ứng lẫn động thái ấy với những nhận định như sau:

1- Ngày 02-07-2011, một số nhà trí thức trong nước đã yêu cầu bộ Ngoại giao (a) cho biết thông tin do Tân Hoa Xã có đúng sự thật không, (b) quan điểm của VN về

bức công hàm của Phạm Văn Đồng như thế nào và (c) thông báo toàn văn thỏa thuận đã đạt được giữa đại diện VN và TQ trong cuộc “đàm phán” đó. Thế nhưng Bộ Ngoại giao đã cố ý làm cho cuộc gặp gỡ với nhóm trí thức ấy vào sáng ngày 13-07-2011 bất thành để khỏi giải thích. Đây là thái độ khinh thường trí thức và nhân dân, che giấu một hành vi ám muội và tùy tiện, tránh né những vấn đề quan trọng liên hệ đến Tổ quốc và Dân tộc. Đặc biệt nhất, nhà cầm quyền vẫn tiếp tục im lặng (hay cho tay chân giải thích thiếu thuyết phục) về công hàm Phạm Văn Đồng, là văn kiện luôn được TQ dùng để bắt bớ VN, dù nó hết sức phi pháp và phi lý.

2- Các chủ nhật tiếp đó (26-06, 03-07, 10-07, 17-07, 24-07-2011), nhân dân ở hai thành phố lớn là Hà Nội và Sài Gòn đã xuống đường biểu tình, trực tiếp phản đối TQ gây hấn, xâm lược, và gián tiếp tố cáo nhà cầm quyền VN hèn yếu, nhu nhược, thậm chí đồng lõa với ngoại thù. Hành động yêu nước này đã bị ngăn chặn hay đàn áp một cách thô bạo bởi công an, dân quân, thanh niên tự quản, đoàn thanh niên Hồ Chí Minh, vốn là những công cụ tàn ác và tay sai mù quáng của đảng để chống lại “kẻ thù” là nhân dân. Hành vi đập mặt người yêu nước, đánh đập kẻ ái quốc càng chứng tỏ đảng CSVN là phường phản quốc bán nước như nhiều công dân đã ra

bản cáo trạng (*Đơn tố cáo & yêu cầu truy tố Bộ Chính trị và Trung ương đảng ngày 21-12-2010*).

3- Tân Quốc hội khóa 13 thoát thai từ cuộc “đăng cử dân bầu” đã bắt đầu họp trong những ngày tháng sôi sục ấy (từ 21-07-2011) và nhiều người đã hy vọng các thành viên sẽ mạnh dạn tỏ ra là “cơ quan quyền lực cao nhất”, “đại diện trung thực tâm ý của đồng bào”. Thế nhưng, qua 8 cuộc biểu tình, chưa bao giờ thấy một thành viên Quốc hội nào xuống đường bày tỏ tâm lòng yêu nước chống giặc với nhân dân cả. Cuộc bầu chọn 3 chức vụ quan trọng nhất của Quốc gia: thủ tướng, chủ tịch nước, chủ tịch Quốc hội vẫn chỉ là trò hề bầu cử, thể hiện ý muốn của đảng CSVN (và đảng sau là của đảng CSTQ), đưa lên những con người vô tài bất xứng và thân phục Trung Cộng. Lời đề nghị Quốc hội ra nghị quyết về Biên Đông chưa tỏ ra có dấu hiệu gì để nhân dân hy vọng.

4- Đăng khi đó, các nhà đấu tranh dân chủ, đặc biệt những vị từng lên tiếng cảnh báo về hiểm họa TQ xâm lấn, đòi hỏi chủ quyền đất nước trên các quần đảo Hoàng Trường Sa mà đang chịu tù đầy thì vẫn tiếp tục bị trừng phạt: ký giả Nguyễn Văn Hải (Điều Cày) tiếp tục bị giam giữ sau khi đã mãn án và nay thì biệt vô âm tín (có tin bị tàn hại thân thể); linh mục Nguyễn Văn Lý, sau thời gian được tại ngoại chữa bệnh, đã bị đưa vào tù trở lại dù sức khỏe chưa hồi phục; luật gia Cù Huy Hà Vũ sẽ bị phúc thẩm ngày 02-08 tới với không chút hy vọng được hoàn trả công lý; giáo sư Phạm Minh Hoàng sẽ ra tòa ngày 10-08 tới với tội danh mơ hồ và áp đặt “có âm mưu lật đổ chính quyền”?! Tất cả những vị vừa kể trên (và còn nhiều vị khác) đều là những con người có tâm và có tầm, vừa yêu nước vừa đầy tài năng, thế nhưng đã bị đảng CSVN -đầy tớ của đảng CSTQ- coi như kẻ thù nguy hiểm cần phải triệt hạ và trừng trị.

5- Tất cả những động thái trên của đảng và nhà cầm quyền CSVN đều nằm trong chủ trương đường lối phục vụ TQ. Kẻ thù truyền kiếp của Đất nước đang tiếp

tục đẩy nguy cơ diệt vong của Dân tộc đến gần qua vô số hành động ngang ngược khắp VN: (a) khai thác bauxite ở Tây Nguyên gây nguy hiểm cho an ninh quốc phòng, văn hóa sắc tộc thiểu số, sinh mệnh dân chúng đồng bằng Nam bộ; (b) xây dựng nhiều làng mạc, phố thị, bãi biển TQ từ Nam chí Bắc, tạo ra những tô giới, lãnh địa, khu ém quân bất khả xâm phạm giữa lòng đất Việt; (c) thắng thầu 90 % các dự án trọng điểm quốc gia, thao túng lĩnh vực nền kinh tế và công nghệ của Đất nước, chiếm đoạt công ăn việc làm của nhân dân lao động; (d) tung vào thị trường VN vô số sản phẩm văn hóa, âm thực, gia dụng giả dâm và độc hại, giết chết bao ngành sản xuất của Dân chúng và hủy hoại dân sinh khí lẫn tinh thần của Dân tộc; (e) sách nhiễu hành hung dân lành, thậm chí lường gạt cưỡng hiếp thiếu nữ VN sống gần các khu vực của các công nhân hay công dân TQ (ở Ninh Bình, Thanh Hóa chẳng hạn...); (f) thuê được hàng trăm ngàn hecta rừng đầu nguồn hay rừng quốc phòng với giá rẻ mạt trong nửa thế kỷ, đe dọa an ninh đất nước và an sinh quốc dân; (g) tự tiện vạch đường lười bỏ ở Biển Đông, cho đủ loại tàu quân sự trá hình ngang dọc để chiếm cứ nguồn khoáng sản và hải sản đất nước, khiến sinh kế và sinh mạng ngư dân lâm nguy, nguồn dinh dưỡng và nguồn nguyên liệu của đất nước cạn kiệt.

Đang khi các nước lân bang phản ứng mạnh mẽ trước cuộc xâm lăng nhiều mặt của TQ như thế, thì đảng và nhà cầm quyền CSVN vẫn mù quáng ôm lấy “16 chữ vàng”, “4 chữ tốt”, phản ứng một cách chiếu lệ, bạc nhược, khước từ những lời cảnh báo của nhân dân.

6- Do đó, các cuộc biểu tình của người dân VN vẫn còn phải tiếp tục cách thường xuyên, rộng rãi và mạnh mẽ hơn nữa. Khối 8406 chúng tôi xin đề nghị toàn thể Đồng bào khi biểu tình (a) hãy trực tiếp phản kháng sự hèn nhát trước giặc, thậm chí đồng lõa với giặc của nhà cầm quyền CSVN, kẻ đã rước giặc từ thời đảng CSVN bắt đầu cai trị đất nước; (b) đừng mang theo cờ đỏ

và hình Hồ Chí Minh, vì hai biểu tượng này liên hệ chặt chẽ với Trung Cộng (cờ đỏ là cờ tinh Phúc Kiến bên Tàu; còn HCM là kẻ đã đưa VN vào vòng nô lệ Tàu Cộng từ hơn 80 năm nay), kéo bị đảng CSVN lợi dụng lừa gạt thêm một lần nữa; (c) hãy chuyển từ việc phân đối TQ lẫn biên giới, chiếm hải phận, xâm nhập lãnh thổ, lũng đoạn kinh tế, văn hóa, chính trị quốc gia sang việc đòi hỏi đảng và nhà cầm quyền CSVN trả lại các nhân quyền, dân quyền và quyền tự quyết của Dân tộc. Vì chỉ khi quyền lực thực sự vào tay nhân dân thì đất nước mới đánh đuổi được thù trong giặc ngoài, mới giải quyết được tận căn các vấn đề xã hội và đất nước.

Làm tại VN, 30-07-2011

Ban Đại diện LT Khối 8406.

1. *Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.*
2. *Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, VN.*
4. *Giáo sư Nguyễn Chính Kết - Đại diện Khối 8406 tại hải ngoại.*

Trong sự hiệp thông với Lm Nguyễn Văn Lý, Csq Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

CỘNG SẢN VIỆT NAM

triệt hạ cơ sở đạo Cao Đài

.....**Ninh Thuận 20-07-2011**.....

LỜI KÊU CỨU

Người Việt có câu: “Nhứt nhật vô Vương, đảo huyền bá tánh”.

Thật vậy, dân tộc Việt Nam từ ngày Việt Minh cướp chính quyền, cự hoàng Bảo Đại thoái vị ra đi. Người dân Việt Nam đã được hạnh phúc gì? Mặc dù họ đã tận tụy hy sinh cả tánh mạng lẫn tài sản của mình, chỉ mong sao thu hồi được chủ quyền độc lập và đem lại hạnh phúc an vui cho giống nòi.

Giờ đây, chính quyền Việt Nam trực tiếp cai trị nhân dân Việt Nam. Lễ thì người Việt Nam sẽ được toại hưởng trăm ngàn hạnh phúc để bù đắp lại những chuỗi ngày nước mắt nhà tan!!!

Nhưng oái oăm thay! Chính quyền CSVN mưu mô tham bạo, vơ vét hết của nước, của dân, theo phương sách của quan thầy phương Bắc, để mua chiếc ghế của Đảng hầu vinh thân phì gia.

Kẻ sống thì mất nhà, mất đất bằng đủ mọi mách khéo. Người chết nằm dưới ba tấc đất cũng không yên, do nạn đất đai mỗi ngày khan hiếm.

Ngày 24-05-Tân Mão (Đl: 25-06-2011) Chính quyền CS Tây Ninh hiệp với đám tay sai bù nhìn Hội Đồng Chương Quản (HĐCQ), một tổ chức cướp Đạo đang chiếm đoạt Tòa Thánh Tây Ninh, âm thầm cưỡng chế nghĩa trang Cự Lạc Thái Bình, đào mồ cướp mà lấy đất kinh doanh, dân chúng trở tay không kịp!

Sáng ngày 19-07-2011, bạo quyền CS Phan Rang, Ninh Thuận tổ chức cưỡng chế, san bằng Thánh thất Mỹ An (Thị xã Phan Rang, Ninh Thuận). Thánh thất này của đạo Cao Đài Tòa thánh Tây Ninh, bạo quyền CSVN cưỡng đoạt hơn 20 năm qua. Vào một đàn cúng trưa rằm, chính quyền, công an địa phương ập đến lập biên bản, bắt nhốt 3 người rồi đóng cửa Thánh

thất luôn không trả lại. Chính quyền địa phương lấy Thánh thất làm trường mẫu giáo. Đưa tằm tôn lên che Thiên nhãn trước mặt tiền Thánh thất.

Người đạo Cao Đài ở địa phương Mỹ An đã nhiều lần cầu xin với chính quyền CS trả lại Thánh thất để có chỗ thờ cúng, sinh hoạt Đạo, nhưng chính quyền CSVN dục huân cầu mưu, móc nối với HĐCQ trong việc dôi chác mặt bằng và tiền bồi thường di dời Thánh thất. Người đạo ở Mỹ An không hề biết đến tiền bồi thường, còn đất Thánh thất cấp 1 ở mặt tiền lại buộc phải dôi lấy phần đất cấp 7 ở trong bung biển. Người dân có đạo ở địa phương đã bao lần trình xin với chính quyền, không được giải quyết, nay thỉnh linh đem lực lượng đến cưỡng chế, bảo là được sự đồng ý của Tòa thánh (tức là đám tay sai bù nhìn HĐCQ đã nhận tiền rồi).

Tà quyền CSVN chỉ biết cái lợi cho mình, không hề nghĩ đến công sức xây dựng của những người dân vì sự tín ngưỡng đã trưởng thành từ bao thế hệ qua.

CSVN đã ăn quen cướp đoạt nhiều cơ sở của đạo Cao Đài qua bàn tay móc nối của đám bù nhìn tay sai HĐCQ mà nay Tà quyền đã dựng lên làm Hội thánh trá hình.

Thánh thất Càn Thơ bị đập phá vào ban đêm cũng qua bàn tay bán đạo của HĐCQ.

CSVN hôn quân vô đạo, nhái theo đạo Cao Đài lập thành phạm giáo để đánh lừa dư luận quốc tế là tự do tín ngưỡng và để tập trung một lớp người hôn muội dục lợi cầu danh làm tay sai.

Hỡi Đồng đạo, Đồng bào trong và ngoài nước cùng các tổ chức Bảo vệ Nhân quyền và Tự do Tôn giáo,

Chúng tôi thấp cổ bé miệng, lại bị CS tàn diệt đến tận gốc rễ. Giờ đây, chúng tôi như rắn không đầu. Kính mong quý Ngài và quý vị còn

phương thế chi xin cứu giúp ch. tôi.

Nay kính,

Sài Gòn, ngày 20-06-Tân Mão

(Đl: 20/07/2011)

Nhất Tân

HAI CƠ SỞ ĐẠO CAO ĐÀI TÒA THÁNH TÂY NINH BỊ NHÀ CẦM QUYỀN HIỆN NAY TRIỆT HẠ

1- TRÍ HUỆ CUNG, TÂY NINH

Trí Huệ Cung tọa lạc tại Thánh địa Tòa Thánh Tây Ninh, gồm có 30 mẫu đất, được Hội thánh trước 75 phân phối cho để gây huê lợi cho nơi đây nuôi dưỡng những người Đạo già nua không gia đình nương tựa hoặc chỉ sống độc thân.

Sau năm 1975, Nhà cầm quyền sung công tài sản của Đạo thì Trí Huệ Cung cũng chịu chung số phận.

Nay Ủy ban Nhân dân huyện Hòa Thành phân chia lại cho phường đội khai thác sinh lợi cho phường.

Sáng ngày 18-7-2011, một tốp cả trăm Công an tăng cường cùng một số đồng Công nhân vào mảnh vườn của Trí Huệ Cung khai thác trồng cây cao su, Đồng đạo hay mới tụ tập lại yêu cầu không trồng, một mặt lên Ban tôn giáo tỉnh khiếu nại.

Đồng đạo kiên quyết kỳ này sẽ tử thủ, nằm lăn ra trước đầu máy các xe ủi để cản đường.

Kính nhờ Quý đài Á Châu Tự Do lên tiếng để sự việc không xảy ra nguy hại đến tính mạng của người dân.

Quý đài có thể liên lạc với số cell phone của 2 vị ở tại Tây Ninh để tìm hiểu thêm :

- Sĩ Tài Phùng Văn Phan : 011.8416.8624.7896

- Ông Hồng, Phó Ban Điều Hành : 011.8416.274.479

Kính mong Quý đài Á Châu giúp đỡ Tôn giáo Cao Đài.

2- THÁNH THẤT MỸ AN, PHAN RANG

Thánh thất Mỹ An, Phan Rang đã bị Ủy ban Nhân dân Phan Rang chiếm dụng trên 20 năm nay. Vị Thính Thiện NGUYỄN CHÍ HẠNH đã làm đơn thưa lên Ủy ban Nhân dân tỉnh Phan Rang nhiều lần, nhưng đều được các cấp có quyền

trả lời là đạo Cao Đài cướp bóc của nhân dân nay Nhà nước phải lấy lại để trả lại cho nhân dân!!!!

Sáng ngày 17-7-2011 Nhà nước cho xe cơ giới xuống san bằng Thánh thất. Đồng đạo không biết kêu cứu nơi đâu, nên kính nhớ Quý đài ACTD lên tiếng cho người dân thấp cổ bé miệng được nhờ..

Kính nhờ Quý đài Á Châu Tự Do giúp cho nền đạo Cao Đài có tiếng nói trên trường quốc tế. Quý Đài liên lạc với Vị Thánh Thiện NGUYỄNCHÍ HẠNH trụ trì và thưa gởi nhiều lần đến các cấp sở tại : 011.8409.1524.1580.

Kính chào Quý đài

20-07-2011

Hiền tài Nguyễn Thanh Liêm

237 Summerfield Drive, Milpitas CA95035

hội Chủ nghĩa theo chủ thuyết Mác-Lênin, vô gia đình, vô Tổ quốc để dễ bề thôn tính Việt Nam. Mặc dù đây là chủ thuyết sai lầm, phi nhân, gây tội ác với nhân loại, bị thế giới lên án, đã bị đào thải ngay tại Liên Xô và các nước Cộng sản Đông Âu. Nhưng Trung Cộng vẫn cố giữ mô hình Xã hội Chủ nghĩa để lợi dụng, che giấu mưu đồ xâm chiếm Việt Nam theo đường lối thực dân kiểu mới. Đảng Cộng sản Việt Nam thì cũng cố ôm giữ thể chế Xã hội chủ nghĩa, để duy trì đặc quyền đặc lợi cho Đảng chứ không cho dân.

Với chiêu bài Xã hội Chủ nghĩa, chủ trương thế giới đại đồng, xoá bỏ biên giới quốc gia, triệt tiêu cội nguồn dân tộc, Trung Cộng đã xâm chiếm các đảo Hoàng Sa, Trường Sa, ải Nam quan, thác Bản Giốc, bãi Tục Lâm, lập huyện Tam Sa, lấn chiếm vịnh Bắc Việt, vẽ Đường Lưỡi bò bao trùm gần hết bờ biển

số phận an nguy thế nào.

Trách nhiệm của một Chính quyền là phải bảo vệ đất nước, bảo vệ nhân dân. Nhưng không hiểu tại sao Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam, với đầy đủ quân đội, công an, lại im lặng, không tố cáo, không đánh trả, không bảo vệ tánh mạng và tài sản cho người dân bị hại, lại làm ngơ để cho kẻ cướp nước tự do tung hoành, mặc cho ngư dân bị đánh, bị giết, bị bắt người, bị cướp của, bị đòi tiền chuộc, phải đau đớn, âm thầm tự lo liệu ?

Đã không chống đối kẻ thù, bảo vệ người dân, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam lại còn bắt tay giao hảo, kết tình hữu nghị với kẻ xâm lăng theo phương châm "16 chữ vàng và 4 tốt" ; cho Trung Cộng vào Tây Nguyên, lấy cỏ, khai thác Bau-xít, làm ô nhiễm môi trường, tiêu diệt văn hoá, phá hoại kinh tế, nhất là gây nguy cơ về an ninh quốc phòng rất lớn ; cho Trung Cộng thuê rừng dài hạn 50 năm ở 10 tỉnh biên giới và sâu trong nội địa ; tạo thuận lợi cho Trung Cộng đầu thầu các công trình trọng điểm trên toàn quốc mà tất cả công nhân đều là người Trung Quốc ; biên giới phía Bắc lại bỏ ngõ, không kiểm soát việc nhập cảnh, để cho người Trung Quốc tự do xâm nhập.

Trong lúc Tổ quốc bị xâm lăng, bị mất đất, mất biển đảo, bị giết người, bị cướp của, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã không dám đánh trả cũng không dám kêu cứu, thì Trung Cộng lại ngang ngược tuyên truyền, vu cáo rằng : "*Việt Nam chiếm nhiều đảo nhất, tỏ ra hung hăng nhất, gây ra nhiều ảnh hưởng xấu nhất trong vùng biển Trung Hoa thuộc chủ quyền không thể bàn cãi của Trung Quốc*", "*bọn Việt Nam giết ngư dân Trung Quốc*", "*cần dạy cho Việt Nam vô ân bạc nghĩa một bài học lớn hơn trước đây*".

Báo chí chính thức của Trung Cộng không ngớt kêu gọi sử dụng vũ lực với Việt Nam. Ngày 25-6 Bành Quang Khiêm, tướng Trung Cộng, cho rằng tình hình Biển Đông đột nhiên căng thẳng là do Việt Nam và Phi Luật Tân "*khiêu khích*" và đe dọa : "*Trung Quốc từng dạy Việt Nam một bài học, nếu Việt Nam không chân thành sẽ còn nhận bài học lớn hơn*" và cao giọng "*mắng mở*" Việt Nam, đòi "*tát cho Việt Nam vỡ mặt*", truyền hình

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thượng tọa Thích Viên Định báo động: "Tổ quốc bị Trung Cộng xâm lăng"

❀❀❀❀ *Paris 28-07-2011* ❀❀❀❀

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế vừa nhận được bài viết mới của Thượng tọa Thích Viên Định "**Tổ quốc đang bị xâm lăng : Thế lực thù địch của Dân tộc đã công khai lộ diện**".

Thượng tọa Thích Viên Định là Phó Viện trưởng kiêm Tổng thư ký Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Xin mời bạn đọc theo dõi toàn văn bài viết ấy sau đây :

**Tổ Quốc đang bị xâm lăng.
Thế lực thù địch của Dân tộc đã công khai lộ diện.**

Thích Viên Định

Hơn 1000 năm Bắc thuộc và rất nhiều lần đem quân đánh phá biên giới nước ta, nay đã sang thế kỷ 21, cuộc xâm lăng vẫn còn tiếp diễn, rõ ràng thế lực thù địch Bành trướng Bá quyền Đại Hán Bắc Kinh là kẻ thù truyền kiếp, nguy hiểm và thường xuyên nhất của dân tộc Việt Nam.

Ngày nay, thế lực thù địch Đại Hán lại ẩn nấp dưới chiêu bài Xã

Việt Nam.

Để xâm chiếm hải phận Việt Nam, năm 2005 Trung Cộng đã bắn chết 9 ngư dân Việt Nam ở tỉnh Thanh Hoá đang đánh cá trong ngư trường thuộc lãnh hải Việt Nam. Từ đó đến nay, rất nhiều lần lính Trung Cộng đã cướp bóc, đánh đập, bắt giam, đòi tiền chuộc các ngư dân thuộc các tỉnh duyên hải Việt Nam từ Thanh Hoá đến Cà Mau. **Tính từ năm 2005 đến nay, chỉ riêng tại Quảng Ngãi đã có 33 tàu cá và gần 400 ngư dân Việt Nam bị phía Trung Quốc bắt giữ.** Trung Cộng lại tùy tiện cấm ngư dân Việt Nam đánh cá mỗi năm 3 tháng, từ 15-5 đến 15-8. Ngày 26-5-2011 vừa qua, 3 tàu Hải giám của Trung Cộng còn vào sâu trong hải phận Việt Nam cắt phá cáp các tàu thăm dò địa chất Bình Minh 2 và Viking 2 của Việt Nam, Ngày 05-7 và ngày 13-7-2011, Trung Cộng dùng thuyền có vũ trang đánh đuổi, cướp tài sản, giam giữ các ngư dân Quảng Ngãi, Phú Yên... đến nay vẫn chưa biết

Trung Quốc còn chiếu cả kế hoạch tấn công Việt Nam.

Quá phần uất trước việc Trung Cộng xâm lăng Tổ quốc, bán giết ngư dân Việt Nam, không thể cầm lạng mãi được, ngày 5-6-2011 và tám ngày chủ nhật tiếp theo, hàng ngàn sinh viên học sinh, các nhân sĩ, trí thức, lãnh đạo tôn giáo cùng nhân dân Việt Nam đã đồng lòng phát khởi truyền thống yêu nước, tổ chức biểu tình chống Trung Cộng xâm lăng, quyết tâm bảo vệ Tổ quốc.

Nhưng đau đớn thay ! Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam chẳng những đã không khuyến khích lòng yêu nước của nhân dân, không ủng hộ cuộc biểu tình chống ngoại xâm, lại còn nói rằng : *“Việc nước đã có nhà nước lo, nhân dân không được biểu tình chống đối Trung Quốc làm ảnh hưởng đến ngoại giao. Biểu tình là vi phạm pháp luật !”* và ra lệnh cho công an, mật vụ, xã hội đen thẳng tay đàn áp, bắt bớ, đánh đập tàn bạo những người biểu tình chống Trung Cộng xâm lược.

Nhất là sau khi ông Hồ Xuân Sơn, Thứ trưởng Ngoại giao, đặc phái viên của lãnh đạo cấp cao Việt Nam đi gặp Ủy viên Quốc vụ Trung Quốc Đới Bình Quốc vào ngày 25-6-2011, không rõ hai bên cam kết những gì nhưng bản tin trên Tân Hoa Xã ngày 28 tháng 6 loan rằng : *“Cả hai nước đều phân đối những thế lực bên ngoài can dự vào tranh chấp giữa Trung Quốc và Việt Nam.”* và *“Trung Quốc đã nhiều lần tuyên bố về chủ quyền không thể tranh cãi của mình tại các hòn đảo trên Biển Hoa Nam và những vùng biển xung quanh các hòn đảo này”*. Cũng không quên *“nhắc nhở” Việt Nam về bức thư ngoại giao của Thủ tướng Việt Nam Phạm Văn Đồng năm 1958 gửi tới Thủ tướng Trung Quốc lúc bấy giờ là Chu Ân Lai, đã công nhận chủ quyền này.*

Sau lần gặp gỡ, thảo luận này, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam ra lệnh cho công an đàn áp người biểu tình càng khốc liệt hơn. Bức hình Đại úy công an tên Minh dùng gậy đập lên mặt người thanh niên Nguyễn Trí Đức trong cuộc biểu tình tại Hà Nội ngày 17-7-2011, làm cho ai thấy cũng thảng thốt, bàng hoàng, không thể tin nổi trong lịch sử 4 ngàn năm văn hiến nước nhà, nay lại có một chế độ hèn với giặc, nhưng ác với dân, dám coi thường

nhân phẩm con người, dẫm đạp lên mặt nhân dân, chà đạp lòng yêu nước của nhân dân như vậy.

Cấm người dân biểu tình là vi phạm Hiến pháp Việt Nam, vi phạm Công ước Quốc tế về các Quyền Chính trị và Dân sự mà Việt Nam đã ký kết năm 1982. Không có điều luật nào cấm người dân tổ chức biểu tình. Nhất là biểu tình chống ngoại xâm bảo vệ Tổ quốc, sao lại cho là *“vi phạm luật pháp ?”*

Cấm người dân biểu tình chống ngoại xâm không những đã vi phạm Hiến pháp, vi phạm Công ước Quốc tế mà còn phạm tội rất nặng, đó là tội phản quốc ! Nếu có chế độ nào đặt ra điều luật cấm người dân biểu tình chống ngoại xâm bảo vệ Tổ quốc, thì đó chỉ có thể là chế độ bán nước của Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống mà thôi.

Có nhiều nghi vấn được nêu ra. Tại sao Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam lại chấp nhận đứng riêng lẻ, chống lại ý chí của toàn dân như vậy ? Tại sao đảng Cộng sản Việt Nam lại phải hợp tác với kẻ thù, chịu cúi đầu tuân phục, trung thành với phương châm **“16 chữ vàng và 4 tốt”** do Trung Cộng đề ra ? Tại sao Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam phải tiếp tục ca tụng, kết giao “tình đồng chí” với kẻ thù xâm lăng Tổ quốc, giết hại đồng bào mình ? Và lại còn cam kết *“giải quyết hòa bình các bất đồng trên biển giữa hai nước thông qua đàm phán và hiệp thương hữu nghị”* việc Trung Cộng xâm chiếm biển đảo, giết người cướp của ngư dân Việt Nam ?

Toàn dân Việt Nam già trẻ lớn bé, trong và ngoài nước và cả thế giới ai cũng thấy, ai cũng biết rằng Trung Cộng từng bước từng bước đánh chiếm đất nước mình, bán giết đồng bào mình, nhưng Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam lại đơn giản chỉ cho đó là *“các bất đồng”!* Thậm chí, báo chí, tướng lĩnh Trung Cộng còn hăm dọa, đòi *“tát cho Việt Nam vỡ mặt”* mà Nhà cầm quyền Việt Nam cũng gọi là *“đàm phán hiệp thương hữu nghị trong hoà bình” ?*

Lẽ nào do Nhà cầm quyền Cộng sản quá yêu Chủ nghĩa Xã hội ? Muốn tiến lên thế giới đại đồng ? Hay là do mắc kẹt cái Công hàm năm 1958 của Phạm Văn Đồng ? Hay như lời Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, trong cuộc trả lời phỏng vấn của đài Á châu Tự do

nhân việc Công an ngăn chặn, không cho Ngài và chư Tăng thuộc GHPGVNTN đi tham gia biểu tình chống Trung Cộng ngày 05-6-2011, Ngài đã nói : **“...Mục đích của Đảng Cộng sản là làm cách nào để giữ đảng Cộng sản mà thôi, giữ đến cùng để truyền đời cha, đời con, đời cháu, đời chắt, đời chít. Cho dù mất nước mà còn Đảng cũng được, có thể làm tay sai mà giữ Đảng được, họ cũng sẵn sàng, chứ họ không bỏ cái đảng Cộng sản đâu.”**

Hoàn cảnh đất nước Việt Nam vừa nhỏ vừa yếu, một mình chần chẫn không chống lại Trung Cộng to lớn hùng mạnh. Tại sao Việt Nam không bắt chước Philippin, liên kết hợp tác với các nước trong khu vực đồng cảnh ngộ, hoặc với Hoa Kỳ hùng mạnh, để chống lại thế lực thù địch xâm lăng Trung Cộng ? Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam lại một mình lén lút, âm thầm ký kết giải quyết “song phương” với Trung Cộng, một kẻ xâm lược truyền kiếp đầy mưu mô, xảo quyệt ?

Vận nước đã đến, các nhân sĩ, trí thức, các nhà lãnh đạo các tôn giáo, các sinh viên học sinh cùng toàn thể nhân dân trong và ngoài nước nêu cao truyền thống Bốn ngàn năm giữ nước, dựng nước của các vua Hùng, của Bà Trưng, Bà Triệu, của Ngô Quyền, Lý Thái Tổ, Trần Nhân Tông, của Lê Lợi, Quang Trung... đã từng dẹp Hán, phá Tống, bình Nguyên, kháng Minh, trừ Thanh đang quật khởi, đứng dậy cương quyết vạch trần, loại bỏ những kẻ nội ứng phản quốc Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, cùng nhau một lòng chống ngoại xâm bảo vệ Tổ quốc.

Thích Viên Định

**Đấu tranh hoà
bình, bắt bạo
động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

KHÁNG THƯ PHẢN ĐỐI CSVN đàn áp các Linh mục Công giáo

Nhóm Lm Nguyễn Kim Điền - Lm Phạm Trung Thành

TỈNH DÒNG CHÚA CỨU THỂ
VIỆT NAM

38 Kỳ Đồng, Q. 3, SG, VN
Ngày 15 tháng 7 năm 2011

KHÁNG THƯ

Về việc: phản đối hành vi vi phạm pháp luật của công an TP. HCM trong việc tạm hoãn xuất cảnh công dân.

Kính gửi : Lãnh đạo các cấp Nhà nước CHXHCN Việt Nam

Tôi là : **Phạm Trung Thành** - Linh mục, Giám tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam. Địa chỉ : 38 Kỳ Đồng, quận 3, TP. HCM

Trân trọng trình bày:

1) Liên tiếp hai lần, vào ngày 28-12-2010 và ngày 10-07-2011 vừa qua, các ông công an Cửa khẩu sân bay Tân Sơn Nhất đã ngăn chặn không cho tôi (Phạm Trung Thành) xuất cảnh đi Hoa Kỳ (28-12-2010) và Singapore (10-07-2011) thực hiện sứ vụ Giám tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam của tôi.

Điều đáng quan ngại là các ông công an đều không có bất kỳ văn bản thông báo trước hoặc nêu được lý do hợp pháp nào cho việc làm của họ. Cả 2 lần Biên bản chỉ ghi là: theo đề nghị của *Công an TP.HCM*.

2) Căn cứ vào:

(i) Điều 68 Hiến pháp: “Công dân... có quyền ra nước ngoài và từ nước ngoài về nước theo quy định pháp luật”. Đây là quyền công dân được Nhà nước Việt Nam trịnh trọng cam kết tại Điều 50 Hiến pháp: “Ở nước CHXHCN Việt Nam, các quyền con người về chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa, xã hội được tôn trọng...”

(ii) Điều 48 Bộ luật Dân sự: “Cá nhân có quyền tự do đi lại, tự do cư trú. Quyền tự do đi lại, tự do cư trú của cá nhân chỉ có thể bị hạn chế theo quyết định của cơ quan nhà nước có thẩm quyền và theo trình tự, thủ tục do pháp luật quy định”

(iii) Và các Điều 21, 22 Nghị định số 136/2007/NĐ-CP ngày 17-

08-2007 của Chính phủ về xuất cảnh, nhập cảnh của công dân Việt Nam, quy định về *đổi tượng và thủ tục* chưa cho công dân xuất cảnh. Theo đó, tôi không thuộc vào đối tượng *chưa cho xuất cảnh*. Giả thiết cho rằng vì lý do an ninh thì Bộ trưởng Bộ Công an mới có quyền *quyết định* chứ không phải *đề nghị của Công an TP.HCM* được.

Tôi -Phạm Trung Thành- bằng văn bản này, chính thức phản đối hành vi vi phạm pháp luật của công an TP.HCM trong việc tạm hoãn xuất cảnh đối với trường hợp của tôi.

3) Tôi tin đây không phải là chủ trương của lãnh đạo Nhà nước Việt Nam, và mong rằng các hành vi vi phạm pháp luật như trường hợp cụ thể này phải bị xem xét xử lý và chấm dứt.

Kính chào

Phạm Trung Thành

BẢN LÊN TIẾNG của Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền về việc Linh mục Tadêô Nguyễn Văn Lý lại bị Cộng sản đưa vào tù.

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,

Kính thưa toàn thể Kitô hữu Việt Nam trong và ngoài nước,

Kính thưa Hội đồng Giám mục Việt Nam,

Kính thưa toàn thể các Linh mục Việt Nam.

Thế là sau hơn một năm 4 tháng được nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam để cho ra ngoài chữa bệnh (kể từ 15-03-2010), linh mục Tadêô Nguyễn Văn Lý đã bị công an đưa vào lại trại giam Nam Hà (còn gọi là Ba Sao, huyện Kim Bảng, tỉnh Hà Nam) vào chiều ngày 25-07-2011 vừa qua trong tình trạng sức khỏe chỉ mới hồi phục khoảng 60% (như chính lời Lm Lý yêu cầu ghi vào biên bản của công an trước khi bị chửi vào lại nhà tù).

Trước sự việc liên quan đến một

thành viên của chúng tôi như thế, Nhóm LM Ng. Kim Điền tuyên bố:

1- Tái phản đối phiên tòa phi pháp ngày 30-03-2007 tại Huế và bản án bất công dành cho Linh mục Nguyễn Văn Lý (và các bạn cùng vụ), cũng như phản đối việc đưa Lm Lý vào lại nhà tù dù trong tình trạng sức khỏe thế nào chẳng nữa. Linh mục Lý không có lý do gì để bị giam giữ, dù chỉ một ngày.

2- Tố cáo nhà cầm quyền CSVN muốn báo thù Linh mục Lý vì Linh mục đã tiếp tục đấu tranh cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền trong thời gian tại ngoại chữa bệnh, nhất là đã cùng với nhiều người dân đơn đòi truy tố Bộ Chính trị và Trung ương đảng CSVN về hai tội phản quốc và bán nước, rồi từ đầu năm 2011 đến nay, đã liên tục cảnh báo Đồng bào về Đại họa mất nước vào tay Tàu cộng do sự hèn nhát và đồng lõa của đảng CSVN.

3- Thỉnh cầu các Chính phủ Dân chủ và các Cơ quan Nhân quyền trên toàn thế giới ra tay can thiệp để giải cứu vị Tù nhân lương tâm vốn đã 4 lần ngồi tù này, cũng như giải cứu mọi tù nhân lương tâm khác đang bị chế độ độc tài toàn trị, tàn ác đối trá, phi nhân bản và phản dân chủ tại Việt Nam giam cầm trong vô số nhà tù khắc nghiệt.

4- Thỉnh cầu Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước mạnh mẽ và đồng loạt lên tiếng phản đối hành vi đàn áp Linh mục Lý và mọi tù nhân lương tâm khác. Sự đàn áp này là một trong những hình thức của chủ trương đường lối lệ thuộc Tàu cộng mọi mặt của đảng và nhà cầm quyền CSVN, vốn đã và đang bị Đồng bào trực tiếp và gián tiếp tố cáo qua các cuộc biểu tình, kiến nghị, lên tiếng từ lâu, nhất là suốt tháng 6 và tháng 7 năm 2011 này.

5- Kiến nghị Hội đồng Giám mục Việt Nam, đặc biệt là Ủy ban Công lý Hòa bình, ra tay đòi lại công lý cho một trong những thành viên và chứng nhân nổi bật của Giáo hội Công giáo Việt Nam hiện thời, một trong những tiếng nói ngôn sứ bất khuất đã luôn kiên trì đấu tranh cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền theo đúng đòi hỏi

của Học thuyết Xã hội Công giáo và đòi hỏi của lương tâm Linh mục.

6- Đề nghị các Linh mục Việt Nam (trong lẫn ngoài nước) mở chiến dịch Hiệp thông Cầu nguyện (cùng với các Giáo dân) cho một người anh em của chúng ta, vốn đã và đang tiếp tục lâm nạn vì muốn sống trọn vẹn sứ mạng chứng nhân cho sự thật và lẽ phải, cũng như cho mọi Đồng bào đang đấu tranh và đang chịu gian khổ vì yêu Tổ quốc, yêu công lý và yêu nhân quyền.

Việt Nam ngày 27-07-2011

Đại diện Nhóm LM NKĐ

- Linh mục Têphanô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế, Sài Gòn

- Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế

- Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi, Giáo phận Bắc Ninh

- Linh mục Phaolô Nguyễn Thanh, Hoa Kỳ

- Linh mục Augustinô Phạm Sơn Hà, Dòng Biển Đức, Đức.

- Linh mục Phêrô Nguyễn Văn Khải, Dòng Chúa Cứu Thế, Rôma

nước hầu như bị truy tố và xét xử bằng những điều luật hết sức mơ hồ (điều 88, 79 BLHS); hay nói một cách cụ thể, ở VN các quyền con người không được Nhà nước tôn trọng.

Một thực tế rõ ràng mà ai cũng nhận thấy ngày càng nhiều các nhà trí thức, luật sư, luật gia đi tù chỉ vì bày tỏ quan điểm cá nhân của mình. Thậm chí quyền yêu nước cũng phải chờ được nhà nước cho phép.

Các đòi hỏi về tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do thành lập đảng... là những đòi hỏi mang tính "xa xỉ" hiện tại ở Việt Nam.

Các thuật ngữ: "duyệt án", "án bổ tui", "án định sẵn"... không xa lạ với người quan tâm đến nền tư pháp VN.

Trước thực tế như thế, Luật sư khi tham gia các vụ án chính trị luôn bị hạn chế về quyền khi thực hiện nhiệm vụ. Vai trò tích cực nhất của Luật sư trong các vụ án này chỉ là cầu nối giữa gia đình với bị can, bị cáo đang bị giam giữ nhưng rất ít Luật sư đủ can đảm để làm công việc này. Bởi một lẽ, (trong một giai đoạn dài kể từ sau năm 1975 người ta đã quen phiên tòa không luật sư, và sau thời gian đó, người ta lại hiểu Luật sư chỉ là người chạy án hoặc xin giảm nhẹ, khoan hồng) hậu quả cho những Luật sư có tâm huyết với nghề khi tham

của LHS.

Nhà nước là của dân, do dân và vì dân, nhưng khi người dân lên án những hành vi trái luật của cơ quan nhà nước một cách ôn hòa lại bị chính quyền đàn áp một cách dã man, rồi nhà nước lại gán cho những con người đó có hành vi gây rối, hủy hoại tài sản. Nếu chính quyền hành xử đúng luật, theo nguyện vọng của nhân dân thì làm gì có chuyện hàng chục người được Cao ủy LHQ cấp quy chế tỵ nạn, đầu có 02 vườn hoa ô nhục như nhiều người đã thấy, đã nói. Thái Hà, Cồn Dầu là hai vụ án điển hình minh chứng cho sự đàn áp thô bạo nhất ở đầu thế kỷ XXI mà mọi người đã thấy. Khi nạn nhân lên tiếng tố cáo, phê phán việc bị hành xử trái luật của Công an, phê phán thái độ hèn nhát trước sự xâm lăng của ngoại bang thì bị cho là tuyên truyền chống nhà nước. Quyền gia nhập tổ chức, đảng phái không phải là đảng Cộng sản theo Hiến pháp và luật pháp quốc tế bị quy kết hoạt động nhằm lật đổ chính quyền.

Những vụ án trên cho thấy: công dân Việt Nam muốn "yên thân" thì phải biết im lặng trước mọi bất công của xã hội hoặc phải hòa theo chúng. Nếu muốn bài trừ, phải được sự cho phép của Nhà nước. Ngay cả biểu thị thái độ và tinh thần yêu Tổ quốc cũng phải chờ nhà nước "cấp phép". Nếu không sẽ bị cho rằng nghe theo lời xúi giục, kích động của các thế lực thù địch, chống phá. Dưới con mắt của Nhà nước, công dân Việt thật là trẻ con, ngô nghê nếu không muốn nói là ngu dốt. Nước Việt thật oai hùng và Dân Việt thật bất hạnh.

Tôi là con dân Nước Việt nên tôi có quyền và có nghĩa vụ yêu Tổ quốc mình, yêu Dân tộc mình, nên khi Tổ quốc mình bị tổn thương, Dân tộc mình bị bách hại, dù với trình độ của người Luật sư còn kém cỏi như tôi nhưng tôi vẫn phải có nghĩa vụ bên vực, cổ xúy cho lẽ phải, dù việc làm này mang đến cho tôi nhiều rủi ro mà ai cũng có thể biết trước.

Ai đó đã nói rằng: "Tự do, công lý không phải là món quà từ Trời rơi xuống. Muốn có được nó, cần phải có sự đấu tranh". Và chẳng có sự đấu tranh nào không mất mát.

Sống trong một đất nước còn thiếu tự do và công lý đang bị chà đạp một cách thô bạo thì nghĩa vụ của người Luật sư có lương tâm cần phải lên tiếng. Tiếng nói có thể đơn lẻ, tiếng nói có thể lạc lõng giữa đám người đã đạt tới "đỉnh cao trí tuệ", nhưng tiếng nói đó thật cần thiết vì nó đúng với lương tâm và trách nhiệm.

Ls. Huỳnh Văn Đông

NGHỀ LUẬT SƯ TẠI VIỆT NAM

.....**Huỳnh Văn Đông 16-07-2011**.....

Trong quá trình hành nghề luật sư, tôi nhận ra một sự thật rất đau đớn khiến đã có lần tôi muốn từ bỏ nghề Luật sư. Pháp luật VN được các cơ quan tiến hành tố tụng Việt Nam áp dụng một cách vô pháp. Đặc biệt, đối với những vụ án chính trị.

Tôi đã được tham gia nhiều vụ án chính trị từ Bắc đến Nam, tất cả đều có một đặc điểm chung là:

Vụ án không có chứng cứ hoặc chứng cứ không chứng minh được hành vi phạm tội của các bị cáo;

Bản án dành cho các bị cáo không dựa trên các chứng cứ khách quan và trên cơ sở tranh luận;

Lối suy diễn mang tính chủ quan được cơ quan Công an, Viện Kiểm sát, Tòa án VN áp dụng một cách triệt để nhằm kết tội những người đấu tranh đòi tự do, dân chủ cho VN.

Chính phủ Việt Nam đã đi ngược hoàn toàn với những gì đã được quy định trong Hiến pháp và Công ước Quốc tế về các quyền chính trị và dân sự. Ở Việt Nam quyền được bày tỏ những quan điểm không giống nhà

gia các vụ án này đều không sáng sủa; nhẹ thì bị tước quyền hành nghề, nặng thì bị đi tù (Ls Lê Quốc Quân, Lê Trần Luật, Nguyễn Văn Đài, Lê Công Định, Ts Cù Huy Hà Vũ, Lg Tạ Phong Tần...)

Trên quan điểm của mình, tôi không chấp nhận Luật sư chỉ là cây cảnh, vật trang trí để cho cơ quan tư pháp sử dụng nhằm phô diễn nền dân chủ giả hiệu và càng không chấp nhận trở thành diễn viên hề cùng hợp diễn vở tuồng dựng sẵn. Vì thế, tiếp nối các bước cha, anh đi trước, tôi đã chấm dứt tư tưởng bỏ nghề. Tôi vẫn tiếp tục tham gia các vụ án để đạt được mục đích: Công lý phải được thực thi, pháp luật phải được đưa vào cuộc sống.

Không thể nào Hiến pháp lại chịu sự chi phối và áp đặt của luật cũng như các văn bản dưới luật. Không thể nào, trong một xã hội dân chủ văn minh, khi công dân thực hiện quyền căn bản của mình theo quy định tại điều 69 của Hiến pháp lại phải bị tụt lùi bởi các điều 79, 88, 257, 258...

"QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN VN" "CÔNG AN NHÂN DÂN VN" Ôi! Nhục quá! Hèn quá! Ôi! Nhục quá! Hèn quá! —Nguyễn Chính Kết 10-07-2011—

Trong lịch sử VN, kể cả những thời của Phạm Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, chưa bao giờ hành động chống ngoại bang xâm lăng Tô quốc lại bị các nhà lãnh đạo đất nước cũng như cảnh sát, quân đội thẳng tay đàn áp, bắt bớ, bỏ tù, đưa ra tòa xét xử... như trong chế độ Việt cộng hiện nay. Trước khi VC cướp chính quyền, nghe điều này hẳn chẳng người dân nào tin được, vì làm gì có chuyện phi lý đến như thế? Nhưng tại VN, thực trạng khó tin ấy **đang xảy ra rõ ràng** trước mắt người dân từ nhiều năm nay!

Hiện nay, đất nước mình đang tự chia làm hai phe: phe **«yêu nước chống ngoại xâm»** gồm hầu hết dân chúng trong nước, và phe **«bán nước rước ngoại xâm»** gồm *bộ chính trị và cả bộ máy nhà nước tay sai* của chúng. Phe bán nước đang tìm cách khủng bố và tiêu diệt phe yêu nước! Ngoài **bộ chính trị**—gồm 14 nhân vật do Nguyễn Phú Trọng đứng đầu— mà ai cũng biết là **bọn bán nước**, thì *cả quân đội và công an*, những người có bốn phần ưu tiên là bảo vệ đất nước *cũng đứng vào phe bán nước rồi!* (1*) Bằng chứng là khi Tàu cộng xâm phạm lãnh hải, bắn giết ngư dân, cắt "cáp" các tàu của Việt Nam thăm dò địa chấn và dầu khí, thì **quân đội làm ngơ như vô trách nhiệm**, không hề ra tay bảo vệ, mặc cho tàu của Tàu cộng bắn giết ngư dân, tự do hoành hành ngay trong hải phận mình. Khi người dân yêu nước biểu tình hoặc hô hào biểu tình chống Tàu cộng xâm lăng thì **công an chẳng những không bảo vệ họ mà còn thẳng tay đàn áp, thậm chí tra tấn** (như trường hợp Mục sư Phạm Ngọc Thạch)!

Trong lịch sử, có đời thour nào mà cả giới lãnh đạo đất nước, cả bộ máy cai trị, cả quân đội, công an lại hèn đến mức đồng lõa với ngoại

xâm như vậy? Phải chăng đảng Cộng sản đã thành công trong việc đào tạo ra cả một thế hệ quân đội, công an đồng loạt *«hèn với giặc, ác với dân»?* trong việc biến quân đội và công an thành một lũ tay sai y hệt *«người máy»* cho bọn bán nước trong bộ chính trị, đồng lõa và tiếp tay giúp bọn chúng đàn áp những ai yêu nước dám chống Tàu cộng xâm lược, dám phản đối hành động hèn yếu và bán nước của chúng?

Hiện nay, *«Quân đội Nhân dân VN»* và *«Công an Nhân dân VN»*, mệnh danh như thế mà chẳng bảo vệ dân khi họ bị ngoại xâm bắn giết, lại thẳng tay đàn áp dân khi họ chống Tàu cộng xâm lăng. Người dân tự hỏi: Quân đội này phải chăng là *«Quân đội Trung Quốc»?* Công an này phải chăng là *«Công an Trung Quốc»?* Vì nếu là quân đội và công an Việt Nam thì phải bảo vệ và bênh vực dân Việt chứ? Nếu đàn áp những người chống Tàu cộng xâm lăng thì hẳn nhiên bọn chúng **đã trở thành công an và quân đội Tàu cộng rồi** còn gì?

Ôi nhục nhả thay cho *«Công an Nhân dân»*, *«Quân đội Nhân dân»* đất nước tôi! Nhục quá! Hèn quá!

Hay phải chăng những người chống Tàu cộng xâm lăng **đang biểu tình trên lãnh thổ của Tàu cộng** nên mới bị đàn áp? Hay đất nước mà trong đó dân Việt Nam đang biểu tình chống Tàu cộng đã thuộc về Tàu cộng cả rồi? Và **những kẻ đàn áp biểu tình chính là người của Tàu cộng?** là tay sai của chúng? Đài RFA cũng viết: *«Sống trên một đất nước, mà việc cầm lá cờ của Tổ quốc mình, tung hô chủ quyền đất nước mình, có thể bị công an, mật vụ bắt giữ, thẩm tra, sách nhiễu... không khác gì sống trong vùng tô giới của người Việt, thuộc quyền kiểm soát của Trung Quốc, quả là một thách thức của lòng yêu nước»* (2*).

Người dân tự hỏi: Bộ chính trị Việt cộng đang coi *«nước mình»* là nước nào? Là Việt Nam hay Tàu cộng? Khi hô hào người dân yêu nước, thì *«nước»* mà họ hô hào phải yêu ấy là nước nào? Tại sao khi người dân biểu lộ lòng yêu nước bằng cách chống Tàu cộng vi phạm lãnh hải đất nước mình thì lại bị giới lãnh đạo đất nước ra lệnh đàn áp? Phải chăng, *«yêu nước»* trong lời hô hào của họ là yêu đất nước Tàu cộng? Và yêu đất nước Tàu Cộng thì phải ủng hộ hoặc im lặng trước hiểm họa Tàu cộng xâm lăng Việt Nam, và phải đàn áp những cuộc biểu tình chống Tàu cộng? Đài RFA cũng nhận định: *«Điều nực cười, là một khi các viên chức chính phủ, các nhà lãnh đạo vẫn lên truyền hình, lên mặt báo... kêu gọi phải yêu nước, phải biết tổ thái độ nghĩa vụ của một công dân, nhưng khi những người yêu nước bị bắt và biểu tình chống xâm lược, công an lại thâm vấn và luôn hỏi một câu "ai xúi giục?"»* (2*).

Tại sao vậy? Vì Việt cộng luôn **hành xử hai mặt**: *«mặt nói»* và *«mặt làm»*, hai mặt khác nhau, ngược hẳn nhau, nghĩa là *«nói một đằng, làm một nẻo»*. Chẳng hạn, khi chiếm được Miền Nam năm 1975, Việt cộng hứa sẽ không động đến dù chỉ là cây kim sợi chỉ của nhân dân. Đó là *«mặt nói»*. Còn *«mặt làm»* thì sao? Thì cướp của người dân, chúng không thèm cướp cây kim sợi chỉ, mà là cướp nhà, cướp đất, cướp tài sản của nhân dân, tệ nhất là cướp của dân nghèo, những người không có tiếng nói, không tự bảo vệ được. Trong những cuộc biểu tình vừa qua, *«mặt nói»* thì quân đội và công an đều tự nhận là *«công an và quân đội Việt Nam»*, nhưng *«mặt làm»* thì họ đích thực tự chúng tỏ là *«công an và quân đội Tàu cộng»* qua việc hăng say đàn áp những người chống Tàu cộng! Cũng vậy, những tên lãnh đạo đất nước hiện nay, *«mặt nói»* thì lúc nào cũng hô hào yêu nước, quyết tâm bảo vệ lãnh thổ, nhưng *«mặt làm»* thì chúng đang bán nước, đang tạo điều kiện cho Tàu cộng xâm chiếm đất nước. Vì thế chúng mới khủng bố thật dã man những người dân

BIỂU TÌNH TRƯỚC QUỐC HỘI

Trần Khải 17-07-2011

chống Tàu cộng xâm phạm lãnh thổ. Trong chiều hướng đó, đài RFA cũng viết: «Ai sẽ còn dám yêu nước nữa, khi thái độ của Đảng Cộng sản Việt Nam lại hai mặt đến kinh sợ như vậy? Và như vậy, có phải hiện trạng yêu nước, tức là chống lại Đảng Cộng sản Việt Nam? Trong các bài giảng của ngành an ninh, dành cho các sinh viên, blogger... bị bắt, vẫn là một luận điệu cũ “Chúng ta muốn hòa bình, vì chúng ta đã trải qua chiến tranh nên không muốn chiến tranh”» (2*).

Cách hành xử hai mặt ấy, nhân dân ta đã nhận biết từ khi Việt Minh ra đời qua câu «nói dối như vেম». Và Cố Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu cũng vạch rõ bản chất «hai mặt» ấy qua câu nói đê đờ: «Đừng nghe những gì Cộng sản nói, hãy nhìn những gì Cộng sản làm». Vì thế, hãy coi chừng, **đừng bao giờ tin lòng yêu nước hay thiện chí bảo vệ đất nước của những kẻ đã ký những mật ước bán đứng Tổ quốc cho Tàu cộng!** Và cũng hãy coi chừng những kịch bản, trong đó một ngoài thì họ giả bộ chống Tàu cộng để che đi cái mặt trong là bí mật nhượng cho Tàu cộng hết mảnh đất này đến vùng biển kia của Tổ quốc hầu cầu xin và mong đợi sự bảo kê của Tàu cộng cho cái ngai, cái ghế của mình.

Houston, ngày 10-7-2011

Phụ chú:

(1*) Tôi không muốn «vơ đũa cả nắm», vì trong hàng ngũ quân đội và công an, cũng có những người yêu nước, không chấp nhận, thậm chí đã từng cùng viết thư phản đối hành động bán nước của những người lãnh đạo họ. Tôi muốn đặc biệt xin lỗi những người yêu nước và can đảm này. Tuy nhiên, số người này quá ít! Trước mắt người dân, công an và quân đội vẫn bị coi là hèn, là đồng lõa với tội bán nước của bộ chính trị và tiếp tay cho Tàu cộng xâm lăng.

(2*) Trích từ bài «Im lặng mặc cả bằng Tổ quốc?» trong http://www.rfa.org/vietnamese/in_depth/silent-use-country-to-bargain-07042011054829.html

Có rất nhiều lý do để chúng ta cần biểu tình trước tòa đại sứ Trung Quốc ở Hà Nội và tòa lãnh sự TQ tại Sài Gòn mỗi ngày Chủ nhật. Nhưng cũng khẩn thiết tương tự là nhu cầu biểu tình trước tòa nhà Quốc hội VN tại Hà Nội vào những ngày trong tuần, nghĩa là những ngày làm việc của khóa họp này.

Cả hai cuộc biểu tình này có tính khẩn cấp. Biểu tình trước trụ sở các cơ quan ngoại giao Trung Quốc cần làm hàng tuần, để cho cả thế giới thấy được tiếng vang của lòng dân Việt, để họ nhìn qua hình ảnh cụ thể trên bản tin và màn ảnh truyền hình tiếng nói khẳng định của người dân Việt về chủ quyền Biển Đông, và cũng để chia sẻ và an ủi ngư dân Việt đang bị hải quân TQ truy bức, cướp bóc...

Tương tự, biểu tình trước tòa nhà Quốc hội VN hàng ngày trong các ngày làm việc trong tuần là để nhắc nhở toàn dân rằng Quốc hội là cơ quan quyền lực cao nhất nước, và các viên chức trong Quốc hội cần khẳng định vai trò cao nhất nước để bảo vệ Hiến pháp, và để xét lại các văn bản có thể làm cho quê nhà mất đảo, mất biển... thí dụ cụ thể, trước tiên là lên tiếng giải thích, hoặc xóa bỏ, bản Công hàm 1958 mà ông Phạm Văn Đồng đã ký, trong đó nội dung công nhận chủ quyền biển 12 hải lý của Trung Quốc, và bây giờ bản văn đang được nhà nước Bắc Kinh lấy cớ là VN đã công nhận Hoàng Sa, Trường Sa là của TQ.

Biểu tình trước các trụ sở ngoại giao TQ cần đông người, cần biểu ngữ bằng tiếng Anh và tiếng Việt để phóng viên quốc tế có hình ảnh sống động để gây tác động dư luận quốc tế.

Biểu tình trước tòa nhà Quốc hội VN vì là trong ngày làm việc, có thể chỉ cần tượng trưng 10 người cũng là đủ, vì trong ngày thường sẽ rất khó có đông người tham dự. Không cần đi bộ, chỉ cần đứng trước tòa nhà Quốc hội, mỗi người cầm biểu ngữ mang các trích dẫn cần thiết từ Hiến pháp về quyền tự do ngôn luận, quyền lập hội, quyền biểu tình... Và trong tận cùng, yêu cầu Quốc hội phải họp về Biển Đông.

Trong khi biểu tình trước tòa nhà Quốc hội, nếu vẽ biểu ngữ hình ảnh ngư dân trên biển bị cướp cũng nên. Hoặc nếu có nghệ sĩ khéo léo cải

trang thành hải tặc Biển Đông mang mặt nạ Tần Thủy Hoàng thì sẽ thu hút thêm các ống kính phóng viên quốc tế.

Những cuộc biểu tình trước trụ sở ngoại giao TQ là nhu cầu đối ngoại, là hỗ trợ ngư dân Việt, là nuôi dưỡng lòng yêu nước và khát vọng gìn giữ cõi bờ. Hình ảnh những người cha, những người mẹ, những bậc đàn anh, đàn chị... trở về từ các cuộc biểu tình trước sứ quán TQ, là những bài học lớn cho các con, cho các em, cho các cháu trong dòng họ và cho mọi người trong khu phố rằng cũng nhờ người xưa đã từng biểu tình trước cột đồng Mã Viện, đã từng ném cục đá vào quanh trụ đồng Mã Viện, nên bây giờ chúng ta mới còn giữ được tiếng Việt và văn hóa Việt.

Những cuộc biểu tình trước tòa nhà Quốc hội VN là nhu cầu đối nội, là tiếng mời gọi các viên chức trong tòa nhà Quốc hội hãy tỉnh thức, hãy làm đúng chức năng mà Hiến pháp trao phó. Bất kể rằng họ bước lên từ một cơ chế độc tài và tham nhũng, nhưng đất nước cần từng người một hãy tỉnh thức và hãy trở về với lương tâm. Sẽ tuyệt vời nếu hàng ngũ biểu tình bên ngoài lại có một những người con có cha, có mẹ trong tòa nhà Quốc hội. Và cũng tuyệt vời nếu người biểu tình có bạn hữu là quan chức Quốc hội. Vì như thế, hình ảnh này không phải là tiếng nói đối lập, không phải là tiếng nói phản kháng, không phải là “mắc mưu kẻ xấu diễn biến hòa bình,” mà chỉ là lời mời gọi thân thiện, rằng hãy làm đúng chức năng Hiến pháp, và thay vì phục vụ 3 triệu người trong Đảng cầm quyền, các quan chức Quốc hội hãy tỉnh thức để phục vụ 87 triệu người dân Việt.

Bản tin trên báo Dân Trí nói rằng kỳ họp đầu tiên của Quốc hội khóa XIII khai mạc tuần tới sẽ bắt đầu từ ngày 21-7-2011, tức là Thứ năm tuần tới. Bản tin nói, chương trình kỳ họp “được bổ sung báo cáo về những vấn đề liên quan đến tình hình Biển Đông. Nội dung này được bố trí thêm vì đang được dư luận xã hội và nhân dân cả nước rất quan tâm.” Khóa họp năm nay của Quốc hội dự kiến chỉ hơn hai tuần lễ, chính xác là, theo bản tin, chỉ họp có mười bốn ngày rưỡi.

Như thế, những cuộc biểu tình hàng ngày trước Quốc hội lại càng khẩn thiết nữa, bởi vì người đứng

biểu tình bên ngoài sẽ là hỗ trợ cho những cuộc thảo luận trong nghị trình Biển Đông của các viên chức bên trong. Thêm nữa, trong cả một năm với 365 ngày, Quốc hội chỉ họp có hai tuần lễ, không biểu tình dịp này thì để tới bao giờ.

Bản tin Dân Trí còn nói, "Một nội dung khác UB Thường vụ thống nhất bổ sung là trình QH xem xét thông qua Nghị quyết về việc sửa đổi, bổ sung Hiến pháp và thành lập Ủy ban dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992. Chương trình dự kiến bố trí thêm nửa ngày để QH nghe và thảo luận về nội dung này."

Như thế, nếu người dân bên ngoài không biểu tình, có thể các quan chức Quốc hội bên trong sẽ cho cắt bớt những đoạn văn, những câu, những ý về quyền tự do ngôn luận, hay là sẽ xóa hẳn về quyền lập hội, hay là sẽ ghi rõ cụ thể trong dự thảo sửa đổi Hiến pháp là "cấm ngặt biểu tình."

Chuyện gì cũng có thể xảy ra trong thời này, trong thời mà Hà Nội học theo Bắc Kinh đủ thứ phương pháp trấn áp người dân, và từ đó đảng CSVN đã mang đủ thứ gánh nợ cho toàn dân đối với đàn anh Phương Bắc, từ nợ tình như kiểu lãng mạn của ông Hồ đối với tiểu thư Tăng Tuyết Minh, cho tới nợ ơn nghĩa như kiểu cần nợ bằng Ai Nam Quan và Thác Bản Giốc, cho tới nợ tiền để phải đền đáp bằng hàng trăm ngàn mẫu rừng nguyên sinh cho thuê trăm năm và các mỏ bôxít khai thác vô tội vạ. Thế nên, không biểu tình là sẽ mang tội với đời sau.

Đặc biệt, khẩu hiệu biểu tình trước tòa nhà Quốc hội có thể cũng là dịp viết biểu ngữ, ghi lại trích đoạn từ bản văn trên Boxitvn có tên là "Kiến nghị về Bảo vệ và Phát triển Đất nước trong Tình hình Hiện nay", một bản văn do nhiều vị trí thức, nhân sĩ đệ trình và phổ biến.

Điểm cần chú ý về bản văn là, những dòng đầu tiên đề gửi đã ghi theo thứ tự sau, xin trích: "**Kiến nghị về Bảo vệ và Phát triển Đất nước trong Tình hình Hiện nay.** Kính gửi: Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam và Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam." (hết trích)

Tuyệt vời, viết như thế mới là đúng Hiến pháp, vì Quốc hội mới là cơ quan quyền lực cao nhất nước.

Trong bản văn này, có một số điểm như sau:

"...Độc lập, tự chủ và toàn vẹn lãnh thổ của nước ta đang bị uy hiếp, xâm phạm nghiêm trọng..."

...Đặc biệt nghiêm trọng là trong

những năm gần đây, 90% các công trình kinh tế quan trọng như các nhà máy điện, luyện kim, hóa chất, khai thác bô-xít, khai thác ti-tan... được xây dựng theo kiểu chia khóa trao tay (EPC) rơi vào tay các nhà thầu Trung Quốc với nhiều hệ quả khôn lường. Trong khi đó Trung Quốc nhập khẩu từ nước ta chủ yếu dưới dạng vơ vét nguyên liệu, nông sản và khoáng sản, với nhiều hệ quả tàn phá môi trường. Ngoài ra còn nạn cho Trung Quốc thuê đất, thuê rừng ở vùng giáp biên giới, nạn tiền giả từ Trung Quốc tung vào. Sự yếu kém của nền kinh tế trong nước chính là mảnh đất màu mỡ cho sự xâm nhập, thậm chí có mặt chi phối, lũng đoạn về kinh tế của Trung Quốc. Chưa nói tới hệ quả khôn lường của việc Trung Quốc xây nhiều đập trên thượng nguồn hai con sông lớn chảy qua nước ta. Cũng không thể xem thường sự xâm nhập của Trung Quốc vào các nước xung quanh ta. Nếu Trung Quốc thực hiện được mưu đồ độc chiếm Biển Đông, Việt Nam coi như bị bịt đường đi ra thế giới bên ngoài...

... Đặc biệt nghiêm trọng là tệ quan liêu tham nhũng, tình trạng tha hóa phẩm chất, đạo đức đang tiếp tục gia tăng trong bộ máy và đội ngũ cán bộ công chức và viên chức của hệ thống chính trị và nhà nước. Bộ máy này ngày càng phình to, tình trạng bất cập và nạn tham nhũng nặng nề hơn, gây tổn thất ngày càng lớn hơn cho đất nước. Thực trạng này cùng với những sai lầm trong cơ cấu tổ chức và trong cơ cấu đội ngũ cán bộ khiến cho các nỗ lực đổi mới hệ thống chính trị không đem lại kết quả thực tế, mặc dù tốn kém nhiều tiền của, công sức. Trong những việc đã làm có quá nhiều cái phô diễn, mang tính hình thức, giả dối. Trong đời sống thực tế, nhiều quyền dân chủ của dân tiếp tục bị vi phạm nghiêm trọng. Việc ứng cử, bầu cử các cơ quan quyền lực chưa bảo đảm dân chủ thực chất. Nhiều quyền công dân đã được Hiến pháp quy định nhưng vẫn chưa trở thành hiện thực trong cuộc sống, đặc biệt là quyền tự do ngôn luận, quyền được thông tin, quyền lập hội, quyền biểu tình...

... Nhân dịp này, Nhà nước ta cần chủ động giải thích trước toàn dân và dư luận thế giới bối cảnh ra đời, nội dung thực chất và giá trị pháp lý của công hàm mà Thủ tướng Phạm Văn Đồng gửi Thủ tướng Chu Ân Lai năm 1958 về Biển Đông, để bác bỏ dứt khoát mọi xuyên tạc từ phía TQuốc...

...trước hết phải khắc phục tình trạng nền giáo dục và kinh tế của đất nước bị chi phối bởi ý thức hệ giáo

điều. Cải cách chính trị, vì vậy, là tiền đề không thể thiếu cho những cải cách sâu rộng khác..." (hết trích)

Kiến nghị như thế đã nêu lên các nạn đề căn bản: người dân có quyền biểu tình nhưng bị công an đàn áp, có quyền tự do ngôn luận nhưng bị Bộ Văn hóa Thông tin bịt miệng, có quyền được thông tin nhưng bị tường lửa Internet vây chặt, có quyền lập hội nhưng bị đảng CSVN tuyên bố là đảng độc quyền, có quyền hiểu rõ về công hàm Biển Đông 1958 nhưng lại bị cấm bàn tới.

Một điểm cũng cần nêu lên trong Kiến nghị là câu "Cải cách chính trị, vì vậy, là tiền đề không thể thiếu cho những cải cách sâu rộng khác."

Do vậy, những cuộc biểu tình trước sự quán TQ không chỉ là hỗ trợ ngư dân, không chỉ là xác minh ý nghĩa bản Công hàm 1958, mà còn là một nổi tiếng truyền thống biểu tình chôn cột đồng Mã Viện.

Do vậy, những cuộc biểu tình trước tòa nhà Quốc hội VN sẽ là những viên gạch đầu tiên cho tòa nhà Pháp trị, khi nhắc nhở các viên chức Quốc hội rằng công bản Hiến pháp cần phải được tôn trọng, rằng còn những cải cách chính trị cần phải làm trước để đưa đất nước tiến xa hơn, và rằng còn một bản công hàm 1958 cần phải làm cho ý nghĩa minh bạch để giữ gìn Biển Đông.

Và do vậy, biểu tình trước tòa nhà Quốc hội là một nhu cầu khẩn thiết hơn bao giờ hết. Hãy để cho đời sau thấy rằng thế hệ này đã làm hết sức mình.

**CHỐNG TÀU CỘNG
CƯỚP NƯỚC!
CHỐNG VIỆT CỘNG BÁN
NƯỚC!**

NHẬT KÝ

biểu tình chống Tàu Cộng lần thứ 7

.....Nguyễn Tường Thụy 17-07-2011.....

Thưa quý vị,

Nếu không đi biểu tình, không bị bắt thì làm sao tôi cảm nhận hết được tình thương yêu, đoàn kết của những người bị bắt với nhau trong những lúc khó khăn hoạn nạn. Làm sao tôi cảm nhận hết được lòng yêu nước của nhân dân ta mãnh liệt đến thế...

Dù bị đàn áp thô bạo nhưng tôi cho rằng, cuộc biểu tình đã thành công nhiều mặt đối với tôi, với các bạn và với Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta.

1. Vừa khởi hành thì bị bắt

Gần 8h30 tôi có mặt tại Điện Biên Phủ. Lúc này, đoàn biểu tình đã tập hợp thành đội ngũ trước vườn hoa Lênin. Đoàn đang đứng tại chỗ và hô to những khẩu hiệu. Tôi nhanh chóng gia nhập đoàn. Vài phút sau thì việc bắt bắt xảy ra. Mọi người bảo nhau kiên quyết không cho bắt người.

Thấy có một thanh niên bị 3 tay công an túm đưa lên xe, tôi xông vào kéo em này ra. Giảng co nhau được một lúc thì tôi được một cô gái giúp sức, thế là chúng tôi giảng lại được. Mấy cảnh sát nhìn tôi chắc thấy tôi đứng tuổi nên thôi (tạm thôi). Tôi nhanh chóng đẩy em thanh niên này ra phía sau lần vào đoàn người còn tôi lại lên lên phía trước trông chừng (nhưng sau đó, tôi để ý không thấy em này đâu, chắc là bị bắt lại).

Tôi bảo mấy cháu CSCĐ rằng, các cháu ăn cơm của dân, đừng làm gì không phải với dân. Các cháu không nói gì. Một cậu mang hàm đại úy bảo thế bác bảo chúng tôi không yêu nước à. Tôi nói yêu nước sao lại bắt những người phản đối TQ đang âm mưu cướp nước ta. Các anh không thể bắt người khác yêu nước theo kiểu của các anh.

Chúng tôi đi về hướng Bờ Hồ nhưng cảnh sát thỉnh thoảng lại đột nhập vào đoàn biểu tình bắt đi từng người một. Lúc này, lực lượng họ quá đông nên chúng tôi không làm gì được.

Còn sót lại chừng 40 người, chúng tôi tiếp tục đi. Một cháu thanh niên đưa cho tôi tấm biển ngữ có dòng chữ "Ngày 17-7 cách đây 45 năm trước, Bác Hồ đã dạy "Không có gì quý hơn độc lập tự do". Đến barie đường sắt Điện Biên Phủ thì đoàn bị ách lại. Chúng tôi đứng lên vỉa hè, đối diện với cảnh sát, giảng biến ngữ và

tiếp tục hô khẩu hiệu.

Được chừng mười phút thì một chiếc xe buýt đến. Thế là chúng xông đến bắt chúng tôi lên xe. Họ túm vào xô đẩy, lôi kéo và đấm đập rất thô bạo chẳng khác gì lũ lưu manh vô học. Tôi bảo để tôi tự lên xe nhưng chúng vẫn cứ thế. Gói thuốc lá của tôi trên túi ngực văng ra cửa xe, một thằng nhanh nhẹn nhặt lấy dứt túi. May mà tôi đã tính trước, cất tiền vào chỗ an toàn nhất không thì trưa nay chúng lại được bữa nhậu. Lên xe rồi tôi tiếp tục quan sát việc bắt bắt. Bỗng huych một cái, chúng ném một người lên, nằm xoài trên sàn xe như là vút một con vật lên bàn mổ. Đó là một thanh niên. Tôi hỏi chuyện, em cho biết em là Nguyễn Trí Đức, sinh năm 1976. Em kể bị chúng nó đập 1 cái vào bụng và 2 cái vào mồm.

Lực lượng bắt người mặt đầy từ khí, hành động rất thô bạo, nói năng chửi bới tục tĩu, chúng đối xử với con người như súc vật. Mấy người bị bắt với tôi cho biết, đây là những thành phần bắt hảo, còn đồ được CA thuê đến. Lúc này chừng 9 giờ.

Khi xe đi về Mỹ Đình, chúng tôi kiểm quân, đếm được 21 người, tất nhiên không tính những người áp giải chúng tôi, Có một tay thanh niên chừng ngót 30 tuổi. Hỏi gì hấn cũng không nói, chỉ ngơ ngác nhìn. **Mọi người bảo: nó không nói được, vậy đúng là an ninh TQ rồi. Chợt nhớ tới cuộc biểu tình lần thứ 5, có nghi vấn rằng an ninh TQ cũng tham gia giám sát biểu tình. Nếu vậy thì ... thôi rồi, đất nước ơi!**

Về đến công an Mỹ Đình, người bị bắt lên các xe liên lạc với nhau, tính ra: xe thứ nhất có 18 người, xe thứ 2 có 7 người (xe này một số họ thả dọc đường), xe thứ ba có 21 người, cộng lại là 46 người bị bắt đến Mỹ Đình. Còn ngoài ra họ bắt về đâu nữa thì tôi không rõ.

Về đến đồn CA Mỹ Đình, tôi nhận được tin còn một đoàn nữa đang ở Bờ Hồ (chắc đoàn này bị tách ra ngay từ Điện Biên Phủ). Tôi liền gọi điện cho Nhà thơ Nguyễn Trọng tạo thông báo vấn tất tình hình ở Mỹ Đình và nói với anh rằng tình thần mọi người rất vững vàng, tự tin.

2. Biến nơi tạm giữ thành "lớp học"

Họ bảo chúng tôi vào một lớp học,

chung sân với đồn công an Mỹ Đình. Mọi người ngồi vào kín các bàn, trông giống như một lớp học vậy. Thấy thế, tôi tưởng tượng ra đây là một lớp học nên tôi lên đóng vai giảng viên, với mục đích chỉ là làm cho mọi người vui cho bớt căng thẳng. Một em nhanh chóng lên xóa bảng và điền vào góc trái: sĩ số 46, có mặt 46. Tôi cầm phấn viết lên bảng: "Bài 1: Tổ quốc Việt Nam".

Rồi tôi "giảng": Tổ quốc là cơ đồ tổ tiên ta gây dựng, đã thấm mồ hôi từ buổi bình minh dựng nước, thấm máu tươi từ mấy ngàn năm giữ nước. Vậy mà đất tổ tiên nay đang hóa thành đất người. Ngự trường quen thuộc của ta từ bao đời nay đã hóa thành biển lạ. Ngự dân ta bị hải quân TQ bắt, bị cướp, bị giết không khác gì hành động của bọn cướp biển... Thử hỏi người yêu nước chân chính ai mà không đau đớn, xót xa, tủi nhục...

Dù là đồng giả nhưng tôi vừa nói vừa nghẹn ngào. Rồi xúc động quá, tôi đọc mấy câu thơ trong bài "Tổ quốc" của tôi: "*Tổ quốc ơi tôi yêu đến vô cùng. Một thước đất cũng một phần Tổ quốc*".

Một "em học sinh" giơ tay: "Thưa thầy, xin thầy cho biết tên ạ". Tôi giới thiệu đầy đủ họ tên, "cả lớp" ồ lên: "Thì ra thầy là..."

Đến đây, có mấy công an vào lôi tôi khỏi bục giảng: "Đấy không phải là chỗ cho anh tuyên truyền". Tôi bảo tuyên truyền về tình yêu Tổ quốc có gì sai mà cấm? Rồi kể lể, người đẩy. Tôi giạt tay ra: "Các anh để tôi tự đi, không được xô đẩy tôi như thế".

3. Đoàn kết, giữ vững tinh thần.

Tất cả những người bị bắt không một ai tỏ ra sợ hãi, lo âu. Đặc biệt tinh thần đoàn kết rất cao. Mọi người gọi điện về cho người nhà rất tự tin và bảo hãy yên tâm.

Nhờ bị bắt về đồn, tôi biết thêm được nhiều người mà tôi đã biết tiếng như blogger Vũ Quốc Ngữ, em Ngô Duy Quyền - chồng Luật sư Lê Thị Công Nhân, em Phương - người đọc Tuyên cáo tại Nhà hát lớn hôm biểu tình lần thứ 5, Phương Bích mà tôi đã đọc nhiều bài viết của cô trên các trang web, bác Hùng - cán bộ của Nhà xuất bản Thanh niên đã nghỉ hưu, anh Vinh Anh blogger, cháu Vinh là học sinh đang du học ở Malaysia, người hô khẩu hiệu khỏe nhất... Người Buồn Gió tôi gặp ở Điện Biên Phủ nhưng không thấy ở đây, không biết bị bắt đi đâu hay là họ đã ngán không muốn bắt anh nữa.

Tôi hơi tiếc một điều là không nhận ra chị Bình Nguyễn con gái tướng Nguyễn Trọng Vĩnh cũng bị bắt với mình và khi Tiến sĩ Nguyễn Xuân

Diện đến thăm bà con thì tôi cũng không biết là anh.

Bị bắt cùng chúng tôi có cả các cháu bé mới hơn 10 tuổi, trong số đó có con của anh Lê Dũng. Anh Lê Dũng bị chúng giẫm nát 1 cái kính, hỏng 1 chiếc máy ảnh và cướp đi 2 lá cờ Tổ quốc.

Tôi thấy vui khi biết tên tôi, nhiều người nhắc đến những bài báo tôi đã viết. Đặc biệt, Phương Bích còn đọc thuộc cho tôi nghe cả đoạn mà cô tâm đắc.

Sau khi thăm vấn hết, lập xong danh sách, họ bỏ đi, không nói rằng đã xong việc hay chưa.

Bỗng một người đến hỏi tôi, anh đi biểu tình, người ta gọi điện về làm chúng tôi phải lên. Tôi hỏi lại, thì ra đó là một an ninh của huyện Thanh Trì. Tôi bảo, việc quái gì mà các anh phải lên, họ bắt các anh lên đây để giải quyết cái gì? Hỏi thêm chút nữa, tôi nhớ ra đó là người quen, đã từng tháp tùng chúng tôi khi tôi dẫn đầu bà con khiếu nại lên thành phố hồi 2003. Hình như chỉ có trường hợp tôi, họ mới gọi cho an ninh địa phương lên thì phải.

Ngay từ khi bị bắt lên xe cho đến khi vào đồn công an, mọi người bức xúc nói lên sự phẫn nộ về việc bắt người theo luật rừng, về hành động gây hấn của TQ và cướp bóc xua đuổi đánh đập ngư dân ta. Nhiều chuyện lắm. Rồi đấu lý và tranh thủ tuyên truyền cho các cậu công an có vẻ như chưa bị nhiệm tư tưởng “còn đảng còn mình”.

Về phần tôi, sau khi lòi tôi ra khỏi “lớp học”, họ đưa tôi vào phòng trực ban. Tôi bảo: “Chú nói trước, các cháu chỉ cần biết danh tính của chú là đủ. Chú không thể trả lời nhiều. Muốn biết kỹ hơn về cha mẹ, anh em và các thông tin khác về chú thì gọi điện sang bên an ninh sẽ có đầy đủ”.

Khi hỏi về nghề nghiệp, tôi bảo cựu chiến binh, đi bộ đội từ thời chống Mỹ cho đến khi về hưu. Khi ấy, chắc cháu chưa sinh ra.

Cậu ta bảo mời mọi người đến đây chỉ có mục đích là hỏi xem vì sao mọi người đi biểu tình và có nguyện vọng như thế nào. Rồi lại vấn bài quen thuộc: việc ấy đã có Chính phủ lo. Tôi bảo vì Chính phủ phản ứng quá yếu ớt trước hành động gây hấn của TQ nên chúng tôi phải có hành động hậu thuẫn cho Chính phủ. Chúng tôi hưởng ứng lời thủ tướng phát biểu tại Nha Trang rằng cần tiếp tục khẳng định mạnh mẽ và thể hiện ý chí quyết tâm cao nhất của toàn Đảng, toàn dân, toàn quân ta trong việc bảo vệ chủ quyền của Tổ quốc.

Chúng tôi đi biểu tình vì Tổ quốc

đang đứng trước hiểm họa xâm lăng của TQ, vì ngư dân VN đang tiếp tục bị TQ bắt bớ cướp bóc.

Tôi chưa kịp nói nguyện vọng thì cậu ta đã bỏ ra ngoài mất.

Một lát sau cậu khác đến hỏi, tôi bảo, tôi trả lời rồi, anh hỏi cái cậu vừa thăm vấn tôi ấy, tôi không nói lại.

Ngay trong sân đồn, chúng tôi lại tiếp tục hô khẩu hiệu, chụp ảnh kỷ niệm. Cô Bùi Thị Minh Hằng, công dân ở Bà Rịa – Vũng Tàu là người hô khẩu hiệu và đối chất rất hăng hái, đứng ra nhận lo bữa ăn trưa cho tất cả. Cô rút tùm lum ra một nắm tiền. TS Đỗ Xuân Thọ đau chân chống gậy tập tễnh, được CA cho riêng 40.000 đồng nhưng anh góp luôn vào đấy. Các cháu thanh niên cầm tiền đi mua về đủ loại bánh, trứng và nước uống.

4. Biển đường về thành cuộc biểu tình:

Chúng tôi đòi gặp người có trách nhiệm để yêu cầu mang xe chở về nơi đã bắt chúng tôi đi. Loanh quanh mãi, không có ai đứng ra nhận là người có thẩm quyền cả.

Khi thấy CA không cho xe chở về như đã hứa, chúng tôi bàn nhau biến việc đi về thành biểu tình. Dự kiến sẽ theo hướng Cầu Giấy rồi về Bờ Hồ. Thế là chúng tôi sắp hàng, ra khỏi sân đồn công an.

Lúc này đã có vài người về trước. Tôi chạy lên đầu, đứng sang một bên đếm từ đầu đến cuối được hơn 40 người.

Vậy là đoàn biểu tình thoải mái giăng cờ, biển ngữ, vừa đi vừa hô khẩu hiệu, có cả 2 loa điện hấn hoi, không có công an nào bám theo cả. Đoàn có 3 chiếc xe máy dùng để chở những ai mệt nhưng tất cả đều từ chối không chịu làm “thương binh” trong những lúc thiêng liêng như thế này. Tôi được các cháu mời lên đi xe nhưng cũng từ chối mặc dù khi ấy tôi đã khá mệt. Thế là cả ba xe cứ thế dất bộ. Cuối cùng, do trời nắng, một số người đã xuống sức và xe buýt không cho lên nên đoàn tự giải tán ở đoạn gần Bảo tàng Hà Nội.

Thế là, chỉ vì công an bắt về thì có xe, trả tự do lại không có xe nên chúng tôi được biểu tình thêm đoạn đường 3,4 km nữa.

5. Cảm xúc còn đọng lại:

Chưa lần nào, người biểu tình bị đàn áp quyết liệt như thế. Những người bị bắt, chẳng có tội gì hết ngoài tội hô khẩu hiệu phản đối TQ và hô bảo vệ Tổ quốc Việt Nam.

Trực tiếp bị bắt và quan sát cảnh bắt bớ, tôi không cần phải né tránh mà nói rằng, đó là một lũ bất lương. Tôi không nghi ngờ gì khi nghe câu đây là một chế độ công an trị.

Tôi không nghi ngờ gì khi nói đất nước này có một rừng luật nhưng lại xử theo luật rừng.

Quốc hội đâu mà để cho bao kẻ ngồi xôm lên pháp luật?

Tôi đang khóc các bạn ạ. Các bạn có tin không? Lúc này, bàn phím của tôi ướt nhiều hơn. Tôi khóc cho Tổ quốc tôi. Bây giờ là hai giờ sáng. Gần trọn một ngày đêm, gần như không ngủ, không ăn để hành động, để suy nghĩ. Tôi và các bạn yêu Tổ quốc của mình đến cháy bỏng mà người ta không cho bày tỏ.

Tôi đau đớn và không chịu được nhục. Tại sao, nước ta lại bị lép vế, sợ hãi TQ đến vậy? Tư thế cha ông ta ngày xưa có bao giờ tới mức thảm hại như thế này đâu. Tôi xót xa cho đồng bào tôi, ra vùng biển thân thuộc của Tổ quốc đã từ bao đời, nay bị cướp bóc, bị xua đuổi, bị đánh đập như những con vật. Những kẻ đàn áp biểu tình hôm nay nghĩ sao khi thấy hình ảnh ngư dân mình phải vái lạy bọn cướp biển TQ?

Nhưng dù sao, nếu hôm nay tôi không đi biểu tình, để rồi bị bắt, chịu đói, chịu khát, chịu nắng hè cho đến gần như kiệt sức thì tôi còn ân hận hơn nhiều. Ít nhất, tôi đã có thêm một việc làm vì Tổ quốc.

Tôi khóc vì cảm kích trước dũng khí và những tấm lòng. Nếu không đi biểu tình, không bị bắt thì làm sao tôi cảm nhận hết được tình thương yêu, đoàn kết của những người bị bắt với nhau trong những lúc khó khăn hoạn nạn. Làm sao tôi cảm nhận hết được lòng yêu nước của nhân dân ta mãnh liệt đến thế.

Dù bị đàn áp thô bạo nhưng tôi cho rằng, cuộc biểu tình đã thành công nhiều mặt đối với tôi, với các bạn và với Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta.

(danlambao)

**Sông núi nước
Nam vua Nam coi.
Rành rành phận
định ở sách trời!
Có sao lũ giặc
sang xâm phạm?
Chúng bây sẽ bị
đánh toi bời!
(Lý Thường Kiệt)**

Chúc mừng ĐOÀN BIỂU TÌNH CHIẾN THẮNG —Lê Nguyễn Hồng 17-07-2011—

Vậy là lại một “ngày chủ nhật biểu tình” nữa đã diễn ra tại Hà Nội và Sài Gòn. Nhưng cũng giống như những lần trước, nó lại bị công an Việt Nam ra tay đàn áp thô bạo: Hàng chục người đã bị bắt giữ đưa về các đồn công an, mặc sự phản đối gay gắt của những người dân yêu nước...

Theo dõi trên các diễn đàn và liên lạc viễn liên, nhiều người đều than thở, ngao ngán cho sự ươn hèn của chế độ Cộng sản VN. Căm phẫn cho lực lượng công an an ninh, cảnh sát, đã ra tay đàn áp biểu tình, chà đạp lên quyền tự do bày tỏ chính kiến chính đáng của nhân dân...

Trên Diễn đàn Chính trị Tranh luận Dân chủ (Paltalk), MC Nguyễn Nam Phong khi theo dõi trực tiếp diễn biến cuộc đàn áp người biểu tình, đã cay đắng thốt lên: “Tôi không còn biết nói gì được nữa với quý vị và các bạn, tôi buồn vô hạn”

Chúng ta buồn cho việc đồng bào bị bắt bớ, nhưng chúng ta vui vì thành công lớn của họ. Trước khi cuộc biểu tình sáng hôm nay nổ ra, ai cũng có thể tiên đoán được là sẽ lại có bắt bớ giống như chủ nhật trước. Nhưng đồng bào vẫn cứ xuống đường. Đó là một quyết tâm rất lớn, riêng điều đó đã là một chiến thắng: Chiến thắng của lòng dũng cảm, chiến thắng của những người yêu nước!

Giá sử như cuộc biểu tình hôm nay có 100 ngàn người tham gia trong trật tự (một con số trong tương lai), và không có ai bị bắt, thì mục đích cuối cùng của cuộc biểu tình cũng chỉ là bày tỏ lòng yêu nước, gửi thông điệp quyết tâm bảo vệ biển đảo ngàn đời của cha ông đến những dã tâm xâm lược của ngoại bang mà thôi. Sau vài giờ nhóm họp hô khẩu hiệu và giương biểu ngữ thì ai lại về nhà này.

Nhưng những cuộc biểu tình của người Việt Nam hôm nay và các chủ nhật trước đã cho toàn thế giới thấy rõ sự ươn hèn của chế độ Cộng sản, trước ngoại bang. Thấy rõ rằng

quan chức lãnh đạo đảng Cộng sản yêu sự bình an cho ngôi vị cầm quyền của họ, yêu sự yên ấm cho gia đình họ hơn yêu nước. Vì nếu phải chiến đấu chống xâm lược thì họ không còn được ăn ngon ngồi yên nữa. Đó chính là một thắng lợi của những người biểu tình!

Hơn ai hết, chính Bắc Kinh là người sẽ phải theo dõi sát sao nhất những diễn tiến biểu tình của người dân Việt Nam. Qua đó họ biết được sự thân phục của nhà cầm quyền Việt Nam thể hiện như thế nào, và tất nhiên là họ cần biết lòng dân Việt quyết tâm bảo vệ Tổ quốc đến đâu. Vì một khi nhà nước quyết chống, mà lòng dân không thuận thì Trung Quốc không có gì phải bận tâm. Nhưng ngược lại điều đó thì rõ ràng là họ phải dè dặt hơn với tham vọng Biển Đông. Đó chính là chiến thắng quan trọng của những người biểu tình!

Dù với số lượng người tham gia biểu tình chưa đông, nhưng Trung Quốc cũng có thể đánh giá được là, nếu không có những thủ đoạn ngăn cấm từ xa, tại các xã phường, đến các trường học, tổ dân phố, Đoàn thanh niên, Hội phụ nữ v.v., kết hợp cùng với lực lượng công an an ninh chìm nổi, cảnh sát cơ động hùng hậu đã ra tay, thì các cuộc biểu tình sẽ lên đến con số hàng vạn, hàng triệu người trên khắp cả

nước. Cuộc biểu tình đầu tiên ngày 05-06-2011 đã cho thấy khả năng đó. Vậy thông điệp quyết tâm bảo vệ Tổ quốc của nhân dân VN, dù bị ngăn cản phũ phàng nhưng vẫn được gửi đi khắp năm châu, và đặc biệt nó chính là lời cảnh báo dứt khoát với âm mưu xâm lấn của TQ. Có ai dám phủ nhận thắng lợi này của những người biểu tình?

Biểu tình là một sinh hoạt văn hóa, thể hiện sự văn minh của một chế độ. Nó ôn hòa vì người ta thể hiện chính kiến trong hòa bình. Mục đích cuối cùng là bày tỏ quan điểm, bày tỏ tình cảm, bày tỏ chính kiến, không có gì khác. Nhiều người cứ nghĩ rằng biểu tình sẽ làm cho giặc lui quân, hay làm cho kẻ Độc tài từ bỏ quyền lực. Đó là những suy nghĩ hết sức ấu trĩ. Biểu tình là để thể hiện ý chí quyết tâm, thể hiện tình đoàn kết trong một vấn đề chính trị xã hội nào đó, sau đó nó mới biến thành các hành động cụ thể khác. Đôi khi một cuộc biểu tình đơn thuần chỉ là để chào mừng một cái gì đó mà thôi...

Như vậy dù là với quy mô lớn hay nhỏ, các cuộc biểu tình chống Trung Quốc tại Việt Nam những ngày qua đã thành công, vì những người biểu tình đã đạt được mục đích cuối cùng là bày tỏ lòng yêu nước, họ đã gửi được thông điệp quyết tâm bảo vệ Tổ quốc ra toàn thế giới. Nếu không bị ngăn cản, không bị đàn áp, chắc chắn là cả nước sẽ sẵn sàng xuống đường. Xin chúc mừng chiến thắng của những người yêu nước! ■■■■■■■■

Chúng ta CẢNTIỆPTỰCBIỂUTÌNH —Nguyễn Trung Linh 26-07-2011—

Qua 8 lần biểu tình vào ngày chủ nhật hàng tuần chúng ta thấy rằng khí thế tranh đấu của nhân dân ta khắp cả nước đã chuyển biến thêm một bước mới. Thành phần tham gia ngày một đầy đủ: Các trí thức kỹ cựu của đất nước, các cựu chiến binh, thanh niên, học sinh, doanh nhân và người dân đủ mọi tầng lớp. Riêng cá nhân tôi thì từ 5 giờ sáng đã có 5-7 sỹ quan an ninh đặt chốt canh gác đến quá trưa không được đi tới khu vực biểu tình. Những biểu hiện nguy hiểm của đất nước ta hiện nay bao gồm:

1- Trên Biển Đông thì Trung Quốc đòi chúng ta chấm dứt mọi hoạt động làm ăn sinh sống, họ cố tình phá hoại, ngăn cản hoạt động của nhân dân ta. Tức họ đòi lấy trọn biển đông bất chấp luật pháp quốc tế mà họ đã ký kết. Đây là hành

động kể cướp của lãnh đạo Trung Quốc từ bao đời nay.

2- Trên đất liền thì:

- Lãnh đạo ĐCSVN mà cụ thể là Bộ Chính trị, đại diện là Tổng bí thư và Thủ tướng Chính phủ đã cho Trung Quốc vào Tây Nguyên khai thác Boxite. Đây là cái cớ để Trung Quốc đưa người sang định cư, sinh sống và chiếm đất lâu dài. Hành động này phản lại lợi ích Quốc gia dân tộc không thể chấp nhận được. Hành động này của BCT ĐCSVN là chống lại chính dân tộc chúng ta, phục vụ lợi ích của Trung Quốc. Chúng ta có chấp nhận một nhóm lãnh đạo đất nước lại hành động như vậy không? Rõ ràng là không chấp nhận được!

- Chính phủ Việt Nam, Ủy ban Nhân dân của 18 tỉnh đã cho Trung Quốc thuê đất rừng với một diện tích 400.000 ha bằng tỉnh Hà Nam 50 năm với giá 10.000đ/m²/năm như cho không tại những vị trí trọng yếu, cửa ngõ đi lại của đất nước. Đây cũng là cái cớ để Trung Quốc cho người sang ở lâu dài để chiếm đất, thôn tính đất nước chúng ta. Các bậc khai quốc công thần nói rằng có bàn tay của Tổng cục 2 tiếp ứng. Như vậy bọn tay sai cho Trung Quốc đã có mặt trong cơ quan quyền lực cao nhất của chúng ta ở nhiều cấp. BCT ĐCSVN phải ra quyết định chấm dứt ngay các dự án cho thuê đất rừng nói trên! Nếu không chúng ta phải chấm dứt sự cai trị đất nước của họ trong thời gian ngắn tới đây.

- 90% các Dự án công nghiệp lớn gần đây Trung Quốc đều thắng thầu. Tại sao lãnh đạo ĐCSVN lại để cho Trung Quốc thắng thầu nhiều như vậy trong khi họ luôn rình mò để xâm chiếm và thôn tính dân tộc ta từ mấy ngàn năm nay? Họ không biết hay sao? Hay bị TQ khống chế, điều khiển 100% rồi? Những người có thể trực tiếp ra lệnh về mọi vấn đề của đất nước cho cấp dưới là Thủ tướng Chính phủ và Tổng bí thư ĐCSVN sao lại không ra tay? Họ lãnh đạo đất nước kiểu gì thế này? Chúng ta có thể chấp nhận một nhóm lãnh đạo tối cao như vậy không?

- Sáng 22-5-2011 đã khởi công xây dựng khu phố Tàu tại Bình Dương trên tổng diện tích 26 ha với vốn đầu tư 6000 tỷ do công ty Becamex IJC tỉnh Bình Dương làm chủ đầu tư để dành riêng cho người TQ tại Trung tâm tỉnh Bình Dương. Đây là một bước tiếp tay cho Trung Quốc vào Việt Nam ta để xâm lược (theo báo VietNamnet ngày 29-06-2011). Việc này chắc chắn được sự đồng ý của BCT ĐCSVN. Chúng ta có thể chấp nhận được hành động này

hay không? Rõ ràng là không!

- Tại xã Khánh Phú, Yên Khánh, Ninh Bình có hẳn một làng Trung Quốc (theo báo Thanh Niên). Trên cả tỉnh có 2400 người lao động nước ngoài trong đó chủ yếu là Trung Quốc. Đa số là lao động chân tay, trong khi luật pháp nước ta không cho phép người lao động đơn giản nước ngoài sang làm việc, vì dân ta đang thiếu việc làm. Công nhân Trung Quốc sang nước ta sinh hoạt bữa bãi, trần truồng, đái ỉa bậy công khai, vào nhà dân tán gái tìm lum, chui cả vào buồng kín để ngủ gái v.v... Đây là những hành động vi phạm pháp luật nước ta và hậu như tất cả các nước khác trên thế giới. Tại sao Công an các cấp không bắt xử và tổng cổ về nước? Vậy thực thi pháp luật ở ta là gì? Trách nhiệm của Thủ tướng và Tổng bí thư ở đâu?

- Tại xã Ngũ Lão, Nguyên Thủy, Hải Phòng có hơn 300 người Tàu mà đã thành lập một khu phố Tàu. Tại xã Tam Hưng cũng có khoảng 300 người Tàu nữa (báo Thanh Niên).

- Tại Đông Triều, Quảng Ninh có hơn 700 công nhân TQ cũng thành lập khu phố Tàu để làm xáo trộn cuộc sống của nhân dân xung quanh (theo báo Thanh Niên).

- Tại xã Bình Khê, Đông Triều có nhà máy điện Mạo Khê có tới 760 người lao động Trung Quốc, 80% trong số đó là lao động chân tay (theo báo Thanh Niên).

- Trung Quốc thuê lâu năm một đoạn bờ biển dài ở Đà Nẵng cho xây bịt kín không ai nhìn thấy họ làm gì trong đó (theo Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, 95 tuổi). Theo một nguồn tin từ người thân thì tối 01-07-2011 vừa rồi, nhân dân Đà Nẵng nửa đêm bừng thức giấc vì bốn bề nghe tiếng súng nổ sáng rực trời, tưởng rằng Trung Quốc tấn công Việt Nam trên biển. Khi hoàn hồn tỉnh lại thì biết rằng đó là tiếng pháo hoa nổ rực trời của người TQ trong khu đất này ăn mừng ngày thành lập ĐCS Trung Quốc. Rõ ràng đây là hành động người TQ xem khu đất này như là của họ, như họ đang sống ở nước họ và họ xem dân Việt Nam chúng ta không ra gì. Một hình thức người TQ từng bước khẳng định chủ quyền của họ trên đất nước chúng ta.

- Tại một Casino quốc tế ở Đà Nẵng và sân golf ở Móng Cái, người Việt Nam không được phép vào, chủ yếu là người Trung Quốc vào. Chúng ta không thể chấp nhận những khu vực như vậy trên đất nước chúng ta (báo VietNamnet ngày 29-06-2011).

- Gần 200 công nhân Trung Quốc đánh hội đồng dân Việt Nam tại Nghi

Sơn, Thanh Hóa ngày 28-12-2008: <http://www.youtube.com/watch?v=Us hBxOUfCbM>.

- Rất nhiều người dân đi du lịch vùng Hà Tĩnh, Nghệ An về nói rằng xung quanh các khu công nghiệp có rất nhiều người TQ, công nhân TQ sinh sống gây khó chịu và xáo trộn đời sống của người dân ở đó.

- Trước Đại hội ĐCSVN vừa rồi dự định tiến cử ông Phạm Bình Minh -con trai ông Nguyễn Cơ Thạch (Cựu Bộ trưởng Ngoại giao VN, người đầu tiên lên tiếng "Thời kỳ Bắc thuộc mới đã bắt đầu")- vào Bộ Chính trị để làm Bộ trưởng Ngoại giao nhưng Trung Quốc không đồng ý và rồi Lãnh đạo ĐCSVN đành phải để cho ông Minh chỉ là UVTU đảng (theo tin từ nhiều cán bộ cao cấp tại Hà Nội). Vậy thì Trung Quốc đã điều khiển lãnh đạo ĐCSVN. Không thể chấp nhận được một ban lãnh đạo đất nước lại để cho nước ngoài điều khiển như vậy!

- Tại Hội nghị 14 sát Đại hội ĐCS VN vừa rồi, ba ông Nguyễn Tấn Dũng, Trương Tấn Sang và Nguyễn Phú Trọng ứng cử chức Tổng bí thư. Ông Nguyễn Phú Trọng được ít phiếu nhất (dù đã 2 lần sang Trung Quốc tập sự làm Tổng bí thư), nhưng ông Nông Đức Mạnh đã công khai nói trước Hội nghị rằng "**ý của Trung Quốc là để Anh Trọng làm Tổng bí thư, không thể nào khác được**". Và rồi ông Trọng thắng Tổng bí thư. Vậy là Trung Quốc đã điều khiển dân tộc ta rồi. Không thể chấp nhận được!

- Ông Lê Đức Anh -cựu Chủ tịch Nước, một nhân vật rất quan trọng thông qua Tổng cục 2 và Quân đội- đã được xem như là "Người Cha" của BCT và BCHTW ĐCSVN hiện nay hay là Thái Thượng hoàng, một "Bổ Già" tại chính trường nước ta. Đọc hồi ký của ông Trần Quang Cơ -cựu thứ trưởng thường trực bộ Ngoại giao, UV TƯ ĐCSVN, năm 1993- ta thấy cả quá trình Việt Nam tiến đến làm chư hầu, tay sai cho TQ như hiện nay đều do ông Lê Đức Anh và Đỗ Mười chủ trì. Tất cả những ai muốn vào UV TƯ ĐCSVN và thăng cấp tướng Công an, Quân đội đều phải "khẩu lạy" ông Lê Đức Anh. Mấy năm trước ông bị xuất huyết não, nằm phè bọt mép ra, TQ liền cử một phái đoàn 5 chuyên gia giỏi nhất sang cứu ông. Và từ đó, mỗi tháng một đoàn bác sỹ Trung Quốc lại sang khám, chữa bệnh, cắt thuốc sức khỏe mang từ Bắc Kinh sang cho ông Lê Đức Anh. Ông Lê Đức Anh rất hàm ơn Trung Quốc và số phận của ông bây giờ nằm trong tay họ. Vì vậy TQ bảo gì nghe nấy, không bao giờ dám chống lại hoặc chỉ giả vờ chống. Ông Lê

Đức Anh cúi đầu trước TQ thì Tổng bí thư -người do ông nặn ra- cũng phải cúi đầu trước TQ, TBT cúi đầu thì toàn BCT và BCHTU' ĐCSVN cũng phải cúi đầu, tất cả các cán bộ cao cấp của ĐCSVN cũng phải cúi đầu trước TQ không một ai dám chống lại TQ nữa rồi, nếu không sẽ bị loại bỏ ngay tức khắc bởi mạng lưới tình báo bên cạnh do Tổng cục 2 nắm. Vậy ông Lê Đức Anh đã được tẩm ngấm toàn bộ cơ thể, máu, tế bào bằng những chất liệu do TQ tạo nên và bị Hán hóa toàn bộ, tất nhiên phải do TQ điều khiển 100%. Một tên Thái thú Trung Quốc chính hiệu chỉ ngồi yên làm theo mệnh lệnh của Trung Quốc phân lại lợi ích dân tộc Việt Nam ta như hiện nay.

- Một nguồn tin từ trong nội bộ an ninh VN cho biết: ngày 9-6-2011 có 125 chuyên gia an ninh TQ (trong đó có cả tù hình sự Trung Quốc biết võ thuật) trực tiếp vào Hà Nội và Sài Gòn để cùng lên phương án tổ chức ngăn chặn, bắt bớ những kẻ biểu tình. Đây là kết quả của cam kết phối hợp công tác "chống bạo loạn" của 2 nước Việt-Trung họp ngày 25-4-2011 tại Hà Nội. Tại sao lại gọi những tên xâm lược sang để bàn cách đàn áp nhân dân phản đối họ? Nếu đúng vậy thì lãnh đạo ĐCSVN là tay sai cho giặc phương Bắc chống lại nhân dân Việt Nam chúng ta và chúng ta phải làm gì với họ đây?

- Theo một nguồn tin từ các cán bộ cao cấp tại Hà Nội thì tối 21-06 vừa rồi, hai ông quyền lớn nhất nước là Nguyễn Tấn Dũng và Nguyễn Phú Trọng đã phải bay cấp tốc sang Trung Quốc họp theo lệnh của Hồ Cẩm Đào vào lúc 11g đêm. Tại sao người đứng đầu đất nước ta lại phải sang theo lệnh của TQ đột ngột như vậy trong khi họ đang gây sự, lấn chiếm biển và đất liền của ta? **Hai nhân vật quan trọng nhất có thể ra lệnh cho cấp dưới trong nước làm điều này, điều kia bị Trung Quốc khống chế rồi chăng?** Vậy ai sẽ ra lệnh để cấp dưới làm đây? Nếu không có ai ra lệnh trước những hành động của TQ bất lợi cho nhân dân ta thì TQ cứ thế lấn dần từng bước một tiến tới thôn tính nước ta hoặc nhân dân sẽ vùng dậy, hay Quân đội đành phải đảo chính.

3- Lạm phát tràn lan, kéo dài nhất Châu Á sẽ đưa đất nước ta tới bờ vực thẳm của sự phá sản, nghèo đói cho đại đa số nhân dân cả nước là do lãnh đạo ĐCSVN kém tài và suy thoái đạo đức, tham nhũng, luôn tìm cách rút tiền từ ngân sách nhà nước.

4- Tình trạng hiện nay là hàng hóa TQ tràn ngập nước ta, nhập siêu chủ yếu từ TQ, rồi Chính phủ Việt Nam

bắt đầu mua dầu và điện từ Trung Quốc là dấu hiệu của sự phụ thuộc từng phần, rất nguy hiểm của đất nước chúng ta đối với TQ. Tất cả là do Nhóm lãnh đạo tối cao bất tài, thối nát không làm được việc nên đành phó mặc mọi chuyện vào TQ. Nếu chúng ta không nhanh chóng loại bỏ họ khỏi quyền lực thì e rằng chuyện mất nước vào tay TQ là hiển nhiên.

Những chứng cứ trên cho thấy đất nước ta, dân tộc ta đang bị Trung Quốc xâm lược từng phần, dần dần từng bước một để tiến tới xâm lược và thôn tính toàn bộ. Một nhóm lãnh đạo tối cao **không thể vẫn ban bè, cho phép các thế lực kinh tế, chính trị của kẻ xâm lược lấn**

sâu từng bước vào nước ta như vậy được, hoặc lờ đi, hoặc không biết những chuyện trên. Những hành động này rõ ràng là hành động phản bội Tổ quốc, tiếp tay cho kẻ thù xâm lược, cần phải ngăn chặn ngay!

Muốn vực dậy dân tộc, chỉ còn cách duy nhất là nhân dân phải gây sức ép bằng cách tiếp tục biểu tình, nhân rộng biểu tình ra khắp nước và **nhắm thẳng vào đối tượng cần loại bỏ đó là Bộ Chính trị, Ban Chấp hành TƯ và sự độc quyền toàn trị của ĐCSVN trên toàn quốc.**

Xin gửi tới những người tham gia biểu tình lời cảm ơn sâu nặng nhất!

Địa chỉ: Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội. ĐT: 0912370646. *****

TRẢ LỜI BẠN

Anh than thở với tôi
Sao thằng Minh công an ác thế?
Biết phải chia sẻ với anh làm sao cho dễ?
Tôi phải đi từ đâu.

Tôi hỏi anh: Có một thằng người bình thường như tôi với anh
Vời tất cả hi, nộ, ái, ố
Cũng có vợ, con, bạn bè cùng đồng cam cộng khổ
Nhưng vì cơn cuồng vọng quyền lực
Nó giết vợ, vất con, thủ tiêu bạn bè một thời ý hợp tâm đầu
Hãy nói cho tôi nghe nó là thằng nào?

- Nó là kẻ bất nhân!

Tôi hỏi anh: Nếu có một thằng khi thuở hàn vi
Được nhiều người mến yêu nuôi dưỡng
Bảo bọc, lo toan cho từng cái ăn cái uống
Chờ che tránh mọi kẻ thù
Nhưng, khi thân tóm được quyền lực trong tay
Lại đang tâm giết sạch những người từng cứu mang nó
Lừa gạt người khác bằng những giọt lệ nhỏ
Như thể thành tâm sám hối ăn năn
Anh nói đi, nó là gì?

- Nó là kẻ bất nghĩa!

Tôi hỏi anh: Một thằng nhãi ranh như tôi với anh
Mà dám mày tao với đức thánh Trần nơi đền Kiếp Bạc
Cao giọng xưng hô với Ngài là tôi với bác
Tự đại cho rằng đức thánh Trần chỉ đưa được Dân Tộc thoát khỏi ghềnh thác
Còn chính nó mới đưa được năm châu đến chỗ đại đồng
Tôi coi nó như một thằng ngông
Nhưng anh hãy nói cho tôi nghe nó thế nào?

- Nó là kẻ bất lễ!

Còn nữa,
Một chủ thuyết hoang tưởng như chiếc bánh vẽ trên bầu trời châu Âu
Nó tưởng thật rồi mang về lừa mỵ cả một Dân Tộc
Đẩy anh em, bạn bè vào cuộc chiến nổi da xáo thịt tàn khốc
Mất hàng triệu mạng người và biết bao cảnh điêu linh
Hãy nói đi anh, nó là loại người gì?

- Nó là kẻ bất trí!

Thôi, đủ rồi
Không cần nói thêm nó bất tín với tôi, anh
Vời bạn bè nó và với cả dân tộc
Cả anh và tôi đều là những thằng rồ ngốc!
Đã một thời coi nó như một vị cha già
Cơn mê ấy tôi và anh đã đi qua
Nhưng cũng còn khối thằng không chịu tỉnh
Vẫn còn thi đua nhau học tập theo gương cái thằng hội đủ năm cái bất
Thì làm sao không ác được anh ơi!

Thằng Minh nay nó đập thẳng mặt người
Là vì còn đeo nặng thằng Minh xưa anh ạ!

Nguyễn Ngọc Quang 24/07/2011

CHÚNG TA CHẮC CHẮN SẼ MẤT NƯỚC

.....*Song Chi 19-07-2011*.....

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước, nếu nhìn vào tấm hình những người đi biểu tình yêu nước bị công an-là những con người cùng chung máu đỏ da vàng, cùng ngôn ngữ, cùng chung sống trên một lãnh thổ đất mẹ cong cong hình chữ S-đánh đập, đối xử thô bạo như với kẻ thù hay tội phạm loại nặng. Nào vác trên vai như khiêng con vật giữa phố, nào kéo lê xềnh xệch giang hai tay hai chân giữa đường, nào bị đập thẳng vào mặt, ngực, bị quăng quật trên xe... Những bức hình chụp, video clip còn đây đó trên mạng, thời buổi này có cái gì che giấu được dưới ánh sáng mặt trời?

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước khi đa số đội ngũ CA chìm nổi, cảnh sát cơ động cho tới dân quân trật tự... còn tin rằng những người đi biểu tình ôn hòa xuất phát từ lòng yêu nước là những kẻ bị bọn xấu lợi dụng, sẽ trở thành có hại cho chế độ, cho cách mạng, cần phải trấn áp. Hoặc họ được các thế lực thù địch nào đó cho tiền, chỉ với 50 ngàn đồng, để xuống đường gây rối!

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi con số những người dũng cảm đi biểu tình để cất lên tiếng nói phản đối những hành vi ngang ngược, gây hấn của nhà cầm quyền Trung Quốc còn quá ít nếu so sánh với những con người thờ ơ, bàng quan, vô cảm trước vận mệnh đất nước. Còn quá nhiều những người tin rằng cái bọn xuống đường kia là bọn phản động hoặc rối hơi, muốn chơi nổi. Rằng không nên dính dáng đến chính trị, chuyện lớn đã có nhà nước lo, đảng lo. Rằng biển Đông vẫn yên tĩnh, quan hệ giữa hai nước vẫn tốt đẹp, chỉ có những kẻ có cái nhìn bi quan, tiêu cực là hay làm lớn chuyện mà thôi.

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi ngay trong những ngày một con tàu thăm dò dầu khí của VN bị tàu Trung Quốc cắt cáp, và sự căm phẫn của người dân đang đốt nóng các diễn đàn, báo chí, thì một ông Phó Thủ tướng (Hoàng Trung Hải)

lại ra lệnh tích cực triển khai xây dựng Cung Hữu nghị Việt-Trung (một dự án được xây dựng từ nguồn vốn viện trợ không hoàn lại của nhà nước Trung Quốc dành cho nhà nước Việt Nam!). Trong những ngày tháng 6, khi người dân đang sục sôi xuống đường biểu tình thì đoàn MTTQVN (một tổ chức mang tiếng là đại diện cho nhân dân) lại đang đi thăm Trung Quốc để khẳng định *Việt Nam rất coi trọng mối quan hệ với Trung Quốc* (lời của Phó Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQVN Trần Hoàng Thám). Những ngày tháng 7, khi ngư dân VN tiếp tục bị tàu quân sự TQ với các binh lính có vũ trang đánh đập tàn tệ thì đoàn lãnh đạo các cơ quan báo chí -Hội nhà báo VN lại đang hồ hởi đi thăm Trung Quốc v.v...

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi giữa lúc cả thế giới, trong đó có Hoa Kỳ, đều lên tiếng bênh vực VN, lên án hành động ngày càng leo thang gây hấn của Trung Quốc trên biển Đông và sẵn sàng chìa bàn tay cho VN. Thì ngay sau đó, từ ông Bộ trưởng Bộ quốc phòng Đại tướng Phùng Quang Thanh cho đến ông Thứ trưởng ngoại giao Nguyễn Thanh Sơn lại tiếp tục ca bài ca *Việt Nam luôn coi trọng quan hệ đoàn kết, hữu nghị, "đôi tác hợp tác chiến lược toàn diện" với Trung Quốc*; tiếp tục trân trọng 16 chữ vàng lừa mỵ. Và ông Thứ trưởng ngoại giao Hồ Xuân Sơn lại thân hành sang tận Bắc Kinh, chấp nhận con đường đàm phán song phương với Trung Quốc!

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi là một nước nhỏ, yếu hơn TQ nhiều lần nhưng những người lãnh đạo VN lại khước từ mọi lợi thế chính nghĩa mà VN đang có trên hồ sơ biển Đông, khước từ sự hỗ trợ của bạn bè quốc tế, khước từ mọi sự đàm phán đa phương, dựa cậy vào luật pháp quốc tế... Từ ông Thứ trưởng Bộ quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh cho đến ông Chuẩn đô đốc Phạm Ngọc Minh, Phó Tư lệnh

Tham mưu trưởng quân chủng hải quân, mạnh miệng tuyên bố VN không liên minh liên kết quân sự với bất cứ nước nào, không cần đến bất cứ ai, tự mình cúi đầu đi thẳng cái bẫy đàm phán song phương của kẻ thù!

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi đường lối ngoại giao sai lầm của đảng và nhà nước Cộng sản VN, chọn kẻ thù lâu dài của dân tộc làm đồng minh, bạn bè, sợ hãi làm bạn với các quốc gia dân chủ tiến bộ. Một đường lối ngoại giao không rõ ràng, nước đôi nước ba, lúc thế này lúc thế khác, làm mất lòng tin của nhân dân và cả thế giới!

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước với một nhà nước mang tâm lý khiếp nhược sợ hãi nước khác quá nặng. Một nhà nước không dám và cũng không thể bảo vệ được người dân của mình trên biển và cả trên bộ. Một nhà nước không dám đứng về phía nhân dân, thiếu lòng tin và nhân dân, luôn luôn đặt quyền lợi và sự tồn vong của đảng, của chế độ lên trên quyền lợi của đất nước và dân tộc. Một nhà nước không bao giờ công khai minh bạch chuyện nước trước quốc dân, chỉ chăm chăm đi đêm, hết ký hiệp ước này lại đến thỏa thuận kia. Đất đai biển cả cứ ngày càng hẹp dần, mất dần.

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi ngay chính những người dân, kể cả tầng lớp trí thức nhân sĩ, dù đã hiểu ra cái họa mất nước là từ phương Bắc, nhưng vẫn chưa nhìn ra hoặc chưa dám thừa nhận gốc rễ của cái họa mất nước chính từ những kẻ bán nước đang ngồi trên đầu trên cổ dân tộc. Từ sự lựa chọn, con đường đi mà họ đang dẫn dắt cả dân tộc phải theo! Nên chỉ kêu gọi đảng sửa đổi, cải cách mà không dám nghĩ đến chuyện phải thay đổi luôn cả cái đảng ấy, cả mô hình thể chế chính trị này.

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước bởi trong từng người dân Việt, vẫn là cái tâm lý ích kỷ cộng với tầm nhìn ngắn, chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không thấy cái hại lâu dài, chỉ nghĩ đến cái lợi cho bản thân mà không nghĩ đến cái lợi chung của đất nước, của cả cộng đồng.

Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước

bởi muôn vàn cái thực tế hiển nhiên đang bày ra trước mắt như thế.

Nhưng thực sự thì, chúng ta đã mất nước chưa?

VN có còn là một quốc gia hoàn toàn độc lập, toàn vẹn về lãnh thổ lãnh hải?

Câu trả lời đau đớn là chúng ta đã mất nước rồi, mất dần dần, mất toàn diện về mọi mặt mà chúng ta nhiều người vẫn chưa ý thức hết.

Chúng ta đã mất nước rồi khi nhìn lại trên dải đất VN này, *người nước lạ* muốn làm gì thì làm, vào ra nước ta như chỗ không người, vợ vết tài nguyên, nguyên liệu, thực phẩm chất lượng cao mang về nước và đổi lại những hàng hóa thực phẩm kém chất lượng, hàng độc hại. Thuê đất thuê rừng của ta, đưa người sang làm việc rồi cấm rẫy lâu dài trên quê hương ta. Những công trình kinh tế trọng điểm đều trao vào tay *người nước lạ*. Trong những công trường, nhà máy... của *nước lạ*, *người nước lạ* tràn ngập, nếu có chuyện gì xảy ra, khác nào kịch bản Con ngựa thành Troy sẽ xảy ra?

Chúng ta đã mất nước rồi khi báo chí phê phán chỉ trích Trung Quốc thì bị Bắc Kinh cao giọng mắng nhà cầm quyền VN phải biết định hướng dư luận, phải về dạy dỗ lại nhân dân! Nhất cử nhất động của đảng, của nhà nước VN đều “được” sự quan tâm chỉ đạo kèm cặp của Bắc Kinh. Và ngay trong những cuộc biểu tình của người VN, cũng có bóng dáng người Trung Quốc đứng quan sát, theo dõi, chỉ thị...

Chúng ta đã mất nước từ lâu, từ trong sự lệ thuộc về tư tưởng, khi sao chép của Trung Quốc từ mô hình thể chế chính trị, kinh tế...cho đến cách ứng xử với nhân dân, học theo làm theo từ cải cách ruộng đất, đánh tư sản mại bản cho đến mẫu trang phục quân đội! Từ trong sự lệ thuộc về kinh tế ngày càng nặng nề, mà lệ thuộc kinh tế tất yếu đưa đến sự lệ thuộc về chính trị. Lệ thuộc về văn hóa. Lệ thuộc về tinh thần.

Đâu cần phải đợi đến khi chiến tranh xảy ra, chúng ta mới thực sự mất nước?

songchi's blog

MỤC RUỘNG TỪ BÊN TRONG

—*Ngô Nhân Dụng* 21-07-2011—

Bạn Paolo Nguyễn kể chuyện đi biểu tình chống quân Trung Quốc đè nén dân Việt Nam, bị bắt vào bót nghe anh công an khuyên can bằng những lời quen thuộc: “Ai cũng yêu nước, ai cũng bức xúc nhưng cứ yên tâm, có đảng lo rồi...!” Một bà công an tên Oanh lại nhắc: “Mọi chuyện có nhà nước lo rồi, bọn em đừng làm mọi chuyện rối lên!”

Nhưng, chính cái đảng và nhà nước đó thực sự lại đang rối lên, rối đến nỗi phải la lên báo động với nhau! Tờ báo Quân Đội Nhân Dân vừa mới cảnh giác các đảng viên Cộng sản phải cùng nhau chống lại tình trạng “chế độ tự mục ruộng từ bên trong” và báo động là cảnh “mục ruộng từ bên trong” đó sẽ “dẫn tới... sụp đổ.”

Để cho lời cảnh cáo này có trọng lượng, báo Quân Đội Nhân Dân đã dẫn chứng cảnh sụp đổ của những chế độ độc tài trong 20 năm gần đây. Bắt đầu là những cuộc cách mạng “xóa bỏ vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản, xóa bỏ chế độ xã hội chủ nghĩa ở Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu bằng diễn biến hòa bình.” Những người bình thường và tinh táo ở khắp thế giới kể cả ở Việt Nam, khi nhắc đến các cuộc đổi đời trên thì hoan hỉ, mừng rỡ cho người dân các nước Nga và Đông Âu, trong đó có cả các đảng viên Cộng sản, được thoát cái họa độc tài và chậm tiến. Nhưng tờ báo Quân Đội Nhân Dân thì ngược lại, lấy đó làm một dấu hiệu cần báo động!

Sau các biến cố ở Đông Âu, báo Quân Đội Nhân Dân nhấn mạnh đến các cuộc cách mạng ở các nước cũ thuộc Liên Xô: “...cuộc 'cách mạng đường phố' ở Nam Tư, 'cách mạng hoa hồng' ở Gru-di-a năm 2003, 'cách mạng cam' ở U-crai-na năm 2004, 'cách mạng tuy-líp vàng' ở Cu-rơ-gư-xtan năm 2005...” rồi tiếp theo là những cuộc cách mạng hoa nhài ở Bắc Phi và Trung Đông. Nhắc lại những cuộc cách mạng đó để làm gì? Chỉ cốt để hô hào các đảng viên Cs phải lo bảo vệ chế độ,

đề phòng, chống lại cách mạng! Bao nhiêu năm đảng CS vẫn lấy chiêu bài “Cách mạng” để mị dân, nhân danh hai chữ “Cách mạng” bắt mọi người hy sinh xương máu dựng lên một chế độ độc tài chuyên chế, rồi bảo vệ chế độ đó. Bây giờ chính cái đảng này đang hô hào đảng viên cùng đứng lên... phản cách mạng!

Mục tiêu của bài văn hô hào trên tờ Quân Đội Nhân Dân là chống lại “các thế lực thù địch.” Các thế lực thù địch đó là ai, nó ở đâu? Họ lúng túng, ấp úng như miệng ngậm hột thị, không cách nào kể ra được. Có lúc họ nói đến những “nước ngoài” khuyến khích các cuộc cách mạng ở những nước cựu Cộng sản, hoặc thúc đẩy các cuộc cách mạng hoa nhài. Nhưng họ không dám công khai gọi tên đó là những nước nào cả, mà cũng không giải thích được là việc khuyến khích các cuộc cách mạng đó có ích lợi gì cho những “nước ngoài” đó hay là chỉ người dân các nước làm cách mạng đó được ích lợi. Một sự thật mà báo Quân Đội Nhân Dân không dám nói ra, là chính người dân các nước trên, từ Đông Âu đến Bắc Phi, đã đứng lên làm cách mạng lật đổ các chế độ độc tài, và họ đang sung sướng xây dựng chế độ tự do dân chủ cho mọi người dân cùng hưởng! Nói lằng nói nhằng như vậy chứng tỏ người viết bài trên tờ báo khinh thường trình độ hiểu biết của tất cả các độc giả, đặc biệt là các đảng viên CS, đối tượng chính của họ!

Khinh thường độc giả, khinh thường các đảng viên CS sản khác, cho nên tác giả bài báo trên Quân Đội Nhân Dân mới đưa ra một lối lý luận rất lẩn quẩn khi giải thích tại sao có tình trạng “tự mục ruộng từ bên trong” mà họ còn gọi tên là “tự diễn biến,” “tự chuyển hóa.”

Hình ảnh “tự mục ruộng từ bên trong” được tờ báo thuật lại, bao gồm tình trạng tham ô, tham nhũng, lối sống vô đạo đức của các cán bộ, đảng viên có chức có quyền, không cần nói ai cũng biết. Hậu quả của tình trạng chế độ tự mục ruộng từ

bên trong là không còn ai tin nữa. Nhưng nguyên nhân nào đã khiến cho chế độ “tự mục ruỗng” từ bên trong?

Đối với những người bình thường và tinh táo, với cái đầu không đến nỗi ngu si thái quá, thì ai cũng biết tình trạng mục ruỗng đó là do chế độ độc tài chuyên chế. Khi một đảng nắm độc quyền cai trị hàng nửa thế kỷ mà không chấp nhận một định chế nào có khả năng cân bằng và kiểm soát, quyền hành của các cán bộ quan chức không bị luật lệ nào ràng buộc và giới hạn, thì tham ô, nhũng lạm là hệ quả tất nhiên. Nhưng theo báo Quân Đội Nhân Dân thì khác. Giống như bạn Paolo Nguyễn nghe các ông bà công an nói, báo Quân Đội Nhân Dân cũng lập lại “những lời quen thuộc” lại đổ tội cho “thể lực thù địch!” Tờ báo này viết “các thể lực thù địch đặc biệt quan tâm” làm công việc gọi là “tự diễn biến,” “tự chuyển hóa” đó. Vì tình trạng này “phù hợp với hướng tác động trong chiến lược ‘diễn biến hòa bình’ của các thể lực thù địch!” Chính các thể lực thù địch... “gia tăng các hoạt động tác động, chuyển hóa, làm cho chế độ ‘tự mục ruỗng’ từ bên trong, dẫn tới chệch hướng và sụp đổ!”

Người Việt Nam mình gọi lối nói đó là lý luận cù nhầy! Cứ hỏi các ông Huỳnh Ngọc Sỹ, Bùi Tiến Dũng, Sầm Đức Xương, Nguyễn Trường Tô xem họ đã “tự diễn biến,” “tự chuyển hóa” tự “diễn biến hòa bình” theo lời xúi giục của các thể lực thù địch ngoại quốc nào? Đổ tội cho người ngoài để chạy tội cho mình, để lừa dối dân, gạt gẫm các đảng viên, đó vẫn là đường lối quen thuộc của đảng CS từ thế kỷ trước cho tới bây giờ.

Nhưng tại sao người ta đem đem những lý luận cù nhầy, những lời lẽ lăng nhăng đó ra đăng trên báo Quân Đội Nhân Dân vào lúc này?

Lý do chính là có những người trong đảng Cộng sản Việt Nam đang lo sợ cuồng cuồng, muốn ngăn chặn những phong trào tự phát trong giới trí thức và người dân Việt Nam đòi các quyền dân chủ tự do.

Những cuộc biểu tình chống Trung Quốc hồng hách và đè nén

người Việt Nam từ một tháng qua đang chuyển hóa, dần dần biến thành một phong trào đòi tự do dân chủ. Nhân danh quyền được tự do tập hợp và bày tỏ ý kiến trước các hành động xâm lược của Trung Quốc, các nhà trí thức và thanh niên nước ta đang thẳng thắn đòi các quyền tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do bầu cử và ứng cử. Đây là cảnh tượng đã diễn ra hàng chục năm trước những cuộc cách mạng ở Đông Âu, đã diễn ra ở các nước Bắc Phi và Trung Đông bây giờ.

Báo Quân Đội Nhân Dân phân tích các phong trào đòi dân chủ đó để báo động những người thủ cựu trong đảng Cộng sản hãy rút ra bài học ở Đông Âu và Bắc Phi: “Các thể lực thù địch đặc biệt chú ý thúc đẩy sự hình thành và công khai hóa các tổ chức chính trị đối lập... Thông qua các tổ chức đối lập, các thể lực thù địch tập hợp quần chúng, tiến tới tạo dựng ‘ngọn cờ’ và lực lượng đối lập trong xã hội, làm nòng cốt để tiến hành ‘cách mạng đường phố,’ nhằm thay đổi thể chế chính trị.” Người đọc lại tự hỏi “các thể lực thù địch” đó là ai mà tác động được hàng triệu người dân tay trắng ở Đông Âu và Bắc Phi, Trung Đông đứng lên làm cách mạng đường phố? Đó chính là những người dân thức tỉnh, những nhà trí thức có lương tâm, họ không cam chịu sống mãi trong kiếp nô lệ, hèn yếu và chậm tiến, họ không cam chịu bị mất quyền sống xứng đáng với phẩm giá con người!

Nhưng hiện nay, mối lo của đảng Cộng sản Việt Nam vẫn chưa phải là một phong trào đòi tự do dân chủ bùng lên. Hai mối lo chính của họ là sức ép của Trung Quốc từ trên xuống và lòng yêu nước sôi sục của người dân đẩy từ dưới lên. Guồng máy công an của đảng vẫn còn hiệu quả trong việc đàn áp dân, nhưng vô giá trị khi cần đối phó với các đồng chí Trung Quốc. Cho nên, trong hai mối lo kể trên, những người thủ cựu trong đảng Cộng sản chủ trương trước hết phải làm yên một mối lo để đối phó hơn, đó là dân. Nếu dân Việt Nam chịu ngậm miệng không lên tiếng phản đối Trung Quốc nữa, thì đảng Cộng sản Việt Nam sẽ dễ

ăn để nói với các đồng chí Cộng sản đàn anh Trung Quốc!

Nhưng đàn áp dân không dễ. Phải làm sao giải thích được việc đàn áp đó không phải là bệnh vực các đồng chí TQ, bảo vệ các đồng chí TQ? Bài trên báo Quân Đội Nhân Dân đã hiến kế: Đổ tội cho các “thể lực thù địch” muốn “diễn biến hòa bình;” các thể lực thù địch muốn “tập hợp quần chúng, tiến tới tạo dựng ngọn cờ đối lập” trong xã hội và thay đổi chế độ!

Đảng bài này trên báo Quân Đội Nhân Dân là tiếng kèn thúc đẩy những người cầm đầu đảng Cộng sản Việt Nam phải ra tay hành động, phải đàn áp mạnh mẽ các cuộc biểu tình chống Trung Quốc! Bài báo trên tờ Quân Đội Nhân Dân nhấn mạnh: Cần nhận thức và ứng xử đúng đắn đối với việc hình thành các tổ chức “độc lập,” kiên quyết không để các thể lực thù địch lợi dụng để tác động chuyển hóa! Nói như vậy là giúp đảng Cộng sản sẵn một cách giải thích: Cấm biểu tình tức là chống diễn biến hòa bình, chứ không phải là bệnh Trung Quốc! Có thể coi đây là một thủ đoạn do các đồng chí TQ mách kế, muốn đảng CSVN phải cấm người VN đi biểu tình trong những ngày tháng tới.

Người Trung Quốc rất khôn ngoan. Khi một tờ báo chính thức của đảng Cộng sản nhân danh sự tồn tại của chế độ mà đòi hành động, các lãnh tụ đảng sẽ khó lòng từ chối lý luận này. Họ sẽ phải đàn áp dân để chấm dứt các cuộc biểu tình. Còn tình trạng mục ruỗng từ bên trong thì sao? Nói theo kiểu các ông bà công an: Cứ để đó, từ từ đảng sẽ lo, dân Việt Nam cứ ngoan ngoãn nhắm mắt và ngậm miệng!

Bây giờ nước VN chỉ còn trông cậy vào những người như Tiến sĩ Nguyễn Xuân Diện, như Anh Ba Sàm, như anh bạn trẻ Paolo Nguyễn. Tin tưởng vào mục tiêu hành động của mình. Tổ tiên đang nhìn xuống các bạn. Tương lai con cháu nằm trong tay các bạn! “Đứng vững không khuyu chân - trên mảnh đất nghèo khổ,” như câu thơ Thanh Tâm Tuyền viết trong nhà tù 30 năm trước đây.

Thời kỳ "BẮC THUỘC MỚI"

Bài Tín 19-07-2011

Đầu năm 1979 tại khu vực biên giới Việt-Trung đã nổ ra một cuộc xung đột khốc liệt được nhà báo Mỹ Nayan Chanda gọi là «cuộc chiến tranh giữa những người anh em thù địch». Nhưng chỉ 11 năm sau đó, vào tháng 10-1990, một bước ngoặt lớn đã được mở ra, đưa quan hệ Hà Nội-Bắc Kinh chuyển hẳn sang thời kỳ liên minh thân thiết, tiêu biểu bởi «16 chữ vàng» và phương châm «4 tốt».

Cái mốc chuyển từ kẻ thù truyền thống (như được ghi trong Hiến pháp VN) thành bạn thân thiết là cuộc gặp gỡ bí mật cấp cao Trung - Việt ở Thành Đô, thủ phủ tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, vào 2 ngày 3 và 4-9-1990, theo sáng kiến của đại mưu sĩ Đặng Tiểu Bình. Đại diện cho phía Việt Nam tại cuộc gặp là Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh, Thủ tướng Đỗ Mười và cố vấn Phạm Văn Đồng, còn phía Trung Quốc là Tổng bí thư Giang Trạch Dân và Thủ tướng Lý Bằng.

Có rất ít thông tin chính xác về nội dung thật sự của cuộc gặp này được tiết lộ, nhưng ý đồ đen tối của những người lãnh đạo Bắc Kinh đến phò hội đối với tương lai của đất nước ta đã không che mắt được ai. Đến nỗi ngoại trưởng VN lúc bấy giờ, ông Nguyễn Cơ Thạch, người bị gạt ra ngoài rìa của cuộc họp lịch sử này, đã phải than thở: «Thế là một cuộc Bắc thuộc mới rất nguy hiểm đã bắt đầu!» (*)

Rất nhiều diễn biến và sự kiện đã chứng minh sự chính xác của nhận xét có tính tiên tri đó của người đứng đầu ngành ngoại giao Hà Nội. Tính đến nay, «cuộc Bắc thuộc mới» đã kéo dài được 22 năm, với biết bao thiệt thòi, tủi nhục cho đất nước và nhân dân ta trên tất cả các lĩnh vực - từ chính trị, ngoại giao, kinh tế, tài chính, thương mại, văn hóa, từ lãnh thổ, lãnh hải, hải đảo đến tài nguyên và an ninh, chủ quyền. Đây là thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử dân tộc VN ta, mà những thành tựu kinh tế,

đổi mới, xây dựng, phát triển khá cao vẫn không sao lấp được.

Đến nay, khi nhóm lãnh đạo ở Bắc Kinh đã không chế được gần như hoàn toàn những người cầm quyền ở Hà Nội, họ liền trở mặt, gây sự ở vùng Biên Đông của ta, với thái độ trịch thượng kẻ cả dùng sức mạnh áp đảo cùng với những thủ đoạn vừa ăn cướp vừa la làng.

Hiện nay Bộ Chính trị Đảng CS Việt Nam đang bị kẹt cứng giữa 2 gọng kìm, một bên là sự chất vấn đây phần nộ chính đáng và sự phản kháng của nhân dân, một bên là những hành động xâm lược cực kỳ ngang ngược của thế lực bành trướng hung hãn.

Nhóm lãnh đạo Bắc Kinh là những người chưa hề chùn tay trước một thủ đoạn thâm độc nào. Ai có thể độc ác hơn những kẻ dám đem đương kim Chủ tịch nước Lưu Thiếu Kỳ ra đầu tó hạ nhục trên đường phố? Ai có thể tàn bạo hơn những kẻ mang đương kim Nguyên soái Bành Đức Hoài ra hội tội, bắt đội mũ lừa, bắt liếm bát mỳ sợi trong chảo, hành hạ cho đến khi chết không có một người thân vuốt mắt? Ai có thể bất nhân, phản dân tộc hơn những kẻ vui mừng khi đặt 200 tên lửa, rồi nay là 600 tên lửa đạn đạo chĩa thẳng vào đồng bào ruột thịt của mình ở Đài Loan, dọa dẫm không chút hổ thẹn là sẵn sàng chìm trong biển máu cả 23 triệu dân mà họ từng leo lên là anh chị em chí thiết, còn là một nguồn đầu tư lớn cho lục địa.

Và mới đây ai ngang nhiên vu cáo ngược là «Việt Nam chiếm nhiều đảo nhất, tỏ ra hung hăng nhất, gây ra nhiều ảnh hưởng xấu nhất trong vùng biển Trung Hoa thuộc chủ quyền không thể bàn cãi của Trung Quốc», «bọn VN giết ngư dân Trung Quốc», «cần dạy cho Việt Nam vô ân bạc nghĩa một bài học lớn hơn trước đây». Vậy mà báo chí chính thức trong nước vẫn im lặng, không cất lên được một tiếng nói đồng đạ

bỏ những luận điệu vu khống trắng trợn của thế lực bành trướng và bảo vệ thanh danh dân tộc.

Khi Tân Hoa xã đưa tin là «Hai bên đã thỏa thuận không để nước thứ ba ở bên ngoài can thiệp vào vùng biển TH», ngụ ý gạt hẳn Hoa Kỳ ra ngoài, báo chí VN cũng không dám cãi chính. Cho nên việc giới trí thức, giới truyền thông lê trái và công luận quốc tế hoài nghi dai dẳng là 2 bên đã đi đêm với nhau là hoàn toàn có cơ sở.

Mong rằng những người lãnh đạo Việt Nam sớm nhìn ra sự thật để chủ động thoát khỏi ách Bắc thuộc cực kỳ nguy hiểm đã kéo dài 22 năm, trước khi quá muộn. Mong rằng họ sớm tỉnh táo nhận ra sai lầm của lập luận cho rằng do vị trí địa lý và cũng vì cùng chung chế độ XHCN, VN buộc phải gắn bó keo sơn với nước láng giềng Trung Quốc (xem các Nghị quyết Đại hội đảng từ khóa VII đến khóa XI).

Họ hãy tỏ ra tự tin hơn để thấy rằng nương tựa hoàn toàn vào Bắc Kinh không phải là một kế tồn tại lâu dài, bền vững, an toàn và đáng tin cậy cho chính bản thân họ, và lại càng không phải cho tiền đồ của Tổ quốc và dân tộc ta. Họ chớ nên quên rằng, theo đánh giá của nhiều chuyên gia quốc tế, TQ hung hăng nhưng không mạnh, kỹ thuật quân sự lạc hậu đến 20 năm so với Hoa Kỳ, chính trị cực yếu do chà đạp nhân quyền, kinh tế tài chính tuy có dự trữ ngoại tệ lớn nhưng rất bấp bênh, có nguy cơ đổ vỡ, dựa vào họ như dựa vào cột mục.

Gắn bó với thế giới dân chủ rộng lớn, hùng mạnh, văn minh, với các nước châu Á khác ở quanh ta như Ấn Độ, Nhật Bản, Nam Triều Tiên, với các nước Đông Nam Á như Indonesia, Malaysia, và giữ quan hệ bình đẳng với TQ là đường lối đối ngoại sáng suốt duy nhất hiện nay. Điều quan trọng nhất là những người lãnh đạo VN có đủ sáng suốt để nhìn ra bản chất độc ác của chủ nghĩa bành trướng Đại Hán hay không.

(*) Ông Thạch lập tức bị gạt ra khỏi cương vị phó thủ tướng kiêm ngoại trưởng, mất luôn chức ủy viên BCT và TW Đảng. ■■■■■

Lời ai điều cho một nền báo chí nô bộc

Lê Phú Khải 20-07-2011

Tháng 7-2007. Những cơn mưa tầm tã vào lúc chập tối kéo dài tới khuya khiến nhiều đêm tôi không sao chợp mắt được. Hàng trăm nông dân từ các tỉnh miền Tây kéo lên biểu tình tại TP HCM đêm nay làm gì dưới những cơn mưa tầm tã kéo dài đó? Đã cả tháng, đồng bào kéo nhau lên Văn phòng Quốc hội 2 tại đường Hoàng Văn Thụ TP HCM để đòi lại ruộng đất bị mất trắng, bị giải tỏa mà đền bù không thỏa đáng... Băng rôn, biểu ngữ, cờ đỏ sao vàng, khẩu hiệu viết trên giấy dán lên áo, ảnh Chủ tịch Hồ Chí Minh... đồ rục cả dây phố vòng từ đường Hoàng Văn Thụ sang đường Hồ Văn Huê. Đọc những khẩu hiệu trên băng rôn không khỏi thấy đau lòng: “Thủ Tướng ơi... cứu lấy dân!”, “Đả đảo chính quyền tỉnh X... đối Đảng lừa dân”, có khẩu hiệu còn trích cả lời ông Thủ trưởng Đặng Hùng Võ viết trên báo lẻ phải: “Tham nhũng ruộng đất là tham nhũng xương máu của dân”... Dưới những khẩu hiệu đó là những gương mặt đen xạm, hốc hác, quắt queo, những hốc mắt sâu hoắm, buồn tủi và căm giận trời đất, lan tỏa từ những hốc mắt đó...

Trên đường phố, những chiếc xe hơi bóng loáng, những chiếc xe hai bánh đời mới chờ những cặp đôi nòn nà lướt qua, phảng phất mùi nước hoa ngược gió bay lại, phả vào những gương mặt dúm dỏ đang trưng ảnh Bác Hồ! Có ai đó nghĩ hộ những người nông dân mất đất kia rằng, ruộng đất bị cướp giật của họ đã biến thành những chiếc xe bốn bánh, hai bánh bóng loáng kia, từ công cuộc “đổi mới” do Đảng cầm quyền phát động và lãnh đạo (!).

Cũng có những bà con dân phố nghĩ đến đồng bào đi biểu tình rời quê lên đây cả tháng trời, màn trời chiếu đất, đói khát nên đến tiếp nước, tiếp thức ăn cho họ. Có người khôn ngoan hơn, đã gọi một thanh niên chờ sau xe đạp sọt bánh mì đầy, trả tiền hết cả sọt bánh... rồi nhờ anh ta chở vào đám biểu tình phát cho bà con. Anh thanh niên này đã bị những người mặc thường phục bắt thần xông ra đánh túi bụi, trào cả máu mồm máu mũi lên những chiếc bánh mì anh đang phân phát...

Tôi có đủ kinh nghiệm của một người viết phóng sự điều tra về tranh chấp ruộng đất ở đồng bằng sông Cửu Long những năm cuối thập kỷ 80, nên hiểu rõ những ai sẽ có mặt ở những cuộc biểu tình! Những người

quay phim chụp ảnh mặc thường phục nhan nhản ở đường Hoàng Văn Thụ lúc này. Nhưng hề có một “con nai vàng ngơ ngác” nào đó giờ máy chụp hình lên thì lập tức bị cướp máy ngay, bị kéo về đồn công an ngay! Cả tháng rồi, hàng trăm người biểu tình với cờ quạt rợp trời, căng lều, căng bạt, trải nệm nằm la liệt tại một ngã ba sầm uất ở trung tâm thành phố... Vậy mà, cả trăm tờ báo, của một thành phố được xem là cái nôi của báo chí Việt Nam, thậm chí tờ báo Tuổi Trẻ ở ngay liền đó... vẫn im khe! Các đồng nghiệp của tôi vẫn ung dung ngồi trong phòng máy lạnh như không có gì xảy ra. Thậm chí, có báo còn đăng ảnh một cuộc biểu tình ở một nước Mỹ La-tinh xa xôi nào đó! Một số không nhỏ các đồng nghiệp của tôi đang bận rộn đến quay phim chụp ảnh, đưa tin về một công trình nào đó mới khởi công để nhận những bao thư “nặng túi”! Các “bậc thầy” báo chí, các nhà báo lão thành lúc này vẫn đang được các trường tuyên huấn, các lớp đại học báo chí mời đến giảng bài, các đài truyền hình mời lên tivi... và các vị đó đang lớn tiếng: Nhà báo phải bám sát cuộc sống, phải trung thực, nhân dân cần được thông tin và có quyền được thông tin đầy đủ như luật báo chí đã ban hành, vân vân và vân vân. Tôi không ngờ các nhà báo lão thành mà xưa nay tôi từng ngưỡng mộ lại có thể vô cảm đến thế, đối trá đến thế, hèn hạ đến thế!

Đừng có ai nghĩ rằng nhà báo bây giờ còn nghèo như một câu “ngạn ngữ” thời bao cấp: “Nhà văn, nhà báo, nhà giáo... cộng lại thành nhà nghèo!”. Không ít các đồng nghiệp của tôi như con cáo già đang ngồi co mình ở các tòa soạn, nhưng chỉ một tin tức lộ ra ở đâu đó, xí nghiệp này, công ty kia có chuyện tiêu cực, tham nhũng, được nội bộ tố giác... là họ lao tới gặp lãnh đạo đơn vị, chí ít thì xin cái quảng cáo vài chục triệu để hưởng phần trăm (thường là 2-30%), nếu năm đầy đủ chứng cứ tư liệu rồi, thì họ ra giá, đồng tiền lãnh đạo đơn vị. Những lần “đánh quả” như thế, họ có cả trăm triệu. Có vị Viện trưởng một viện khoa học lớn ở TP HCM than phiền với tôi: Mỗi lần có cuộc triệu tập ra Hà Nội họp hành gì đó thì một nhà báo của một cơ quan báo chí lớn bắt đầu của nước ta, đều đặn xin Viện trưởng một cái vé máy bay để đi họp! Không cho thì sẽ bị moi móc, trả thù... Mà cho thì khó coi quá!

Tôi còn biết ở Cần Thơ có một ông cũng thường trú như thế, mỗi lần đi họp ở Hà Nội còn đi nhiều cơ quan, xuống cả các huyện để mỗi huyện “xin một cái vé máy bay” như thế! Đến nỗi người ta gọi ông “nhà báo cá rô”. Nghe đâu giờ ông ta có cả đồn điền trên Tây Nguyên để... dưỡng già!

Có lần tôi đang đi chiếc xe cúp cà tàng trên đường phố, bỗng bị một chiếc xe phân khối lớn ép vào vỉa hè. Hoàng quá, tôi tưởng mình bị cướp! (Mà kẻ cướp nào lại thèm nhảm vào chiếc xe khốn khổ của tôi?). Lúc bình tĩnh được thì nhận ra một đồng nghiệp trẻ. Anh này là con trai một vị Giám đốc đài phát thanh và truyền hình lớn ở miền Trung. Anh ta tốt nghiệp ngành báo chí, nhưng vì người cha là một cán bộ cách mạng lão thành, liêm chính, không chấp nhận xin xỏ và hối lộ để con được làm việc ở một cơ quan báo chí ở TP HCM... Anh ta phải đi làm cộng tác viên cho các báo ở thành phố. Quý mến người bạn trẻ này, nhiều lần tôi đi công tác ở Đồng bằng sông Cửu Long có xe hơi đưa đi, tôi thường kêu anh đi cùng để có cơ hội hành nghề, kiếm sống ở cái thành phố ồn ào này. Nào ngờ hôm ấy anh là người ép xe tôi vào lề đường! Anh ta ôm lấy bờ vai gầy guộc của tôi cười nói: Bây giờ em khá rồi! Liếc nhìn chiếc xe phân khối lớn của anh, tôi tin là anh ta nói thật. Tôi hỏi: – Làm gì mà khá? Trả lời: – Chạy quảng cáo cho các báo! Nói rồi, anh ta dúm bao thuốc ba số (555) đã hút dở vào túi áo tôi, bằng một giọng rất tự tin, nói: – Một nhà báo như bác thì không thể đi chiếc xe thế này được. Tết này bác đi với em, đến các cơ quan, xí nghiệp, công ty... mà bác quen biết, không cần bác nói gì cả, chỉ cần bác đi cùng em đến đó thăm hỏi lãnh đạo, thế là đủ... Sau Tết em sẽ đổi xe cho bác... Tôi cảm ơn người bạn trẻ có lòng tốt với tôi, nhưng không dám nhận lời! Tôi buồn mất mấy ngày sau đó. Vừa thường một đồng nghiệp trẻ, vừa đầu rất hăng hái, say sưa với nghề báo... nhưng không được cuộc đời tiếp nhận, phải bỏ nghề. Lại thấy thật khôi hài cho cái thằng tôi! Đi cái xe tàn tã nhất Sài Gòn hoa lệ, có khi khởi động đến toát mồ hôi mà xe không nổ máy. Chính cái xe này, có lần tôi đến họp báo ở “Nhà hàng nổi” trên sông Sài Gòn (nay không còn nữa), lúc dắt xe vô, người bảo vệ đã quát: – Đến giờ này mà chưa chở đá đến cho người ta! May quá, ông Ca Lê Thuần, Giám đốc Sở Văn hóa lịch sử, người chủ trì họp báo đã chạy lại nói: Mời anh PK vào, mọi người đã đến đông đủ (Hôm

đó xe tôi cũng không nổ được máy!). Giám đốc Thuận đã cứu tôi một bàn thua trông thấy trước anh bảo vệ to lớn!

Nhưng câu chuyện trên không “đau” bằng một lần, chúng tôi, các nhà báo thường trú của TW và TP HCM đến dự lễ khánh thành một công trình được tài trợ nước ngoài của Hội người mù TP HCM. Sau lễ khánh thành, ông Chủ tịch Hội người mù thành phố là một người đàn ông rất đẹp trai, nói tiếng Anh với khách quốc tế rất lưu loát, đã cầm một tệp phong bì phát cho từng nhà báo, mỗi lần phát cho một phóng viên, ông ta có lời cảm ơn rất lịch thiệp. Nhìn một người mù tay run run phát “bao thư” cho các nhà báo sáng mắt, tôi thấy trái tim mình như đang rí máu! Đến phần tôi, tôi phải kéo ông Chủ tịch lại một góc và nói nhỏ vào tai ông: Tôi đến đây tay không là đã thấy bản khoản lắm rồi, nhận quà của người mù nữa thì còn gì để nói...

Tôi có “phản bội” các đồng nghiệp của tôi không?! Xin các nhà đạo đức học trên cõi đời này cho ý kiến!?

Chuyện đồng bào miền Tây lên thành phố biểu tình đòi đất năm 2007 mà tôi đã nói ở trên phải được nói thêm là, tôi đã trà trộn vào đám biểu tình, hỏi và nghe được nhiều điều bổ ích về các nguyên nhân đi khiếu kiện ruộng đất. Có bà mất ruộng vì Chủ tịch xã cướp ruộng của bà cho vợ bé của ông ta. Có nhiều nguyên nhân đi đòi đất mà tính chất, nội dung của việc đi đòi đất rất... Nam Bộ! Đó là trường hợp bà cụ có 15 công ruộng (mỗi công 1000 m²). Năm 1980 vô tập đoàn sản xuất, thực hiện lời kêu gọi của Đảng “nhường cơm xẻ áo”, cụ đã hiến 11 công đất, chỉ còn được giữ lại 4 công do nhà có bốn nhân khẩu. Những công đất đã hiến cho các hộ tiếp tục mất ruộng thì bà cụ không đòi. Duy chỉ có một hộ, nhận ruộng của bà, nhưng lại cho thuê “sổ đỏ” sở hữu ruộng, lấy tiền đi chơi đê, thì bà nhất định đi thưa lý kiện để đòi lại. Lý do của bà cụ chỉ đơn giản vậy thôi. Theo cụ thì ruộng đất của ông bà để lại cho con cháu là để ăn. Đem ruộng của ông bà “nhường” cho kẻ chỉ quanh năm rong chơi, cờ bạc là trái đạo lý ông bà. Tôi bàng hoàng khi nhận ra “cái đạo lý ông bà” của người nông dân Nam Bộ cao hơn hẳn cái nền chính trị hoang đường mà các đảng Cộng sản trên thế giới đã áp đặt cho dân tộc của họ, trong đó có Việt Nam. Không phải ai cũng yêu quý ruộng đất mà đem cào bằng ruộng đất để đi tìm sự công bằng! Nhà văn Dương Thu Hương đã gọi cái sự thẳng thắn của những người Cộng sản

một thời là “sự hàm hồ của lịch sử”! Bà cụ mà tôi đã gặp trong đám biểu tình này, đang làm một việc là đi chống lại sự hàm hồ của lịch sử! Đương nhiên là cực kỳ gian khó. Tôi đã thu thập tất cả những lý do, những tình huống đi khiếu kiện đòi ruộng đất trong cuộc biểu tình dài ngày đó của nông dân các tỉnh miền Tây năm 2007 ở Văn phòng Quốc hội 2 tại TP HCM để viết một phóng sự điều tra. Kèm theo bài phóng sự là những hình ảnh mà tôi đã chụp được bằng phương pháp nghiệp vụ, chụp toàn cảnh, cận cảnh, nội dung các khẩu hiệu được treo lên (không có khẩu hiệu nào chống chế độ cả). Không một báo lẻ phải nào dám đăng những phóng sự điều tra như thế cả. Nếu có đăng thì họ sẽ cắt xén, gọt dũa những sự thật gai góc, chỉ để lại những gì có thể vừa lòng, lọt tai cấp trên mà thôi! Cuối cùng tôi phải ra tận Hà Nội, đến tận Văn phòng Chính phủ ở số 2 đường Bách Thảo, đưa tận tay bài viết đó đến Phó Thủ tướng Trương Vĩnh Trọng, tại văn phòng Phó Thủ tướng phụ trách chống tham nhũng của ông. Phó Thủ tướng đã tiếp tôi một buổi chiều và xem kỹ những bức ảnh về cuộc biểu tình mà tôi đã chụp. Nhưng đã là một bài báo thì nó phải được đưa lên phương tiện thông tin đại chúng, để tạo dư luận xã hội, cách làm đi bằng con đường “tiểu ngạch” của tôi như thế là “không giống ai”!

Cuộc biểu tình của nông dân miền Tây năm 2007 đó, đã được dọn dẹp vào ban đêm bằng cách các địa phương đưa xe lên rước về. Nếu “giải thích” mà ai không nghe thì được ném lên xe đưa về! Sáng hôm sau tất cả các báo ở TP HCM đều đưa tin, nông dân miền Tây đã “vui vẻ” ra về!!!

Sau này, tôi đã nhờ nhà thơ Hoàng Hưng đưa bài viết đó lên mạng *Talawas* với nhan đề “Thư ngỏ gửi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng – Cần có cuộc Hội thảo khoa học về khiếu kiện ruộng đất...”. Khi bài viết đã được tung lên mạng rồi, gặp một số quan chức ở Đồng bằng Cửu Long, nhiều người đọc được đã bảo tôi: Bài của đồng chí rất trung thực, có thiện chí, có nhiều phát hiện... vì sao không đưa các báo đăng!

Thế đó, các giáo trình báo chí ở các quốc gia dân chủ đều dạy rằng, nhà báo là người đứng trên cây cầu để canh chừng con tàu chính phủ. Nó báo cho con tàu đó thời tiết xấu hay tốt ở phía chân trời. Nhưng ở các quốc gia toàn trị thì báo chí để làm vừa lòng cấp trên, chỉ để làm cảnh và để “đưa nghị quyết Đảng vào cuộc sống” chứ không phải làm theo quy

luật của nhận thức là đưa cuộc sống vào nghị quyết Đảng để rồi Nghị quyết Đảng sẽ tự nhiên đi vào cuộc sống!

Lối tư duy ngược này là thâm kịch của những nhà nước độc tài và sớm muộn sẽ dẫn đến sụp đổ. Hiện tượng Vinashin là một ví dụ rất điển hình. Không phải các nhà báo không biết đầu tư lớn cho ngành đóng tàu Việt Nam (thực chất là đóng vỏ tàu) là phi hiệu quả. Giữa những năm 90, tôi đã được Tiến sỹ P.N.H, chuyên gia hàng đầu của VN về đóng tàu biển, ông tốt nghiệp hạng ưu ở Liên Xô về... đưa cho 1 tập tài liệu phân biện về việc đầu tư cho ngành đóng tàu VN. Đưa cho tôi tài liệu, ông hy vọng là để một nhà báo lâu năm lên tiếng hộ cho quan điểm của các chuyên gia đóng tàu VN... Nhưng báo chí chỉ được phép minh họa đường lối của Đảng và nhà nước mà thôi! Cho ăn kẹo cũng không một Tổng biên tập nào dám đăng bài của các nhà báo lúc đó phản đối đầu tư cho Vinashin. Chỉ đến khi chuyện vỡ lở thì nhân dân là người chịu thiệt thòi nhất, vì gánh chịu nợ nần chồng chất, nhưng các nhóm lợi ích thì đã no nê! Và chẳng ai bị kỷ luật về món nợ khổng lồ ấy!

Bây giờ thì rừng vàng đã bị phá gần hết, rừng đầu nguồn đã cho nước ngoài thuê, tài nguyên dưới lòng đất đã cạn kiệt, đến than cũng phải đi nhập về, bauxite cũng phải khai quật lên để bán cho người Tàu, chỉ còn biển bạc, đảo vàng ngoài khơi thì Đường Lưỡi bò đang lăm le liếm hết. Biển đảo thiêng liêng của Tổ Quốc mà ông bà ta gìn giữ bằng máu xương từ bao đời, nay đồng bào Quảng Ngãi, đồng bào miền Trung ra khơi đánh bắt tôm cá thì bị giặc Tàu bắn giết, cướp bóc bất kỳ lúc nào. Nhân dân Hà Nội, TP HCM và các tỉnh phần nộ biểu tình khí thế bùng bùng mà 700 tờ báo, gần trăm đài phát thanh truyền hình trên cả nước vẫn im khe, không dám đăng một tấm hình, một dòng tin nào về những cuộc biểu tình yêu nước của nhân dân. Chỉ có Thông tấn xã VN đưa một cái tin về biểu tình ngày 5-6 vừa qua thì lại xuyên tạc trắng trợn sự thật: “Một số người tự phát tụ tập đi ngang qua...”. Viết đến đây tôi bỗng nhớ đến lời nhà văn Nguyễn Khải trong tùy bút chính trị “Đi tìm cái tôi đã mất” của ông rằng, người ta đã “nói dối lem lém, nói dối li lợm, nói dối không biết xấu hổ, nói dối không biết khiếp sợ...”. Các nhà báo nước ta từng có thời áo vá cơm khoai, cùng đồng cam cộng khổ với nhân dân, vác cây bút đi phụng sự chính nghĩa dân tộc, đánh Tây đuổi Nhật năm xưa... Nay báo

Sự ô nhục của nghiệp cầm bút **LÊ PHẢI**

.....*Lê Duy Nhân 21-07-2011*.....

chí nước ta vì miếng cơm manh áo, vì muốn yên thân “sống mòn” lại dễ dàng làm nô bộc cho các nhóm lợi ích, các nhóm quyền lực, quay lưng với vận mệnh của Tổ Quốc hay sao?

Nếu mai một bọn Tàu cộng với máu AQ truyền kiếp, lại thêm bệnh “mót” làm siêu cường thời đại, điên cuồng kéo dài khoan hồng lồ của chúng ra khai thác dầu trên vùng biển đặc quyền của nước ta đã được luật pháp quốc tế thừa nhận... mà đội ngũ báo chí “hùng hậu” của ta vẫn im khe, chỉ “anh bán thuốc cao” Lại Văn Sâm khua môi múa mép trên tiết mục “Ai là triệu phú” của đài Truyền hình Quốc gia thì bài viết này của tôi xem như “Lời ai điều cho một nền báo chí nô bộc” đã tha hóa và thối rữa đến chân lông.

Gần 40 năm viết báo từ Bắc chí Nam, làm cả báo nói, báo hình, báo viết, báo mạng... đi từ mình họa đến phân biện, phải chăng số phận đã giao cho tôi viết lời ai điều này cho nền báo chí VN hôm nay. Tôi mượn chữ “Ai điều” của nhà văn quá cố Nguyễn Minh Châu để tưởng nhớ ông trong bài viết này.

Không phải không có lý do mà nhân loại đã đặt tự do ngôn luận, tự do báo chí lên hàng đầu trong những quyền về con người.

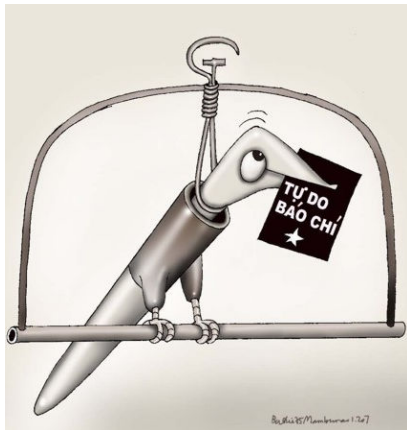
Tự do thông tin ở thời đại thông tin toàn cầu sẽ cứu các quốc gia nhỏ bé không bị các “siêu cường mới” nuốt chửng; Sẽ cứu cả các đảng cầm quyền biết đứng về phía nhân dân, cùng nhân dân cứu đất nước khỏi bị các đế quốc mới xâm lược nếu không muốn tự sát.

Vai trò của các nhà báo vô cùng quan trọng trong thời khắc lịch sử này. Hỡi những người anh em báo chí đồng huyết, đồng bào, đồng chủng, đồng quốc của tôi.

TP HCM 20-7-2011

L.P.K.

Tác giả gửi trực tiếp cho BVN.

Không có sự ô nhục nào ghê tởm bằng sự ô nhục của những người bán rẻ sự cao quý của nghề viết báo để trục lợi. Người cầm bút được quần chúng đặt hết tin cậy vào sự chân thật, khí tiết của họ để được thông tin, hướng dẫn và bảo vệ. Báo chí, cũng như các phương tiện truyền thông khác, là người gìn giữ sự trong sáng của chính quyền, ngăn cản chính quyền lạm quyền, tố cáo tham nhũng, hủ hóa, cảnh báo các nguy cơ suy thoái về kinh tế, quốc phòng, giáo dục, đạo đức... Nó chính là lương tri của mỗi dân tộc. Như Charles Caleb Colton (1780–1832) nói: “*Độc tài không thể hiện hữu trên một quốc gia khi tự do báo chí chưa bị thủ tiêu giống như bóng đêm không thể xuất hiện khi mặt trời chưa lặn*”.

Chính quyền nào dù dân chủ cách mấy cũng luôn luôn có xu thế lạm dụng quyền lực, xâm phạm tự do cá nhân của người dân, kể cả khi nó phục vụ cho lợi ích quốc gia. Trong các xã hội dân chủ báo chí cũng quan trọng như các quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp, nên được coi là đệ tứ quyền. Nó phải hoàn toàn độc lập và được tự do theo dõi, kiểm tra các hoạt động của mọi nhân vật và cơ quan chính quyền. Báo chí là lưỡi gươm trừ gian diệt ác của quần chúng. Nhìn các thành tích chống tiêu cực của báo chí Hoa Kỳ ta sẽ thấy tầm quan trọng của báo chí trong sự nghiệp bảo vệ và làm trong sạch nền dân chủ pháp trị: Từ vụ Watergate của Tổng thống Richard Nixon (1913–1994) tới hành động tham nhũng của Thống đốc Illinois Rod Blagojevich; Từ vụ tình ái lãng nhãng của Tổng thống Bill Clinton và Monica Lewinsky tới vụ gái gú của Thống đốc New York Eliot Spitzer và Kristen (tên thật là Ashley Dupré); rồi tới vụ Dân biểu Anthony Weiner “sexting” qua trang mạng xã hội Twitter với một cô gái 21 tuổi...

Trong bài diễn văn đọc tại Cairo, Ai Cập, tháng 06-2009, Tổng thống

Obama nói: “*Mọi dân tộc đều khao khát được nói ra suy nghĩ của mình, về quyền có ý kiến trong việc mình được cai trị như thế nào, quyền được tin tưởng ở nền pháp trị, sự công bằng của pháp luật, về một chính quyền trong sáng và không ăn cắp của nhân dân, và được tự do chọn cách sống riêng cho mình*”.

Miền Bắc kể từ khi “có Đảng” và miền Nam kể từ khi bị “thống nhất”, Việt Nam không có lấy một tờ báo độc lập. Hơn 17,000 nhà báo của 700 báo phát hành trong nước hoàn toàn do Đảng cầm cương này mục và sai khiến. Khi còn ngồi ở ghế Tuyên giáo, ông Tô Huy Rứa, từng bắt ne bắt nạt báo chí buộc họ đi trên “lề phải” do Đảng vạch ra, người viết báo không còn quyền làm chủ ngôi bút của mình, và chỉ được viết những gì phục vụ cho nền chuyên chính độc đảng.

Hiện nay, trong lúc đất nước cực kỳ lâm nguy trước nạn ngoại xâm, báo chí vẫn không dám đứng về phía những người cứu nước, muốn chống giặc Tàu, họ cũng phải chờ lệnh Đảng, đánh tới gót chân hay đánh tới đầu gối, lúc nào ngậm miệng, lúc nào mở mồm, nhất nhất đều phải theo cây gậy chỉ huy của Ban Tuyên Giáo.

Khi được hỏi tại sao báo chí phải đi theo lề phải, ông Lê Doãn Hợp, người đứng đầu Bộ Thông tin–Tuyên truyền đã trả lời rất “hài” bằng cách so sánh viết báo giống như lái xe, nghĩa là phải viết theo lệnh Đảng. Rồi để trả lời câu hỏi tại sao Việt Nam không có báo chí tư nhân thì ông “tài xế” Hợp nói rằng tại vì ở nước ta chưa có luật báo chí, rằng cái luật báo chí hiện nay quá lỏng, rằng ta chưa có người làm báo chuyên nghiệp, rằng dân trí ta thấp quá. Đảng cầm quyền gần 7 thập kỷ rồi mà chưa nặn ra được bộ luật báo chí thì tự cố chí kim chưa nơi nào như nước ta. Ông Hợp đùa dai hay sao mà nói luật báo chí hiện nay “quá lỏng”. Chắc nó “quá lỏng” nên ông mới bắt bọn nhà báo đi theo lề phải. Chắc nó “quá lỏng” nên hễ

thằng nhà báo nào đụng tới chéo áo chính quyền là vào tù. Tuyên giáo bắt báo chí làm công tác tuyên truyền cho Đảng thì có làm báo cả đời cũng không chuyên nghiệp được, ngoài “nghiep” cầm ca cho Đảng. Ông lại nói dân trí ta “thấp quá” nên không thể cho phép ra báo tư nhân. Các ông cứ tuyên truyền và giáo dục nhân dân bằng những giáo điều của một chủ nghĩa mộng mị, hoang tưởng thì dân trí làm sao không “thấp quá” được.

Ông xếp lớn của Bộ Thông tin-Tuyên truyền mà phát biểu bá láp như vậy thì còn hy vọng gì ở tài trí của các người cầm viết do ông quản lý. Có đọc báo trong nước mới hiểu được “thành tích” ngu dân, hủ hóa dân của Bộ Thông tin-Tuyên truyền. Đa số báo chí trong nước chạy theo thị hiếu thấp hèn để câu độc giả. Một nhà báo “Lê trái” đã phải than rằng Việt Nam đang ở “thời của thông tin lộ hàng”, của “lả cái hóa”, nên “khiêu dâm xuất hiện ngày càng nhiều trên báo chí”.

Quả vậy, báo *VietnamNet*, được coi là báo điện tử “uy tín” nhất nước, trong số ngày 25-06-2011 có tới 7 mục ăn chơi: 1- *Độ xế hộp hạng sang của sao Việt*. 2- *Cưới bạn trai đã chết*. 3- *Hung thần bóng đêm*. 4- *“Môi hôn” của Trang Nhung sẽ thành thâm họa*. 5- *Chuyện chăn gối của người sống cùng hai chồng*. 6- *Hoa hậu Ngọc Hân bị Hoàng Anh “vùi dập” nhan sắc*. 7- *Mối tình cay đắng của chàng kiến trúc sư áo sọc*

Hoặc trong số 07-01-2011 cũng có tới 5 mục ăn chơi như: 1- *Bác sĩ lộ năng lực “chuyện ấy” của Thủ tướng nước Ý*. 2- *Thu Minh có tình cảm với bạn nháy*. 3- *Kiều Trinh nói gì về “clip” nóng*. 4- *Đột nhập ổ lác*. 5- *Thú chơi mới của nhà giàu Hà Nội*.

Báo *Thanh Niên* ngày 26-05-2011 thì chạy tít lớn: “*Người mẫu hét thả rong rồi lại bức tử*”. Mở mục này ra thì lóa mắt, toàn những hình ảnh “thả rong” vòng số 1 của những người mẫu có bộ ngực “khủng”. Báo *Thanh Niên* là cơ quan chính thức của Hội Liên hiệp Thanh niên, nơi tụ hội của thể hệ tương lai. Chả cần tới một trăm năm

để trông người XHCN, chỉ vài năm nữa thôi thanh niên Việt sẽ chạy theo các hàng họ “thả rong” mặc cho đạo đức bị “bức tử”.

Báo chí như vậy thì làm sao dân trí không “quá thấp” được. Báo chí ở nước ta bây giờ “lông” thật, tha hồ “thả rong sex” cho thanh niên chạy theo “lộ hàng”, tâm trí đầu mà yêu nước, ý chí đầu mà chống giặc xâm lăng. Ngày nay người cầm bút bị “khoanh vùng” vào những “chuyện ấy”, thì biết viết gì để

không mang tội “chống Đảng” hay “âm mưu diễn biến hòa bình”. Không “lả cái hóa” thì báo không có độc giả, làm sao sống được.

Nếu có một phép lạ thì chỉ cầu xin phép lạ: 17,000 nhà báo trong nước nhất loạt bỏ nghề cầm bút “Lê Phải” để trở thành những nhà báo chân chính; khi ấy 17,000 ngòi bút sẽ thành 17,000 mũi tên xuyên thủng trái tim độc tài toàn trị và lũ bành trướng Tàu Cộng .

<http://bandoclambao.wordpress.com>.

MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

Thông Cáo Báo Chí

07-07-2011

Kêu Gọì Đề Cử Ứng Viên Cho Giải Nhân Quyền Việt Nam Năm 2011

Giải Nhân Quyền Việt Nam do Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam (MLNQVN) thành lập từ năm 2002 nhằm tuyên dương thành tích tranh đấu bất bạo động cho lý tưởng nhân quyền tại Việt Nam. Giải Nhân Quyền Việt Nam còn nhằm bày tỏ sự liên đới của người Việt khắp nơi đối với những cá nhân và đoàn thể đã và đang dẫn thân bảo vệ quyền làm người và công lý cho người dân Việt Nam.

Từ ngày thành lập đến nay, MLNQ đã tuyên dương những nhà đấu tranh hàng đầu cho nhân quyền tại Việt Nam, gồm Hoà thượng Thích Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Bác sĩ Phạm Hồng Sơn, Luật sư Lê Chí Quang, Ông Nguyễn Vũ Bình, Ông Nguyễn Khắc Toàn, Ông Phạm Quế Dương, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Ông Lê Quang Liêm, Linh mục Phan Văn Lợi, Thượng tọa Thích Tuệ Sỹ, Ông Đỗ Nam Hải, Ông Nguyễn Chính Kết, Ông Hoàng Minh Chính, Luật sư Lê Thị Công Nhân, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Thượng tọa Thích Thiện Minh, Nhà báo Điều Cay Nguyễn Văn Hải, Bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận, Mục sư Nguyễn công Chính, Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, Ký giả Trương Minh Đức, và Ông Đoàn Huy Chương. Hiện nay một số lớn những người đã được trao Giải Nhân Quyền Việt Nam còn đang bị tù đầy hoặc cô lập. MLNQVN tiếp tục kêu gọi thể giới lưu tâm đến tình trạng nhân dân Việt Nam bị tước đoạt tự do và nhân quyền, đặc biệt là những khôn nguyên Giải Nhân Quyền VN.

Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2011 sẽ được trao tặng nhân dịp kỷ niệm Ngày Quốc Tế Nhân Quyền lần thứ 63 vào tháng 12 năm 2011. MLNQVN mong ước sẽ đón nhận được nhiều hồ sơ đề cử ứng viên xứng đáng cho Giải Nhân Quyền VN năm 2011 từ các đoàn thể và cá nhân trong cũng như ngoài nước. Kết quả xét giải sẽ được chính thức công bố vào đầu tháng 11 năm 2011.

Tiêu chuẩn tổng quát

- Phải là một cá nhân hoặc tổ chức đang hoạt động tại Việt Nam.
- Đã có thành tích đấu tranh bất bạo động vì nhân quyền cho người dân Việt Nam.
- Việc đấu tranh của họ đã tạo được ảnh hưởng tích cực tại quốc nội cũng như ở hải ngoại.

Thủ tục đề cử

- Mỗi cá nhân hay đoàn thể có thể đề cử nhiều ứng viên; tuy nhiên Ban Xét Giải không cứu xét việc tự đề cử;
- Nên sử dụng mẫu đơn đề cử (đính kèm); tuy nhiên Ban Xét Giải cũng chấp nhận thư đề cử có đầy đủ chi tiết cần thiết;
- Hồ sơ đề cử nên bao gồm các tài liệu hỗ trợ, như các bài viết, phát biểu của người được đề cử hoặc tài liệu đã hoặc chưa xuất bản về người hoặc tổ chức được đề cử.

Hồ sơ đề cử phải gởi về MLNQVN trước ngày 30/9/2011 theo địa chỉ:

Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam

14550 Magnolia Street, Suite 203, Westminster, CA 92683

Tel.: (714) 657-9488. Email: vnhrnet@vietnamhumanrights.net

Mẫu Đơn Đề Cử

1- Tóm tắt tiểu sử người hoặc tổ chức được đề cử. 2- Quá trình hoạt động có liên quan đến nhân quyền Việt Nam: (Các công tác đã thực hiện, tác phẩm đã phổ biến, gian khổ đã chịu đựng, thành tích được tuyên dương...). 3- Tên và địa chỉ những người mà Ban Xét Giải có thể liên lạc để biết thêm chi tiết về người được đề cử nếu cần. 4- Tên người hoặc tổ chức đề cử: Địa chỉ:... Điện thoại:... Email:...

Đơn đề cử phải được gởi về văn phòng Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam trước ngày 30 tháng 9 năm 2011

Những gói thầu bán nước

.....Đại Nghĩa 23-07-2011.....

Hiện nay dư luận của người dân trong nước đang bàn tán nhiều về việc nhà cầm quyền CSVN đang trao những gói thầu “béo bở” cho những nhà thầu Trung Cộng mà ngược lại đây “bất trác” cho Tổ quốc Việt Nam.

Những gói thầu này đầy ám muội của những kẻ trao và đây quỹ quyết của những kẻ nhận. Đã có biết bao chuyên gia, biết bao trí thức lên tiếng phân tách những tác hại khôn lường của việc giao những gói thầu xây dựng công trình “nhảy cảm” cho nhà thầu Trung Cộng. Với con số 90% gói thầu mà TC thực hiện đã nói lên một nguy cơ mất nước nhẹ nhàng đang chực chờ trong các gói thầu bán nước này.

“Thông tin trên chuyên trang Diễn đàn Doanh nghiệp VNR500 của báo điện tử Vietnamnet nói: tuy lượng đầu tư trực tiếp FDI của Trung Quốc vào Việt Nam trong 20 năm qua chỉ tương đương 1,5% tổng vốn FDI, nhưng “tới 90% các công trình điện, khai khoáng, dầu khí, luyện kim, hóa chất... của VN đều do Trung Quốc đảm nhiệm” với tư cách tổng thầu EPC...

“Thông tin nói trên tuy không hẳn mới, nhưng nó một lần nữa cho thấy đang có quan ngại trước sự hiện diện ồ ạt các công ty Trung Quốc trong các lãnh vực xây dựng cơ sở hạ tầng, khai khoáng, năng lượng... thuộc loại tối quan hệ của quốc gia”. (BBC online 2-8-2010)

Bọn CSVN đang mê say với những món tiền lót tay béo bở của những dự án giao cho thầu Trung Cộng thực hiện mà không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của sự tham lam này, vì những khoản tiền lót tay này không phải nhỏ, vì thế cho nên chúng phải: hy sinh đời bố cũng cố đời con.

“Tại hội thảo Người Việt Nam ưu tiên dùng hàng Việt Nam diễn ra ngày 6-8, bà Phạm Thị Loan, Ủy viên Ủy ban Tài chính và Ngân sách quốc gia đưa ra con số khiến nhiều người giật mình. Theo bà Loan,

hiện có tới 90% các dự án tổng thầu EPC (tư vấn, thiết kế – cung cấp thiết bị – xây lắp, vận hành; hay nói cách khác là thực hiện dự án theo phương thức chìa khóa trao tay) của Việt Nam do nhà thầu Trung Quốc đảm nhiệm, trong đó chủ yếu là dầu khí, hóa chất, điện, dệt kim.

“Có tới 30 doanh nghiệp Trung Quốc đang thực hiện các dự án trọng điểm quốc gia. Xét về điện, đã có nhiều dự án tỷ USD rơi vào tay nhà thầu Trung Quốc. Tiêu biểu phải kể đến dự án điện Quảng Ninh 1, 2 với giá trị 400 triệu USD, điện Mỹ Tân 2 với số vốn 1,3 tỷ USD, điện Duyên Hải 1 là 4,4 tỷ USD...

“Ví dụ như trong lĩnh vực điện năng, ông Bùi Kiên Thành minh họa, ngoại trừ những trường hợp chỉ định thầu, các doanh nghiệp Việt Nam chỉ còn khả năng làm thầu phụ. Thậm chí nếu các đơn vị Trung Quốc trúng thầu, doanh nghiệp Việt Nam khó có khả năng làm thầu phụ, vì nhà thầu nước bạn đã cung ứng hầu như tất cả vật tư, kể cả bù-lon, ốc vít và lao động phổ thông”. (VN EXPRESS online ngày 7-8-2010)

Theo như bà Loan nói thì các dự án Trung Cộng trúng thầu lên đến tiền tỷ USD và theo “thông lệ” thì tiền “lót tay” hay còn gọi là “lại quả” hoặc “hoa hồng” từ 10 đến 15% như vụ PCI của Huỳnh Ngọc Sĩ qua các dự án đường Đông Tây hoặc vụ Securrency in tiền polymer của đại tá công an Lương Ngọc Anh hay Lê Đức Thúy, cựu thống đốc Ngân hàng nhà nước VN, ông này vừa hạ cánh an toàn (?). Với những gói thầu bạc tỷ USD ấy thử nghĩ chỉ cần nhận “lót tay 10%” thôi thì cũng đã kèch xù không chỗ cất, có chăng là chỉ còn gửi ở nước ngoài.

Tiền “lót tay” thì thầy bỏ túi, còn chất lượng dự án thì có “nhà nước no”. Ông Tạ Văn Hường, Vụ trưởng Vụ năng lượng, bộ Công thương trả lời câu hỏi của Pv Phạm Huyền báo VietNamnet: “Trong chuyện chậm tiến độ nhà máy như ở Hải Phòng, Quảng Ninh, ông có đánh giá gì về

việc nhà máy hỏng liên miên?”, ông Hường khẳng định:

“Đó là câu chuyện muôn thuở của Việt Nam. Đó là việc chúng ta chấp nhận tất cả máy móc, thiết bị công nghệ của Trung Quốc. Chúng ta đều biết rằng, cái ưu điểm của nhà thầu nước này là đưa giá cả rất hấp dẫn, rẻ, phù hợp với Việt Nam, nhưng cái dở nhất là chất lượng công nghệ, thiết bị không thể bằng các nước G7”. (VNR500 online ngày 13-8-2010)

Theo phóng viên Nam Nguyên đài RFA thì bộ Kế hoạch Đầu tư đang chuẩn bị báo cáo TBT Nông Đức Mạnh và TT Nguyễn Tấn Dũng về hệ lụy chọn nhà thầu giá rẻ mà báo chí phản ánh:

“Hệ quả của tình trạng này là lợi bất cập hại vì phẩm chất công trình thường thấp, thời gian thi công kéo dài. Đó là chưa nói đến sự kiện nhà thầu, đội ngũ chuyên viên công nhân xây dựng Việt Nam trở thành những người đứng bên lề các đại công trường của đất nước mình.

“Ông Vũ Khoa, Chủ tịch Hiệp hội nhà thầu xây dựng Việt Nam phát biểu trên Thanh Niên Online: Hiệp hội đã cảnh báo từ những năm 1994,1995 về nguy cơ lớn của đấu thầu giá thấp là phá sản dự án, vỡ tiến độ. Tuy nhiên những khuyến cáo về vấn đề này không được chú ý”. (Bauxite VN online 8-9-2010)

Nhờ giá rẻ nên phần lớn các dự án Trung Cộng trúng thầu mặc dù chủ đầu tư thừa nhận chất lượng các thiết bị “Made in China” rất thấp. Trong lúc nhiều công trình sau khi trúng thầu, nhà thầu Trung Cộng thi công chậm, dẫn tới bị đội vốn. Nhà báo Phạm Tuyên đã chua chát viết bài “Chủ đầu tư nhiều dự án nhiệt điện: Ăn ‘quả đắng’ nhà thầu Trung Quốc” đăng trên báo Tiền Phong Online ngày 24-9-2010:

“Việc các nhà thầu Trung Quốc chiếm tuyệt đại đa số trong các dự án điện của TKV, theo lý giải của Tổng công ty Điện lực TKV, một phần do cơ chế tài trợ vốn cho dự án chỉ giới hạn việc đấu thầu giữa các nhà thầu TQ. Điều này thể hiện rõ ở dự án điện Cao Ngạn khi chỉ có 4 nhà thầu Trung Quốc tham gia đấu thầu và HPE trúng thầu...

“Việc hiện 90% dự án nhiệt điện hiện nay đều do Trung Quốc thắng thầu sẽ dẫn tới sự phụ thuộc, có nguy cơ mất an ninh năng lượng khi có sự cố xảy ra, Vì khi đó chúng ta có cái gì làm đối trọng. Đây là điều đáng nghĩ”- Giáo sư Bùi Huy Hùng, Viện Khoa học Năng lượng...

“Một số thiết bị phụ tùng của Trung Quốc như bơm, quạt, hệ thống vận chuyển than, đá vôi... trong quá trình vận hành thử bộc lộ những khuyết điểm dẫn đến thời gian chạy thử, chạy tin cậy bị kéo dài, chậm tiến độ của hợp đồng”. (Tiền Phong online 24-9-2010)

Ông Nguyễn Trung, nguyên Đại sứ của CSVN ở Thái Lan đã nói lên sự bức xúc của mình trong bài “Tu duy và chiến lược Đà điều”, ông viết như sau:

“Ngoài những vấn đề kinh tế trên đây, 20 năm bắt tay với Trung Quốc để xây dựng XHCN đã đưa Việt Nam vào một vũng lầy khác. Đó là chuyện các công ty Trung Quốc luôn trúng thầu những công trình có giá trị hàng trăm triệu đô la trở lên. Điều oái oăm ở đây là không phải vì các công ty Trung Quốc trúng thầu bởi sự minh bạch, chất lượng tốt, hay đảm bảo tiến độ công trình. Các công ty Trung Quốc trúng thầu bởi vì là các công ty này đến từ Trung Quốc!!!...

“Trung Quốc luôn trúng thầu dù các nhà thầu Trung Quốc luôn chậm trễ tiến độ như nhà máy nhiệt điện Hải Phòng, các công trình bauxite ở Tây Nguyên? Xin thưa rằng, các công ty Trung Quốc luôn thắng thầu bởi “sự ưu ái kỳ lạ” của những người có thẩm quyền từ phía Việt Nam mà gói thầu “Thủy điện Dăkdrinh” là một ví dụ minh chứng...

“Có thể nói những gói thầu EPC là những con gà mái đẻ trứng vàng đối với Trung Quốc. Các công ty Trung Quốc sẽ đem qua VN những vật liệu, linh kiện từ A đến Z để phục vụ công việc xây dựng những công trình này... những nhà máy này sau khi trao tay và chạy thử trong một thời gian ngắn nào đó thì họ (các công ty TQ) sẽ không chịu trách nhiệm nếu có hư hỏng.

“Tuy nhiên, sự việc không dừng

tại đây. Vì các công ty Trung Quốc không chỉ đem theo máy móc và ốc vít han rỉ rề tiền để xây dựng các nhà máy cho Việt Nam mà còn đem theo hàng chục ngàn công nhân người Trung Quốc để làm công việc trong các công trình mà họ trúng thầu”. (Dân Luận online 9-7-2011)

Theo giáo sư sử học Hà Văn Thịnh thì mỗi năm Trung Quốc phải nhập khẩu 40% lượng dầu tiêu thụ, ấy thế mà Việt Nam lại đi mua dầu của Trung Quốc là nghĩa làm sao? tại sao không mua dầu từ nước xuất khẩu mà lại đi mua lại dầu của nước nhập khẩu? Ông Thịnh cho rằng VN đã mắc 3 cái ngu rất lớn khi “trao duyên cho tướng cướp”. Thật vậy, điện là thân kinh; xăng dầu là máu huyết, là sự sống mà đem trao cho kẻ cướp thì còn lại chỉ là “vỏ ốc không hồn”, ông Thịnh viết:

“Tôi không thể dùng từ nào hơn khi nghe tin Petrolimex đang dự định ký hợp đồng với PetroChina để lắp đặt đường ống dẫn dầu từ Quảng Tây sang Quảng Ninh dài 200 km để mỗi năm “được” mua từ Trung Quốc khoảng trên dưới 3 triệu tấn dầu!...

“Chẳng hiểu mai này, khi trái nắng trở trời (thường xuyên), như Tổ Hữu đã từng nói một cách đau đớn: “Nghĩa tình e sớm nắng chiều mưa/Chợ trời thật giá đầu chân lý/Hàng hóa lương tâm vẫn thiếu thừa”, thì ta chạy ở đâu để cứu vãn sự khủng hoảng của nền kinh tế, sự sụp đổ chắc chắn vì thiếu “máu”?

“Chao ôi là buồn khi vận mệnh quốc gia, tương lai xã tắc được bỏ (bị cướp đoạt) vào tay Petrolimex và những người cùng phe phái chụp giựt của cải của đất nước theo cái “lý lẽ” ngu hết biết: Cứ làm giàu cho gia đình con cái đi, cứ thế gửi tiền ra nước ngoài, có việc gì thì... chạy! Còn đất nước Việt Nam đói khổ, nghèo hèn ra sao kệ xác cho lũ dân ngu khu đen lãnh đủ!” (Bauxite Vietnam online ngày 13-7-2011)

Hậu quả của những nhà thầu Trung Quốc đem công nhân từ Trung Quốc sang gây nhiều tác hại nghiêm trọng khiến dân ta mất công ăn việc làm trong nước, phải đi làm lao động nô lệ ở xứ người, thiệt hại chẳng những về mặt kinh tế mà còn

cả về an ninh quốc phòng và xã hội nữa.

“Từ khi mở công trường, xung quanh nhà máy xi măng Nghi Sơn mọc lên đủ loại dịch vụ nhà nghỉ, quán café, karaoke, dịch vụ điện thoại... chủ yếu để phục vụ cho lao động và các chuyên gia người Trung Quốc...

“Việc công nhân Trung Quốc nhậu say, đập phá hàng quán ở khu dân cư sát nhà máy xi măng Nghi Sơn cũng không phải là chuyện hiếm. Bà Hiệp, một chủ quán ở gần đó cho biết: “Thời gian này còn đỡ, chứ trước đây lao động Trung Quốc vào ăn nhậu say không trả tiền rồi đập phá dọa nạt chủ quán xảy ra thường xuyên. Thậm chí, tối đến con gái trong làng còn không dám ra đường vì sợ lao động Trung Quốc say xin đuổi bắt dọa nạt...” (Vietnamnet online 22-6-2009)

Tại Hải Phòng, Quảng Ninh, hai nơi này nhà thầu xây dựng của Trung Quốc có hàng ngàn công nhân thì những “Phổ Tàu” cũng xuất hiện làm đảo lộn cuộc sống của người địa phương. Có ai bảo đảm rằng những người nhân công TC này là những người công nhân bình thường mà không phải là những tên gián điệp trá hình hoặc là những tên đặc công mai phục sẵn trong cả nước từ Bắc chí Nam có trên 5 sư đoàn? Ngoài ra họ còn tạo cho xã hội một sự rối loạn thường xuyên.

“Không phải ngẫu nhiên mà người dân xã Khánh Phú, huyện Yên Khánh (Ninh Bình) đặt cho một đoạn đường của quốc lộ 10 chạy qua địa bàn cái tên “Phố của người trung Quốc”, bởi mỗi khi phố lên đèn, hàng trăm thanh niên Trung Quốc từ các ngã đường đổ về con phố này. Một người dân địa phương cho biết: “Trước kia ở đây bình yên lắm, nhưng từ khi người Trung Quốc đến đây, phố xá ồn ào hẳn lên. Tối tối, nhiều thanh niên Trung Quốc cời trần trụi trực uống rượu, cãi nhau, khạc nhổ, rồi trêu chọc quờ quạng gái qua đường...”

“Một người dân ở “phố Trung Quốc” bức xúc: “Cứ rượu xong họ kéo từng toán vài chục người, nghênh ngang, xiêu vẹo trên đường, rồi dòm ngó vào nhà dân trông rất

DỰ ÁN ĐÁNG NGUYỄN RỬA

Đào Hữu Nghĩa Nhân 12-07-2011

khó chịu. Kinh khủng hơn, có lần họ tụt quần tiện ngay trước nhà tôi và nhiều nhà dân khác. Chúng tôi bức xúc, thậm chí xua đuổi, nhưng những lúc như thế, bọn họ dừng lại hằm hè, chửi rủa, nên ai cũng ngại, không dám va chạm với họ”. (Thanh Niên online ngày 20-6-2011)

Tóm lại, những gói thầu của Trung Cộng ở Việt Nam là một thiệt hại và là một tai họa khôn lường cho Tổ quốc Việt Nam mà mọi người đều biết, đại biểu Quốc hội Phạm Thị Loan đã trả lời phỏng vấn qua bài viết “Đừng để Việt Nam thành miếng bánh của nhà thầu ngoại”, của tác giả Lan Anh:

“Tác hại thứ nhất là con em mình mất công ăn việc làm. Thứ hai là không kiểm soát được lực lượng lao động của Trung Quốc vào Việt Nam. Thứ ba là chất lượng tiến độ của họ không phải là tốt và hiện nay bị phụ thuộc vào Trung Quốc rất nhiều. Ví dụ cái đĩnh vít cũng phải mua của họ vì chỉ có họ mới có loại đó chẳng hạn. Như vậy, mình bị phụ thuộc cả trong quá trình vận hành” (VNR500 online 4-11-2010)

Ông Dương Danh Dy, nguyên Tổng lãnh sự của CSVN ở Quảng Châu, đọc trên báo Tiền Phong số ra ngày thứ Sáu 24-9-2010 có đăng bài “Chủ đầu tư nhiều dự án nhiệt điện: Ăn quả đắng nhà thầu Trung Quốc” (đã dẫn ở trên) của tác gia Phạm Tuyên nên ông đã phẫn nộ mà nói đi, nhắc lại đến hai lần:

“Sau khi đọc xong bài viết, tôi nghĩ không phải chỉ ăn quả đắng nhà thầu, mà những hành vi, hành động của những người phụ trách chủ yếu của TKV -đương chức hoặc đã “an toàn hạ cánh” - phải khẹp vào tội “làm tay sai bán nước cho ngoại bang”...

“Sau khi đọc xong bài viết rất cụ thể trên báo Tiền Phong, tôi thấy kết tội những người có trách nhiệm gây ra những việc nói trên là tham ô hủ bại là không phù hợp với tội ác của chúng. Phải nói rõ: đó là những hành vi, hành động phạm tội “làm tay sai bán nước cho ngoại bang”.

<http://www.danchimviet.info>

Mỗi ngày tôi đều cố dịp đều đặn ngày hai lần qua lại cầu Khánh Hội, chứng kiến cái hầm Thủ Thiêm chết tiệt xây dựng hồi năm đến giờ vẫn chưa xong. Hầm Thủ Thiêm được khởi công vào ngày 16-02-2005 đến nay đã hơn 6 năm nhưng vẫn chưa đưa vào sử dụng. Đây là dự án sử dụng nguồn vốn vay ODA của Nhật. Trong đó gói thầu lớn nhất là xây dựng đường hầm đèo nhà thầu Obayashi thực hiện với giá trị gói thầu ước tính gần 2100 tỉ đồng. Gói thầu thứ hai cung cấp thiết bị lắp đặt cơ điện đường hầm do công ty Kawasaki Heavy Industry và Gtec "Hồng Kông" hay TQ? trị giá gần 500 tỉ đồng.

Dự án đường hầm này có tổng chiều dài 1,5 km trong đó đoạn vượt sông Sài Gòn là 350 m. Đây là đoạn phức tạp nhất của toàn bộ dự án, do các đôt hầm, bao gồm bốn đôt đúc ở bệ đúc Nhơn Trạch, Đồng Nai, sau khi hoàn thành sẽ được tàu lai (tug) Thái Lan lai dắt từ bệ đúc về đim theo vị trí định trước. Quá trình đúc đôt hầm này cũng để lại nhiều dư luận lo âu không kém, vì người ta phát hiện các đôt hầm bị nứt ở bản nóc, vách hầm, khiến nước mưa dễ dàng thấm vào trong, tạo nhiều vết ố loang lổ. Việc khắc phục kéo dài cũng làm cho chi phí giá thành đội lên rất cao và đồng thời kéo dài thời gian thi công, do phải chờ kiểm định độc lập và đưa ra phương án khắc phục sự cố. Đó là chưa nói để nhận được khoản viện trợ ODA về dự án đáng nguyền rủa này, Việt Nam phải đi toang một số "nhân tài" mà theo bác Nguyễn Sinh Hùng là bắt hết lấy ai làm việc! Và kèm với sự cố này, đã tan vỡ một chuyện tình Ngư Lang Chúc Nữ giữa hai dòng họ đẳng cấp trong giới quý tộc thông trị Lê - Huỳnh, khiến cho đôi trẻ chia xa hơn cả nhịp cầu Ô Thước thủa nào. Thay vì nếu như hai gia đình Huỳnh - Lê xây cầu Ô Thước Thủ Thiêm đàng hoàng thì mỗi tình như mơ này

không phải tan vỡ và xã hội chúng ta không chừng sẽ đón nhận một thiên tài ra đời từ mỗi tình trai tài gái sắc quý sỡ tộc. Biết đâu! Hic!

Ở đời ai cũng thừa hiểu chẳng có gì là cho không cả. Miếng pho mát cho không chỉ có ở chiếc bẫy chuột. Vốn ODA cũng thế, mặc dù về danh nghĩa nguồn vốn cho vay này có lãi suất cực kỳ thấp và có thời gian ân hạn ưu đãi cực dài: 30-40 chục năm. Nhưng đổi lại, để nhận được đồng vốn này, các nước nghèo thường phải chịu một số nhượng bộ nhất định. Có thể phải cởi mở hơn rào cản mậu dịch thương mại, tiếp nhận một số công nghệ chỉ định từ nước tài trợ vốn ODA, trả lương cho nhân viên tư vấn của nước tài trợ ODA cao hơn gấp nhiều lần tự thuê mướn... Và cụ thể ở đây là tư vấn từ Nhật cho vay ODA này đã đề nghị VN tiếp nhận công nghệ làm đường hầm vượt sông SG thay vì xây cầu Thủ Thiêm vượt sông giá rẻ

Đảng ta thường có câu nói hay khoe bắt hủ "luôn sáng suốt lãnh đạo thực hiện mọi thắng lợi". Thế nhưng qua việc chấp nhận dự án ODA xây đường hầm Thủ Thiêm vượt sông Sài Gòn thì chúng ta thấy hoàn toàn ngược lại. Sở dĩ nó ngược lại hoàn toàn, vì đây là dự án của thằng nhà nghèo nhưng chơi sang, bán lúa thơm mua gạo hầm để ăn. Nước ta nghèo, nhưng thay vì chất chiu từng đồng vốn để xây dựng đất nước, lo cho giáo dục y tế, giúp người nông dân cải thiện mức thu nhập, cải thiện môi trường sống ngày càng ô nhiễm,... thì nhà nước lại "mạnh dạn" bỏ hết tiền cũng cỡ 4000 tỉ (tiền vay bạc hời) để xây đường hầm Thủ Thiêm với chiều dài tính luôn cả đường dẫn 1,5 km. Bao gồm luôn các chi phí vô hình phát sinh quá dài trong quá trình xây hầm, như phân luồng giao thông gây kẹt xe khủng khiếp và từng là nỗi ám ảnh cho bất cứ ai qua lại khu vực này, ảnh hưởng đến việc kinh doanh, đời sống của người dân

khu vực có liên quan.

Trong khi ấy cầu Thủ Thiêm gần đó được xây dựng nối từ quận Bình Thạnh sang quận Hai chỉ tốn 1099,6 tỉ đồng, chiều dài cầu là 1,25 km có 6 làn xe. Nếu đầu thầu nghiêm ngặt, minh bạch, thời gian thi công rút ngắn, biết đâu còn tiết kiệm hơn nhiều? Vị chi nhà nước bỏ ra số tiền tương đương bốn cây cầu chỉ để xây mỗi hầm!

Việc xây cầu đòi hỏi kỹ thuật đơn giản, tạo mỹ quan đô thị đẹp hơn nhiều. Đó là chưa nói khi hoàn thành xây cầu, ta không phải tốn phí vận hành, phí bảo trì cũng nhẹ hơn. không cần lập ra bộ máy công kênh để vận hành và tốn hao một chi phí vô ích không lồ hàng năm.

Trong khi đó, với hầm vượt sông thì hoàn toàn khác. Bạn cứ thử tưởng tượng hệ thống chiếu sáng 24 trên 24 suốt chiều dài của hầm (1,5 km) sẽ tốn hao một lượng điện năng không lồ hàng năm với cả ngàn bóng đèn cao áp. Hệ thống thông gió cực kỳ phức tạp đòi hỏi một lượng lớn những công nhân lành nghề được đào tạo để vận hành liên tục. Hệ thống bơm nước chắc là cũng hoành tráng không kém. Hệ thống máy phát điện dự phòng, do đặc điểm cúp điện không báo trước, thường xuyên xảy ra ở Việt Nam, hẳn sẽ to cỡ một nhà máy phát điện cỡ vừa! Đội ngũ cứu hộ chuyên phải được đào tạo bài bản, túc trực 24/24. Chi phí vệ sinh hầm hàng tháng, bảo trì các thiết bị cơ điện, thay thế hỏng hóc. Bộ máy nhân sự quản lý, bảo vệ cả trăm con người... và còn trăm thứ linh tinh khác, ắt hẳn tất tần tật mỗi năm đường hầm này ngốn chi phí không nhỏ, gì cũng cỡ vài chục tỉ, thậm chí cả trăm tỉ như chơi. Và hẳn nhiên những chi phí vô ích này người dân vốn nghèo sẽ gánh chịu. Đó là chưa nói những sự cố tai nạn trong đường hầm bao giờ cũng nguy hiểm gấp trăm lần các sự cố trên đường hay cầu. Hậu quả của nó có thể khiến đóng cửa cả đường hầm nếu như xảy ra sự cố nghiêm trọng!

Trên thế giới trong thời hiện đại, có lẽ VN là quốc gia duy nhất xây hầm vượt sông trong đô thị và là quốc gia duy nhất ở ĐNA xây hầm

vượt sông tồn tiền nhất. Một số quốc gia có đường hầm như Anh với đường hầm vượt sông Thames, tuyến đường sông bận rộn nhất Châu Âu. Đây là đường hầm vượt sông đầu tiên trên thế giới, do Isambard Kingdom Brunel thiết kế và xây vào thế kỷ 18.

Vào Google gõ từ “đường hầm vượt sông” thì hầu như không thấy tài liệu nào đề cập, ngoại trừ đường hầm Thủ Thiêm hiện đại bậc nhất ĐNA và tài liệu đề cập xây đường hầm vượt sông Hồng. Điều này chứng tỏ chẳng ai dại gì làm đường hầm tốn kém như VN!

Vậy thì vì vấn đề gì mà VN ta còn nghèo lại dám chơi sang và ngông như thế? Rõ ràng khi một quốc gia bị độc tài đảng trị thì mọi chuyện đều do đảng tự quyết, bất chấp những ý kiến phản đối của người dân. Biết đâu do việc thỏa thuận chấp nhận dự án tồi tệ này, các nhóm lợi ích tham nhũng hưởng một khoản lợi dưới gầm bàn béo bở, ketchup nào đó, nên ngâm bở hờn làm ngọt? Và hậu quả: qua dự án này, những chú chuột nhỏ Huỳnh Ngọc Sĩ và Lê Quả xộ khảm vì tham nhũng. Riêng con chuột bự đảng sau vụ ăn bản này thì vẫn chưa lộ diện.

Quản lý đất nước cứ theo cái đà này sẽ còn dài dài những dự án vô bổ, các công trình làm nghèo đất nước, làm giàu cho cấp quản lý như hầm Thủ Thiêm, Vinashin, ALCIL, vụ in tiền polymer, Nexus Technology...

<http://nghianhan.multiply.com>

HẦM DÌM THỦ THIÊM

Bách khoa toàn thư mở Wikipedia

Hầm dìm Thủ Thiêm là một đường hầm ngầm qua sông Sài Gòn đang được xây dựng tại Sài Gòn. Đây là một phần trong dự án Đại lộ Đông Tây nối Quận 1, Thành phố với Khu đô thị mới Thủ Thiêm. Đường hầm có sáu làn xe ô tô, được dìm dưới lòng sông Sài Gòn (có ngầm đáy sông).....

Thiết kế

Hầm được thiết kế gồm 6 làn xe (2x3x3,5m), từ cầu Calmette chìm

xuống đáy sông Sài Gòn và nối với phía Thủ Thiêm tại đầu đường T13 với chiều dài 1.490 m. Trong đó, lối vào hầm hai phía có dạng chữ U với chiều dài 400 m; phần nhánh và miệng hầm hai phía dài 720 m; và phần hầm dìm dài 370 m. **Phần hầm dìm được chia thành 4 đốt** và được đúc riêng ở nơi khác, mỗi đốt nặng 27.000 tấn. Độ dốc hầm tối đa là 4%, **đốt hầm làm bằng bê tông cốt thép**. Hầm nằm dưới đáy sông cách mặt nước 24 m, mặt cắt ngang rộng 33,3 m cao 9m bề dày đáy và nắp 1,5 m, bề dày vách hai bên 1m. Tốc độ xe lưu thông trong hầm đạt 60 km/giờ. **Hầm có thể chịu được động đất 6 độ Richter và có tuổi thọ 100 năm.**

Đánh giá về thiết kế

Báo cáo thẩm định của Viện Khoa học công nghệ xây dựng - Bộ Xây dựng (2003) cho rằng phương án thiết kế của nhà thầu Obayashi (Nhật) về gói **thầu xây dựng hầm Thủ Thiêm có nhiều rủi ro**. Theo đó, độ lún dự báo của công trình lớn, có khả năng gây nứt hỏng các đốt hầm trước khi đưa vào sử dụng và kiến nghị tìm phương án khác có độ tin cậy cao hơn.

Các trở ngại

Tháng 5-2008, theo báo cáo kết quả kiểm tra của Hội đồng nghiệm thu nhà nước về chất lượng công trình đại lộ Đông - Tây, **hàng loạt vết nứt nứt trên tường và bản nắp trên các đốt hầm đã được ghi nhận**. Các vết nứt ở thành tường thẳng đứng kéo dài từ 2m - 3m, bề rộng lớn nhất của vết nứt rộng đến 1 mm (theo tiêu chuẩn JSCE 2002 do nhà thầu Obayashi đưa ra thì mức độ bề rộng vết nứt cho phép đối với hầm là dưới 0,28 mm). **Các vết nứt cũng xuất hiện ở vị trí giữa các phân đoạn đổ bê tông của mỗi đốt hầm**. Các vết nứt này thẳng đứng kéo dài gần như hết chiều cao đốt hầm, bề rộng vết nứt đến 0,3 mm. **Các vết nứt này được giải quyết bằng cách phủ keo epoxy lên bề mặt vết nứt.**

